

HAVUZDAKI

C E S E T

P A T R I C K

L A i N G

8 6

POLİSYE

**Halkın
Sesi
Hakkın
Sesidir!..**

Orijinal adı :

Stone Death

Dizgi : Yüksel Matbaası
Baskı : Ahmet Sarı Matbaası
Ciltler : Tabes Ciltevi
Kapak baskısı : Vahdet Matbaası

HAVUZDAKİ CESET

Patrick Laing

**Çeviren :
Muharrem ATLIKAN**

Bob CURTİS	: Bir talebe
McDERMOTT	: Tahkikatı yapan polis
Corinne DOUGLAS	: Fakülte talebesinden adı kötüye çıkmış bir kız
Michael DOUGLAS	: Corinne'in kuzeni, fakir bir talebe
Ferzus McGREGOR	: Beyin anatomisi profesörü
Tim McGREGOR	: Bir talebe. Ferzus'ün kardeşi

Braille Alfabeti

Körlere mahsus bir yazı şekli

Clay GRIFFITH	: Bob Curtis'in oda arkadaşı
Patrick LAING	: Romani yazan kör bir psikolog
Janet LEE	: Corinne'in oda arkadaşı
Prof. PRENTISS	: Fakültenin direktörü
Devidere O'HARA	: Diğer bir kız talebe
Dick TURNER	: Matematikçi

Trimestr

Okuma yılının üçte biri...

AKBA

YAYINEVİ

Bu kitap 1972 yılında Akba Yayınevi tarafından Modern Polis Romanları serisinin 86. kitabı olarak İstanbul'da yayınlanmıştır.

(A K B A) kelimesi, (KEDİBAŞI) monogramı ve PARALEL ÇİZGİLER (Bu çizgilerin kullandığımız ve kullanacağımız sağa eğri sola eğri düz ve dik şekilleri) Markalar Kanunu hükümleri dairesinde tescillidir. Aynen veya benzetilerek kullanılamaz.

I

Fakültemizin en yaşlı profesörü Prentiss, «İnsan bir bakışta birçok genç kızın ilerde nasıl bir geçmişe sahip olabileceğini kestirebiliyor...» diye konuşunca, Turner'le McGregor gülmeye başladılar. Ben de gülmekte gecikmedim. Çünkü bir kız talebemiz hakkında fakülteden çıkarma kararı almak için toplandığımızdan beri, sinirlerimiz bir hayli gergindi. İşte bu sebepten dolayı içimizde bir gülme ihtiyâcı duyuyorduk.

Bahsi geçen genç kızın adı, **Corinne Douglas**'tı ve beyin anatomisi profesörü McGregor onun yüzünü bir meleğin yüzüne benzetir, fakat ruhunun lâğım suyundan farksız olduğunu söylerdi. Matematikçi Turner ise, ona Sigaralı Kız adını takmıştı. Ben anadan doğma kördüm. Kör olduğum için de Corinne'in ne biçim bir kız olduğunu bilmiyordum. Bununla berâber, ben de arkadaşlarımın fikirlerini doğru buluyordum. Corinne, aşı-

rı derccede koku sürünen bir kızdı. Birkaç defâ saygısızca hareketlerine şâhit olmuşum. Meselâ Freud psikolojisi hakkında verdiğim konferanslar sırasında ikide bir sözümü kesip yerinde olmayan suallar sormasını, sorduğu acayip suallerle erkek talebenin seks duygularını ayaklandırıp kızların da yüzlerinin kızarmasına sebep olmasını hiç doğru bulmuyordum. Çoğu zaman, bu gibi sualleri nasıl cevaplandıracağımı bilemezdim. Doğrusu ya, içinde her iki cinse mensup talebe bulunan bir sınıfta Freud psikolojisini îzah etmek, üstelik tam bir centilmen gibi davranmaya çalışmak, hiç de kolay bir şey değildi.

Corinne Douglas yalnız fakültemizin değil, bütün üniversitenin de bir nevi yüz karasıydı. Bununla beraber, ben onun atılmasını gerektiren şöyle belli başlı bir hareket yaptığını hatırlamıyordum. Zâten onunla alâkalı olarak mütevelli hey'etine ağır bir suç getirilememişti. Erkekler onu çok güzel ve seks kamçılayıcı buluyorlar, onun uğruna borca girip partiler tertip ediyorlar, sonra onun bir erkek arkadaşından bıkip da diğer birine yanaştığını gördüklerinde küplere biniyorlar diye bir kız talebe fakülteden kolay kolay kovulamazdı... Ne var ki, Corinne üniversitenin disiplinlerini saymayıp yepyeni bir harekette bulununca, işin mâhiyeti değişti. Prentiss'e gönderilen imzâsız bir mektupta, genç kızın komşu şehirlerden birinin otelinde bir erkekle birlikte hafta sonu tatili geçirdiği bildirilmiş, fakat erkeğin kim olduğu açıklanmamıştı. Bunun üzerine hiç durmadan faaliyete geçen Prentiss, Corinne'in kaldığı Yurd'da bir tahkikat yapmış ve onun mektupta bildirilen tarihte o otelde gecelediği (!) meydana çıkmıştı. Gerçi böyle bir iddia kim tarafından yazıldığı belli olmayan bir mektupla ileri sürülüyorsa da, Corinne Douglas'ın izinsiz olarak gizlice odasından ayrılması, onun gibi bir üniversiteli için affedilmez büyük bir suçtu. İşte bunun üzerine ben, Turner ve McGregor, profesör Prentiss'in başkanlığı al-

tında toplanarak Corinne'in sınıf hocası sıfatıyla eldeki nizamnâmeye göre meseleyi tetkik ettik.

McGregor, «Eh,» dedi, «bu küçükhanımın fakültemizdeki günleri artık sayılı demektir. Ben bu gece deliksiz bir uyku uyuyabileceğim...»

Yirmi yıldır Amerikalı olmasına rağmen, McGregor konuştuğu sırada r'leri İskoç şivesiyle telâffuz ederdi.

— «Bu kız sâdece hafifmeşrep değil, aynı zamanda da başkalarının ahlâkını bozan bir mahlûktur.»

McGregor'un Corinne Douglas hakkında şiddetli bir dil kullanması, hayretimi mucip olmuştu. Onun için, Hayret doğrusu! Fakültenizin en yumuşak huylu ve merhametli elemanı olduğu halde nasıl oluyor da bu şekilde konuşuyor? diye düşündüm.

Genç kız hakkında verilen kararın çok şiddetli olduğunu düşündüğüm için midir nedir, pek bilmiyorum, içimde bir konuşma ihtiyâcı belirdi.

— «Bana kalırsa,» dedim, «sâdece Corinne'in cezâlandırılması hiç de doğru bir hareket olmuyor. Onunla o geceyi geçiren erkek de onun kadar suçludur.»

Turner, «Alın size bir İrlandalı felsefesi!» diye alaycı bir tarzda konuştu. «Amma da lâf ediyorsun, azizim, Pat! Bence böyle bir hafta sonu tatili geçirme fikrini ortaya atan atân Corinne'dir. Sonra yanındaki erkeğin fakültemizden olduğu ne mâlûm? Biliyor muyuz bunu? Yoo...»

Prentiss, «Bana kalırsa, Laing haklıdır.» dedi «Ben böyle birinin fakültemize mensup biri olduğunu anlayacak olursam... (Durdu. Sonra yeniden konuştu.) Evet eğer bu adam üniversite profesörlerinden biriye, bu takdirde burada ikinci bir ihraç muamelesi ele alınır.»

McGregor'un piposunu mâdenî küllüğe boşalttığını duydum. Sonra McGregor, «Eh, mâdemki bir karara vardık,» dedi, «dağılmamızda bir mahzur olmasa gerek. Ben gidiyorum. Siz ne yapıyorsunuz, dostlarım?»

Prentiss'e iyi bir gece temennisinde bulunduktan

sonra, oradan ayrıldık. Eski merkez binâsının saat kulesi, o sırada sekiz kırkbeşi vuruyordu. McGregor köşede bizden ayrıldı. Turner'le yürümeye devam ettik.

Dostum biraz sonra, «Söyler nîisin, Pat,» dedi, «ben biraz önce sana karşı kabalık mı ettim acaba? Ama ne yaparsın, Corinne'i ben senden iyi tanıyorum. Bu kız, hangi erkek olursa olsun onu baştan çıkarabilir.»

— «Bak, Dick, fikrimi sana açıkça söyleyeyim: Sözlerine zerre kadar kızmadım. Ama McGregor'un sözleri beni şaşırttı. Sakın o da bu kıza karşı bir his duymaya başlamasın?»

— «Kim? Şu kendini beğenmiş McGregor mu? Yok canım... Ne münâsebet! McGregor'un bizden önceki neslin çocuğu olduğunu unutmamalıyız. Üstelik İskoçyalı. İskoçyalılar ise günah işlemekten kaçarlar. (Birden durdu.) Ama...ama bir şeyler anlamış, bir şeyler keşfetmiş olabilir. Buna bir diyeceğim yok.»

— «Ne gibi mesclâ?»

— «Ne gibi meselâ da ne demek? Kardışının Corinne'le sıkıfıkı ahbap olduğunu anlamıştır belki. Corinne'in son âşığı, McGregor'un küçük kardeşi!»

Bundan haberim olmadığı için, «Nasıl?» diye hayret içinde sordum. Hayret etmekte haklıydım. Çünkü Tim McGregor, adı çıkmış bir kızla, yâni Corinne Douglas'la ahbaplık kuracak bir delikanlı değildi.

Turner, «Eğer bunu anlamışsa, McGregor'un sinirlenmemesine imkân yok.» diye yeniden konuştu. «Bu kız geçen sömestr sırasında Foster adındaki delikanlıyla de fingirdemiş, sonunda da zavallı çocuğun istikbaliyle oynamıştı. Şâyet Tim'le de aynı şekilde fingirdeyecek olursa, bizim Mac buna müthiş surette kızar. Bununla berâber, ben Tim'in Corinne'in pençesinden kendini kurtaracağına inanıyorum. İş işden geçmeden yapacaktır bunu...»

Turner'in McGregor hakkında söylediği sözlerin doğruluğunu ben de doğrulayabilirdim. Zirâ ben bun-

dan on yıl önce üniversitede okurken o, beyin anatomisi üzerinde bir mütehassıs olmayı kafasına koymuştu. Ne çâre ki, geçirmiş olduğu bir tren kazâsı sonunda bir elini kaybetti. Böylece de bütün ümitleri sönüverdi... Ama bir gayesi vardı yine de : Ne yapıp edecek ve kendisinin ulaşamadığı parlak kariyere kardeşinin ulaşmasını temine çalışacaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, delikanlı, ağabeyinin yüzünü kara çıkarmadı. Fakültede okumaya başladığının ilk yılında, bir ilim adanını olacağını isbat etti.

Birden aklıma geldi : Corinne Douglas'la kim olduğu bilinmeyen o erkek hakkında konuştuğumuz zaman, McGregor yerinden fırlayıvermişti. Turner'e dönerek, «Hay Allah!» diye mırıldandım. «Yoksa sen...»

Turner, «Yo, yo,» diyerek sözümü kesti, «McGregor'lar bu gibi ahlâksızca randevulara katılan insanlar değildirler. Bunu anlamak için, bir psikolog olmaya lûzum yok... Corinne'in bu delikanlıyla olan ahbaplığı uzun bir süre devâm etmez.»

Bir ara konuşmadık. Sonra Turner, «Prentiss bu akşam bize birçok genç kızın ilerde nasıl bir geçmişe sahip olabileceğinin ilk bakışta anlaşılabilirliğini söylemişti.» dedi. «Bu sözleriyle hâlâ Corinne'i düşündüğü muhakkak. Fakat bana kalırsa, dostumuz aldanıyor. Bir insanın nasıl bir geçmişe ve nasıl bir geleceğe sahip olacağı biliniyor maalesef.»

— «Ne demek istediğini pek anlayamadım.»

— «Bu kızın günün birinde bir cinâyete kurban gitmeyeceğini kim temin edebilir? Yo, yo, gülme öyle, gülme! Gerçi ben böyle bir şey olsun istemem... Ne de böyle bir şeyi temenni ederim. Fakat durumu şöyle bir ele alacak olursak, meselenin nâzikliğini hemen kavrayıveririz. Bu kız tam üç yıldır kendisine yakınlık gösteren delikanlıların sevgileriyle oynayıp durdu.. Kendisine bağladığı çocukları zamanı gelince terketti... Gerçi onlar da Corinne'in ne mal olduğunu biliyorlar ama, yine de

ona yaklaşmaktan kendilerini alamıyorlar. İşte bu mah-lûk şimdi kendisi hakkında hiçbir bilgiye sahip olmayan bir delikanlıyı baştan çıkarmakla meşgul... Delikanlı, ona çılgıncasına âşık! Bilmem anladın mı, Bob Curtis'ten bahsediyorum. Ama Corinne yine boş durmamış, bu defâ da küçük McGregor'la alâkalanmaya başlamıştır. Yâni ben demek istiyorum ki, Corrine, McGregorla ahbap olduktan sonra öteki çocuğu yüzüstü bırakabilir. Sonra şu hususu da unutmamalıyız : Sevgililerini ellerinden aldığı için birçok kız ve kadın, Corinne'e diş biliyor. İşte bunlardan biri, malını geri almak için bir çâre düşünebilir. Bilinen bir husustur bu, kadınlar sırasında çok tehlikeli olurlar.

«Corinne'in Michael Douglas adında kuzeni var bir de... Bu çocuğu sen de iyi bilirsin. Michael çok fakir bir delikanlıdır. Kulağıma geldi : Delikanlı, bundan birkaç hafta önce kuzininden ödünç para istemiş. Ama Corinne o tarafa yanaşmamış bilc. Halbuki elbiseleri ve süs malzemeleri için dünyânın parasını harcıyor. Bir de şöyle bir husus mevcut : şâyet Corinne ölecek olursa, hayatta başka akrabası bulunmadığı için, Michael kızın malına mülküne sâhip olabilecek tek insan...»

O sırada talebeye mahsus yatakhâne binâlarının bulunduğu avluya varmıştık. Turner de bu binâlardan birinde kalıyordu.

— «Eh, Pat, bana müsaade!»

Ona iyi bir gece temennisinde bulunduktan sonra yoluna devâm ettim. Hem yürüyor, hem de dostumun Corinne için söylediği sözleri hatırlıyarak bilhassa onun muhtemel ölümü üzerinde duruyordum. Turner'in Curtis hakkında söylediği sözler de zihnimi kurcalamaya başlamıştı.

Bu delikanlıyı iki yıl önce kendisine ders verdiğim zaman tanı mıştım. Mahcup ve terbiyeli idi. Olur olmaz meseleleri hemen ciddiye alır ve kendini üzüntüye kap tırırdı.

Fakülte bahçesinin yanındaki binâlardan birinin önünden geçiyordum. Birden yaya kaldırımın dip tarafında iki kişinin durduğunu hissettim. Seslerini duymuyordum ama, orada bulunduklarını iyice biliyordum. Önlerinden geçtiğim sırada, hiçbiri konuşmadı. Beni gizlice gözlüyor olmalıydılar. Ama kör olduğumu bildiklerinden, içleri rahattı her halde.

Orada bulunduklarının tarafımdan farkedilmemiş olduğu havasını vererek sessiz sessiz yürümeye devâm ettim. Fakat kör değil mişim de etrâfımı görebiliyor muşum gibi, bu iki kişiden birini derhal tanımıştım. Her zaman süründüğü kokusuyla Corinne Douglas'tan başkası olamazdı bu! Ve bu parföme karışan, bir sigara tiryakisinin elbisesine sinen tütün kokusu burnuna çarpıverdi. Kimdi bu adam acaba? Pek tabîî, bunu tahmin etmeme imkân yoktu.

Fakültenin biraz ötesindeki evime doğru ağır ağır yürürken, «Yazık!» diye düşündüm. «Corinne'ın sayısız kurbanları arasına bir yenisi daha ekleniyor... Ama ben belki de yanılıyorum, eski kurbanlardan biri yeniden işbaşına (!) geçmiştir...»

Evimin önündeki basamakları çıkmaya başladığım sırada burnuma çarpan bir menekşe kokusu, bana arada bir yol göstermek suretiyle yardımcı olan genç komşum Devidere O'Hara'nın orada bulunduğunu bildirdi.

Genç kız, «Merhaba, Pat!» dedi. «Eee, söyleyin bakalım. Corinne Douglas hakkında ne karar verdiniz? Kovulacak mı?»

Peronun dip tarafında bulunan şezlonga oturdum ve : «Bravo doğrusu!» dedim. «Bunu nasıl öğrenebildin?»

Devidere, tatlı bir kahkaha attı. Sonra, «Bu fakülte-de okuduğumu unutuyorsunuz galiba!» dedi. «Pek tabîî, burada olup bitenlerden haberim oluyor.»

Onun daha ne gibi şeyler öğrendiğini anlamak istiyordum.

— «Ah, seni gidi sarmaşık kız seni! Bakıyorum, her tarafa uzanabiliyorsun... Evet, Prentiss kızın kovulmasını istiyor. Biz de aynı fikri paylaşmak zorunda kaldık.»

Genç kız bir süre konuşmadı. Sonra, «Biliyor musunuz, Pat,» dedi, «ben bu habere çok üzüldüm! Corinne'i sevdiğini için böyle konuşmuyorum, hayır onu hiçbir zaman sevmedim, ama ona acıyorum yine de... Yazık oldu doğrusu! Bana öyle geliyor ki, bu kız günün birinde uslanacak, aklını başına toplayacak. Zâten birini temiz bir aşkla sevmeye başladı bile.»

— «Allah Allah! Kimmiş bu?»

— «İnanınası biraz güç ama, Corinne, Bob Curtis'le evlenecek. Bir aydan beri Bob'un kulübünün rozetini takıyor.»

— «Peki, Bob, bilmiyor mu ki...»

Birden sustum. Devidere, benim hayatta sevdiğim tek varlıktı. Belki o da beni seviyordu ama, aşklarımızı birbirimize bir türlü itiraf edemiyorduk. Ama Corinne Douglas'ın hafta sonu hikâyesini kimselere söylememeliydim.

Sustuğunu görünce, genç kız, «Ne demek istiyordunuz, Pat?» diye sordu. «Curtis'in bir şeyi bilmesi mi gerekiyordu yoksa?»

— «Müteessirim, Derry çok müteessirim! Sualine cevap veremeyeceğim. Çünkü söylemek istediğim husus, Corinne'in fakülteden ihraç edilmesine sebep olmuştur. Ricâ ederim, sözlerimi unutuver gitsin!»

Devidere elimi okşayarak, «Haydi öyle olsun bakalım!» dedi. «Fakat ne olursa olsun Corinne'n akıllanmaya başladığı bir sırada kendisi için böyle bir karara varılması, beni çok üzdü...»

Sonra Devidere'le başka şeylerden bahsettik. Corinne'in adını ağzımıza almadık, çevirdiği entrikalardan söz etmedik.

Bob Curtis, aynı gece intihar etti!

II

Ertesi sabah erkenden telefon eden Prentiss, bana durumu bildirdi. Sonra da, «Bu bir intihardır. Başka bir şey olamaz.» diyerek sözlerini bitirdi.

Her zaman sâkin olan akademik sesinde, hiç alışılmamış soğuk bir ton vardı.

— «Ama intihar, yahut değil, biz durumu polise bildirmeliyiz.» diye yeniden konuştu. «Siz bu gibi şeyler hakkında az çok bilgi sahibisiniz, Laing, Öğrenci Yurdu'na gitseniz de etrâfa bir göz atsanız... Sonra da benim yerime bu işle siz meşgul olsanız... Bunu ricâ edecektim sizden! Zirâ ben bu işlerden anlamam.»

Hemen oraya gideceğimi vâdederek telefonu kapattım.

Curtis'in odasına girdiğim zaman, içerde birçok talebe bulunduğunu anladım. Bir fısıldaşmadır gidiyordu.

Ölünün en aziz dostu olan ve aynı odayı paylaşan Clay Griffith, bir köşeye çekilmiş ağlıyor, bir başkası da onu teselli etmeye çalışıyordu. Odanın ortasına doğru yürüdüğümde, fısıldaşmalar birden kesiliverdi. Korkuya kapılmış gözlerin bana dikkatle baktıklarını hissettim. Daha önce benim bir iki polis vak'asıyla meşgul olduğumu bilmeyen hemen hemen yoktu.

Turner'in, o pavyonun her türlü işlerini idâre ettiğini biliyordum. Bunun için de, «Turner! Burada mısın?» diye sordum.

Dostum, «Buradayım, buradayım...» diye cevap verdi. «Geldiğine çok memnun oldum, Pat!»

Sesinde bir gariplik vardı. Soğuk terler dökmekte olduğunu düşündüm.

— «Prentiss, senin buraya geleceğini söyledi. Polis gelmeden önce bir şeyler yapmamı ister misin?»

— «Evet. İlkin şu çocukları dışarı çıkar bakalım!»

Turner, «Haydi bakalım, çocuklar,» dedi, «hepiniz dışarı çıkın!»

Çocuklar, önünüzden sessizce geçtiler. Ama dışarı çıkınca, bir homurdanma ve mırıldanmadır duyuldu. Turner kapıyı kapadı. Sonra, «Curtis, orada... Masanın önünde.» dedi. «Şey...tetkik etmek ister miydin?»

— «Hayır.» diye cevap verdim. «Durumunu târif et kâfi.»

— «Okey. Curtis, yazı masasının önünde oturmaktadır. Daha doğrusu oraya yanlamasına yığılmıştır. Kurşun, sağ şakaktan içeri girmiş. Tabanca, yerde, ayaklarının dibinde duruyor... Elinden kaymış olacak.»

— «Onu bu halde kim bulmuş?»

— «Oda arkadaşı Griffith... Curtis'in intihar etmiş olduğunu sabahleyin kalkınca anlamış. Neden dersin, bir toplantıya gitmiş olduğundan gece geç vakit dönmüş. Curtis'in uyuduğunu sanarak, ışığı yakmamış. Halbuki Curtis çoktan ölmüş olacak...»

— «Griffith'in bir fikri var mı, Curtis'i inthar etmeye iten sebep neymiş acaba?»

— «Hiçbir fikri yok. Onu son defâ dün akşam toplantıya doğru gördüğünde, Curtis geceyi geçirmek üzere giyiniyormuş... Neş'eli bir hal varmış üzerinde. Griffith, onun kız arkadaşıyla yemek yiyeceğini düşünmüş.»

Kendi kendime, «Şu dünyâ ne gariptir!» diye düşündüm. «Ölümü çoğu zaman insanları neş'eli oldukları zaman vuruyor...»

Turner'in sustuğunu ve başka bir şey söylemediğini görünce, huylandım ve : «Hayrola, bir şey mi var?» diye sordum.

Ama onun sesini duymadan, vereceği cevabın ne olabileceğini kestiriverdim.

Turner, «Curtis'in kız arkadaşı, Corinne Douglas'tır!» diye yavaşça konuştu.

Bir sessizlik oldu. O anda, bir gün önce Corinne Douglas'la yanındaki adamın önlerinden geçtiğini hatırladım. Yoksa adam Curtis miydi? O idi ise, her ikisi arasında ne geçmişti?

İki pencerenin karşısında olduğunu bildiğim yazı masasına doğru ilerledim. Ölünün elbisesini koklamak üzere eğildim. Bir yanık ve kan kokusu vardı ama, tütün kokusuna benzer bir şey yoktu. Şu halde bir gün önce Corinne Douglas'ın yanındaki erkek, Bob Curtis değildi.

Turner, «Ne yapıyorsun, dostum?» diye sordu.

Bakışlarını üzerimde hissettim. Ona doğru yürüyerek, «Bir faraziyeyi tahkik ediyorum.» dedim. «Ama yanlış bir faraziyeymiş bu.»

Dışarda sert ayak sesleri duyuldu. Sonra açılan kapıdan birkaç kişi içeri girdi. İçlerinden biri, birkaç polis vak'asında kendisiyle birlikte çalıştığım teğmen McDermott'tu.

— «Merhaba, Laing!» diye seslendi. «Duayeniniz, beni telefonla arayarak seni burada bulmamı istedi. Eee, anlat bakalım, neymiş bu mesele?»

Turner'in bana söylediklerini naklettim. Sözlerimi bitirdiğim zaman, McDermott, «Pekalâ.» dedi. «Cesetle ilk defa karşılaşan delikanlı bu mu?»

Hiç vakit kaybetmeyip, «Yo, yo,» diye atıldım, «● değil...» (Fakültemizin en genç profesörü Turner'di. Bu hal bâzan onun canını sıkıyordu.)

— «Sana Richard Turner'i takdim ederim. Kendisi matematik profesörüdür. Kendisine talebe pavyonlarını kontrol etmek vazifesi de verilmiştir. Sana da teğmen McDermott'u takdim ederim, Dick!»

McDermott, yapmış olduğu yanlışlık yüzünden özürlerini bildirdi. Sonra da, «Bu odada her hangi bir değişiklik olmuş mu acaba, Bay Turner?» diye sordu.

Turner, «Buraya geldiğimden beri hiçbir değişiklik olmadı.» diye cevap verdi. «Griffith'in de bir şeye el sürmediğinden eminim. Griffith, Curtis'in oda arkadaşıydı...»

Yazı masasına doğru yürüyen McDermott, tekrar bize doğru sokuldu.

— «Evet, bu bir İntihar vak'ası.» diye fikrini belirtti. «Mamafih, sorgu hâkimi gelinceye kadar ben emniyet bakımından tabanca üzerinde bulunan parmak izleriyle ölünün parmak izlerini tesbit ettireceğim. Bu arada cesdi ilk defa gören Griffith'le konuşmak isterim. Kendisini rahatça dinleyebileceğim bir salon var mı buralarda?»

Turner, «Odam şu sofanın dip tarafında.» dedi. «Orayı istediğiniz gibi kullanabilirsiniz.»

Sonra beni ve McDermott'u odasına götürdü. Teğmen o arada adamlarından birine Clay Griffith'i bulmasını emretti. Turner'in odasının önünde bir sürü talebe birikmişti.

Birkaç dakika sonra, Griffith içeri girdi. Bu, hukuk tahsili yanında geçen yıl benden suçluluk psikolojisi derisi alan kısa boylu, zayıfça bir gençti. Curtis'le birlikte paylaştığı odada karşılaştığımız zamanki hal yoktu üzerinde. Ama sık sık nefes alması, geçirmiş olduğu heyecan ve üzüntünün henüz hafiflememiş olduğunu gösteriyordu.

McDermott, «Oturun şöyle!» diye yumuşak bir şekilde konuştu. «Ben arkadaşınızın cesediyle nasıl karşılaştığınızı öğrenmek isterim.»

Dclikanlı, teğmenin isteğini yerine getirmede.

— «Kimsiniz siz?» diye sordu. Daha sık nefes almaya başlamıştı. «Ne hakla burnunuzu bu işe sokuyorsunuz? Sonra ne hakla burada araştırma yapabiliyorsunuz? Bob'un ölümü eğlendiriyor mu yoksa sizi?»

— «Sâkin ol, Clay, sâkin ol!» diye ikazda bulundum. «Teğmen McDermott, polistendir. İsteddiği suali size sormak ise, hakkıdır.»

Griffith, bir sandalyeye ilişti. Sonra, «Oh, affedersiniz, doktor Laing!» dedi.

McDermott'un sorduğu suallerin yardımıyla daha önce Turner'e anlattığı şeyleri bir defa da teğmene tekrarladı. Derken teğmenin sualleri birbirini kovaladı:

Griffith, arkadaşını son defa ne zaman görmüştü? Delikanlı, arkadaşını giyindikleri sırada son defa akşamın altısına doğru görmüştü. İkisi de dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Curtis'in canı bir şeye sıkılıyor muydu acaba, yahut da üzerinde cesâretsizlik gibi bir hal var mıydı? Hayır. Yoktu böyle bir şey. Aksine Curtis her zamankinden daha neş'eliydi. Griffith, onun kız arkadaşıyla buluşmak üzere olduğunu anlamıştı. Kimdi bu kız arkadaş? Corinne Douglas adında bir fakülte arkadaşındı. Çift, geceleyin kavga filân etmişler miydi acaba? Hayır, Griffith böyle bir şeyin cereyan etmemiş olduğunu sanıyordu. Zâten Curtis, ders yılı biter bitmez, yâni bir ay sonra o kızla evleneceğini arkadaşına söylemişti. Peki, Curtis'i intihara iten başka bir sebep olabilir miydi acaba? Griffith'e göre böyle bir şey yoktu.

McDermott, «Demek siz ve Curtis şahsî işlerinizi birbirinize söyleyecek kadar dosttunuz, öyle mi?» diye sordu. «Yâni birbirinizin sırdaşıydınız demek istiyorum...»

— «Evet, efendim! Curtis benim en iyi dostumdu.»

McDermott, bir müddet bekledi. Sonra, «Şu halde,» dedi, «bir derdi, ne bileyim ortada kendisini sıkan bir kaygusu olsaydı, arkadaşınız size açılırdı muhakkak.»

— «Elbette, elbette... O açılmasa bile, ben hâlinden anlardım.»

McDermott yeni bir sual sormak üzereydi her halde. Ama o sırada kapıya vuruldu. Teğmenin, «Giriniz!» demesi üzerine daha sonra adının Barnes olduğunu öğrendiğim detektif içeri girdi.

— «Bu bir intiharmış, efendim! Tabancanın üzerindeki parmak izleriyle ölünün parmak izlerini karşılaştırdım ve her ikisinin de birbirine uyduğunu tesbit ettim. Bu da ölünün sol elinde tuttuğu bir şey... Hâkim, bunu görmek isteyebileceğinizi söyledi. Bu galiba talebe yakalarında görülen kulüp rozetlerinden biridir.»

— «Ver bakayım şunu!»

McDermott yerinden kalkıp yürüdü. Birkaç saniye sonra, «Gerçekten de öyle.» dedi. «Bir kulüp rozeti bu. Üzerinde de BETA CHİ EPSİLON yazılı.»

Bir sandalyenin geriye doğru itildiğini duydum. Clay Griffith ayağa fırlamıştı birden.

— «İşte mesele meydanda!» diye bağırdı. «Kahpe, diğerlerinin şerefiyle nasıl oynadıysa, Bob'un kiyle de öyle oynadı... Halbuki bana söz vermişti...»

Clay, sözünü bitiremedi. Sustu. Sesinde yanan bir nefretin ifâdesi vardı. Yine sık sık nefes alarak, «Bu intihardan o mes'uldür...» dedi. «Evet, aslında tabancanın tetiğini çeken odur... Ama yağma yok, ben yaptığını öde-teceğim ona! Allah şâhidimdir.»

Sonra Clay ağlamaya başladı. Hem de hıçkıra hıçkırığa ağlıyordu.

Onu ilkin Turner teselli etti.

— «Üzme kendini, Clay, üzme kendini!» dedi. «Bob'u ne kadar sevdiğini bilirim ama, elden bir şey gelmez... Curtis, Corinne'le evlenseydi başı yine belâya girecekti. Ha intihar etmiş, ha evlenmiş, ikisi de bir...»

Turner'in bir gün önce akşam vakti söylediği sözleri hatırladım. Arkadaşım, Corinne Douglas'a âşıktı.

III

Griffith'e başka sualler soramayacağını anlayan McDermott, ona çekilebileceğini söyledi. Delikanlı dışarı çıkınca da, bana ve Turner'e döndü.

— «Söyler misiniz lûtfen,» dedi, «bütün bunlar ne demek oluyor? Bu çocukcağız, Corinne Douglas'ın böyle bir intihara sebebiyet verdiğini neden kat'i bir dille iddia ediyor?»

Turner, ona izahat verdi : Erkek bir talebenin kulü-

büne ait rozeti yakasında taşıyan bir kız, kendini onun nişanlısı yerine koyardı. Rozeti iâde etmek ise, nişanın bozulduğuna delâletti.

McDermott, «Haa, şimdi anladım.» diye mırıldandı. «O halde bu genç kıza da birkaç sual sormak yerinde bir hareket olacaktır. Zâten tahkikat sırasında şâhitlik etmesi gerekecek. Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz bana acaba?»

Turner, «Kız Talebe Yurdunda bir odası var.» dedi. «Pavyon, fakülteye yakın. Hemen şurada.»

— «Pekalâ, ben oraya gidiyorum. Bana yolu gösterir misiniz, Laing?»

Teklifi kabul ettim. McDermott, benimle başbaşa konuşmak istiyordu. Oradan ayrıldık.

Fakülte yolunda ilerlediğimiz sırada, teğmen, «Arkadaşının intiharı karşısında kendini âdetâ harap eden bu Griffith'in durumu beni çok düşündürüyor.» dedi. «Genç kız için söylediği tehdit edici sözleri ciddîye mi almalıyız acaba?»

— «Hayır, onun böyle bir şey yapabileceğini sanmam. Şiddetli sözler söylemek suretiyle öfkesini teskin etmeye çalıştı. Birinci şokun tesiri kaybolur olmaz, sâkinleşecektir.»

McDermott, söylediğim bu sözlere bir karşılık vermedi ve : «Sen bu Corinne Douglas'ı tanıyor musun?» dedi. Evet! demem üzerine de «Ne biçim kız bu?» diye sordu. «Şimdiye kadar edindiğim intibaa göre, pek de sağlam bir ayakkabı olmasa gerek...»

— «Korkarım ki, edindiğin intiba tamâmiyle yerinde... Gerçi birazdan söyleyeceğim şeyin Curtis'in intiharıyla bir alâkası yok ama, bu kız fakülteden çıkarılmak üzere.»

Teğmen, «Vay vay!» diye hayretini belirtti. Sonra, «Peki, bu çıkarılma işinin Curtis'le bir alâkası olan mı?» dedi.

Konuştuğuma pişman olmuştum. Mamafih, «Bu işin

Curtis'le bir alâkası olacağını sanmam.» diye cevap verdim.

McDermott, «Ama bu işin içinde yine de bir erkek parmağı olsa gerek.» diye ısrarlı bir şekilde konuştu.

— «Kızın fakülteden niçin çıkarıldığını sana söyleyeyim de ortada şüpheli bir taraf kalmasın... Corinne, bundan bir süre önce hiç kimseye haber vermeden dışarı çıkmış ve bir erkekle birlikte bir hafta sonu tâtili geçirmiştir. Bu mesele üzerinde daha geniş bilgi sahibi olmak istiyorsan, duayenimiz Bay Prentiss'le konuşabilirsin...»

McDermott güldü. «Bak, Laing,» dedi, «sen bir sırrı muhafaza etmesini beceremiyorsun! Neyse, biz şimdi gidelim de o küçükhanımın neler söyleyebileceğini öğreneyim. Sonra uygun bulduğum takdirde, tavsiyeni dinler ve duayeni görmeye giderim.»

Yurd'a gelmiştik. McDermott, santralci kızdan Corinne Douglas'ın odasında olup olmadığını sordu.

Kız, «Odasında olsa gerek.» dedi. «Dışarı çıktığını görmemiştim. Şimdi ararım kendisini.»

Fakat genç kız hiçbir cevap alamadı.

— «Her halde çıkmış olacak. Ama hayret, nasıl oldu da onu göremedim! Kendisine bir şey var mı diye, her zaman posta kutusuna bakardım.»

Ona teşekkür eden McDermott, bana doğru döndü.

— «Bir fikrin var mı, Laing, nerede bulabiliriz onu?»

Tereddüt ediyordum. Nihâyet, «Dersleri olmadığı zaman talebelerin gidebileceği o kadar çok yer var ki,» dedim, «Miss Douglas'ın bunlardan hangisine gitmiş olacağını kestiremeyeceğim.»

Yanı başımda duyulan bir ses, «Bay profesör!» dedi. «Eğer Corinne Douglas'ı arıyorsanız, kendisini fakültede bulacağınız biraz şüpheli.»

Başımı çevirdim. Genç kızlara mahsus pavyonun idâri işlerine bakan Bayan Carson'un sesini hemen tanıdım.

— «Hafta sonu tâtiline mi çıktı, yoksa başka yere mi gitti, orasını bilemem, ama ben ona son defâ olarak bir ihtarda bulunmuş ve hareketlerine dikkat etmesi gerektiğini, aksi takdirde fakülteden kovulabileceğini söylemiştim... Yanılmıyorsam, şimdi kız hakkında böyle bir karar verilmiş olacak...»

McDermott, konuşmaya karıştı : «Onun bir yere gitmiş olduğunu nereden anlıyorsunuz, Hanımefendi?» diye sordu.

Kadın, ona doğru döndü.

— «Kimsiniz siz?» diye şüpheli bir şekilde sordu

— «Beyefendi teğmen McDermott'tur.» diye izahat verdim. «Şehrin polis dedektifleri ona bağlı.»

— «Yâni o da bir dedektif, öyle mi? Aman Allahım! Biliyordum, biliyordum, ölmeden önce bu kızın polis tahkikatlarıyla alâkası olacak diyordum... Yine ne yaptı acaba?»

McDermott, «Şimdilik bir şey yaptığı yok.» diye cevap verdi. «Ama başka birinin yaptığı iş için kendisine birkaç sual sormak istiyorum. Ama siz benim sualıma henüz cevap vermediniz, Bayan Carson! Bu genç kızın fakültede olmadığını nereden biliyorsunuz?»

— «Nereden bileceğim, geçen geceden beri dönmeydi buraya... Yarın saat önceydi, temizlik işlerine bakan kadın, Corinne'in yatağının hiç bozulmamış olduğunu bildirdi. Bir, genç kız yurdundaki şu çirkin hâle bakın siz! Olacak iş mi yâni?»

McDermott, «Kim bilir bir kız arkadaşının yanında kalmıştır belki.» diye mırıldandı.

— «Onun samimî arkadaşlık kurduğu kız dostu yoktur.»

Bayan Carson, bu şekilde konuşmakla biraz ileri gidiyordu. Mamafih, McDermott bunun üzerinde durmadı.

— «Peki, onun nereye gittiğini bilebilecek başka biri yok mu? Meselâ bir sınıf arkadaşı filân?»

Kadın, bir iki sâniye düşündü. Sonra, «Durun, durun, aklıma geldi,» dedi, «oda arkadaşı Janet Lee var... Gerçi bu tip kızlar ne yapacaklarını olur olmaz kimseye söylemezler ama, Janet belki de bir şeyler biliyordur. (Telefoncu kıza döndü.) Isabelle, kızım, arasana şu Mis Lee'yi! Bulursan, söyle hemen buraya gelsin! Aşağıda, dinlenme salonundadır her halde.»

Bir iki dakika sonra, Janet Lee geldi. Devidere'in bana söylediğine göre, üniversitemizin basketbol takımını kaptanı olan bu kız, uzun boylu idi. Sesi, erkek sesini andırıyordu.

Bayan Carson, ona McDermott'u takdim etti. Teğmen onunla ne hakkında konuşmak istediğini söyledi.

— «Sizinle bizi kimsenin rahatsız edemeyeceği bir yerde konuşmak isterim, Mis Lee!»

Genç kızın cevap vermesine lûzum kalmadı. Bayan Carson, «Kızların müdiresinin odası boştur, efendim, orada kimse sizi rahatsız etmez!» dedi.

Bizi oraya kadar götürmeye hazırdı. Ama McDermott onu kapıda durdurdu.

— «Şey... Bayan Carson, Mis Douglas'ın eşyâsı arasında, yerinde bulunmayan olup olmadığını öğrenmek isterim... Meselâ elbiseleri, meselâ valiz ve çantaları filân. Bunlara benim yerime bakabilir misiniz?»

Kadın, teğmenin niyetini anlamıştı. Gerçekten de McDermott, kadını başından savmak istiyordu. Marnafih, Bayan Carson denileni yapmak üzere uzaklaştı.

Janet Lee, kendisine sorulan ilk suale derhal cevap verdi :

— «Evet,» dedi, «Corinne, dün gece yurda gelmedi. Ben de onun nereye gittiğini bilmiyorum... Bunu bana söylemedi. Tasavvurlarından da bahsetmedi.»

— «Demek bâzı tasavvurları vardı, öyle mi?»

Janet Lee, «Şey...efendim? Evet...» diye kekeleyerek o şekilde konuştuğuna pişman oldu.

Sesinde husule gelen bir değişiklik dolayısıyla, başını çevirip bana baktığını sezdim.

— «Ricâ edeceğim, Mis Lee,» diye araya girdim, «bildiklerinizi bize olduğu gibi anlatın! Mis Douglas'ı bir an önce muhakkak bulmalıyız. Hakkında bize söyleyeceğiniz sözler, ona bir kötülük getirmeyecektir. Bir takım tasavvurlardan bahsettiniz. Sakın bunlar onun fakülteden kovulmasıyla alâkalı bir şeyler olmasın?»

Bu, gelişi güzel atılmış bir oktu. Ama neme lâzım, hedefe vardı. Zâten öyle olacağını biliyordum.

Genç kız, «Evet... Öyle sanıyorum...» diye işitilemeyecek derecede yavaş konuştu.

Sonra durdu ve bizim konuşmadığımızı farkedince, yine yavaşça devam etti :

— «Corinne dün öğleden sonra duaycnin yanına çağırılmıştı. Yanıma döndüğünde, -ki o sırada birkaç arkadaş daha vardı- kovulmasının bahis mevzuu olduğunu bana söyledi. İlkın ona kendisini çok sevdiğimizi söyledik... Sonra baktık ki, bizim sevgimize ihtiyâcı yok, bunun üzerine onu derdiyle başbaşa bıraktık... Fakat bir şey dikkatimi çekmişti : Bu haber onu fazla üzmemişti. Başka biri olsaydı, bayılırdı belki de. Halbuki o, sâdece kızdı.»

McDermott, «Nasıl kızdı meselâ?» diye sordu. «Kızgınlığını belli eden bir şeyler mi söyledi?»

Janet, tereddüt etti.

— «Diğer kızların gitmesinden sonra,» diye istemeye istemeye konuştu, «bir şey düşünüyormuş gibi bir iki dakika sessiz durdu. Sonra bana döndü ve : (Ahmaklar!) dedi. (Beni kapı dışarı edeceklerini sanıyorlar! Görceğiz bakalım! Biri var ki, ben istersem bu kararı suya düşürtebilir. Senin anlayacağın, ötekiler de beni ister istemez alakoyar... Aksi takdirde, vay hallerine!) Ne demek istediğini sordum... Bir şey söylemek istemedi... Sonra giyindi ve dışarı çıktı. Kendisini o zamandan beri görmedim.»

— «Söyler misiniz, lûtfen,» diye araya girdim, «Corinne **ötekiler** derken kimleri kastediyordu?»

— «Bilmem, her halde Bay Prentiss'i Bay McGregor'u, Bay Turner'i ve sizi kastediyordu...»

McDermott'a doğru dönerek, «Bir talebenin kovulması bahis mevzuu olunca, fakültenin mütevelli hey'eti toplanır ve bir karara varmadan önce mesele ele alınır.» diye izahat verdim.

Teğmen, «Anlıyorum, anlıyorum...» diye mırıldandı.

Sonra genç kıza dönerek, «Corinne, (Biri var ki, ben istersem bu kararı suya düşürtebilir...) demiş .. Bu kimsenin kim olduğunu biliyor musunuz acaba?»

— «Hayır, efendim!»

— «Mis Lee! Acaba siz Mis Douglas'ın Curtis'le ahbaplık ettiğini biliyor muydunuz? Kovulma bununla alâkalı olabilir mi?»

Genç kız, «Curtis dediniz de aklıma geldi. » diyerek suale cevap vermedi. «Daha önce neden düşünmedim bunu acaba? Corinne, dün akşam Curtis'le yemek yiyecekti. Belki o, Corinne'in nerede olduğunu size söyleyebilir...»

McDermott, «İşte bu kabil olmayacak, Mis Lee!» dedi. «Çünkü Bob Curtis, dün gece intihar etti!»

— «Bob...intihar...mı etti? Aman Allahım. ne korkunç...bir şey bu!»

Kelimeler dudaklarından birer birer dökülüyordu.

— «Ama...ama nasıl olur, o ve Curtis sömestr sonunda evleneceklerdi...»

McDermott, «Neden **ama** diyorsunuz?» diye sâkin sâkin sordu.

Genç kız bir cevap vermedi. Fakat ben onun bu suali duyup duymadığı üzerinde tereddüt ediyordum.

Sonra Janet Lee bizim orada olduğumuzu unutmuş gibi kendi kendine konuştu. «Hay Allah! Böyle bir şey nasıl olabilir?» diye mırıldandı.

— «Bakın, Mis Lee, biz Curtis'in hakikaten intihar

edip etmediğini bilmiyoruz, her şeye rağmen bir talhikat yapacağız. Ama şimdilik onun intihar ettiğini sanıyoruz... Çünkü o ve Mis Douglas kavga etmiş olacaklar. Kavgalarına sebep de, Mis Douglas'ın vaadlerinden vazgeçmesi, yâni dostluğu bozması... Ne dersiniz, yanılıyormuyuz yoksa? Faraziyemiz yanlış olmasın sakın?»

— «Hayır, hayır... Doğru düşünmüşsünüz. (Genç kızın sesinde, kadınların başka kadınlara karşı duydukları nefret ifâdesi vardı.) Bob şâyet intihar etmişse, buna Corinne sebep olmuştur. Zirâ artık Bob'tan bıkmıştı. Geçen sönestrde Jack Foster'e nasıl oyun oynamış ve yeni bir flört bulmuşsa, şimdi de öyle yapmıştır. Foster'den önce de Martin Benson'u ümitsizliğe boğdu.. Size nasıl anlatayım bilmiyorum ki, teğmen, bu kız çok kötü bir insandır. Zâlimin biridir. Biri, onu öldürebilir!»

— «Mis Lee!» diye bağırdım. «Sözlerinize dikkat edin!»

Janet, «Oh, affedersiniz, doktor Laing,» dedi. «böyle bir şey d emek istememiştim! Lâkin haklı bir lâkırdı ettiğimi sanırım... Biri çıkıp da bu kızın hareketlerini önlemeyecek olursa, birçok delikanlının geleceği mahvolacak.»

Bu sözler, bana Turner'in sözlerini hatırlattı. Turner, bir gün önce, «Bu kızın günün birinde bir cinâyete kurban gitmeyeceğini kim temin edebilir?» demişti. O anda ürperdiğimi hissettim.

McDermott, verdiği bilgiler için genç kıza teşekkür etti. Gitmek üzere ayağa kalktık. Misâfir kabul salonunun önünden geçtiğimiz sırada, Bayan Carson telâşlı bir halde çıkageldi.

— «Mis Douglas'ın eşyâlarında bir araştırma yaptım, teğmenim!» dedi. «Üzerindeki elbiseden başka, hiçbir eşyâsında değişiklik yok.»

Teğmen, «Şu halde kendisinin pek uzaklarda olduğunu kabul etmemiz gerekiyor.» diye mırıldandı. «Teşekkür ederim, Bayan Carson, size zahmet verdim ..»

Kadının yanından ayrılıp yürüdük. Pavyondan dışarı çıktığımızda, McDermott, «Dikkat ettin mi, dostum,» dedi, «Curtis'in intihar ettiğini öğrenince, küçük Lee oldukça üzüldü... Belli olmaz, belki o da Curtis'e karşı bir his besliyordu? Meselâ geçici bir vurgunluk olabilir bu.»

— «Hayır, sanmıyorum.» dedim. «Öyle olsaydı, Corinne Douglas'la delikanlının akşam yemeği yiyeceklerini öyle sâkin bir dille anlatmazdı. Ama o başka birini sevebilir. Corinne'in o başka birini elde etmek için Curtis'i başından savdığını düşünebilir...»

McDermott, «Bak, yerinde bir faraziye bu işte!» diye yavaş yavaş konuştu. «Bu erkeğin kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?»

— «Canım hangisi olursa olsun, bunun ehemmiyeti yok... Bu fakültede sayısız delikanlı var... (Turner'in Corinne Douglas'la Tim McGregor hakkında söylediği sözleri teğmene nakletmem gerekiyor mu diye kendi kendime düşündüm.) Niçin sordun?»

McDermott, «Sordum işte...» dedi. «Belli olmaz, Corinne bu defâ da ağına başka bir erkeği düşürmek istemiştir.»

Bir gün önce Corinne'le bir erkeğin önünden geçtiğimi hatırlıyarak, «Evet, olmayacak şey değil.» diye konuştum. Sonra da bu tesâdüfû teğmene anlattım ve bilhassa çiftin hiç ses çıkarmayışlarının garipliği üzerinde durdum. Sözlerimi bitirirken de, «Bilir miyiz,» diye ekledim, «belki de ciddî bir münâsebeti bu... Yoksa benden gizlemezlerdi kendilerini...»

McDermott bir müddet düşündükten sonra, «Kim bilir belki de kaçmayı plânlıyorlardı...» dedi. «Ama bir dakika dur bakayım, bu adamın Curtis olmadığını nereden biliyorsun? Hem bir münâkaşa üzerine düşmediğin ne malûm? Zâten seninle konuşmaktan kaçınmaları, böyle bir ihtimâli kuvvetlendirmekte.»

— «Adam, Curtis değildi. Değildi diyorum, çünkü

tütün kokuyordu. Halbuki Curtis sigara, yahut da pipo içmez.»

— «Neyse, neyse, bu da işimize yarayan bir bilgi. Önlerinden geçtiğin zaman, saat kaçtı?»

— «Dokuza geliyordu galiba. Tamam, tamam, şimdi hatırladım, doktor Prentiss'in yanından ayrıldığım zaman, kulenin saati sekiz kırkbeşi vurmuştu. Turner'le McGregor da yanımdaydı o sırada... Ama Corinne'in ve yanındaki kimsenin yanından geçtiğim sırada, saat dokuza vurmuş muydu, bunu hatırlıyamayacağım işte.»

McDermott, «Pekalâ, pekalâ!» diyerek konuşmanın bitmiş olduğunu belirtmek istedi. «Duayeninizle görüşmem gerekiyor. Bilinen her hangi bir sebep dışında, talebelerden birinin yurttan ayrılıp ayrılmadığını tahlik ettirsin... Böylece genç kızın izi üzerine düşebiliriz.»

Prentiss'in bulunduğu merkez binâsına giden yola saptığımızda, McDermott birden durdu ve bir sigara yak-tı. Sonra, «Sen ne dersen de, Laing ama, ben genç kızın kovulmasıyla Curtis'in intiharı arasında bir münâsebet kurmaktan kendimi alamıyorum!» dedi. «Biz işi boşu boşuna uzatıyoruz, azizim! Kızın arkadaşına, her şeyi halledecek olan o kimseden bahsetmesi, zihnimi kurcalıyor hep.»

Teğmenin haksız olduğunu söyleyemem. Bu sözler, benim zihnimde de yer etmişti. Mamafih, Bob Curtis'in intiharıyla Corinne Douglas hakkında fakülteden ihraç kararı almamızın aynı zamana rastlaması bir tesâdüften başka bir şey olamazdı. Mamafih, fikrimi McDermott'a söylemeyerek, «O halde sen kaçma faraziyesi hakkında verdiği karardan cayıyorsun...» dedim.

— «Yoo, tamamiyle değil... Genç bir kız elleri boş olarak kaçmaz... Hiç olmazsa, diş fırçasını ve bir geceliğini alır, değil mi?»

Gülümseyerek, «Ben bu gibi işlerden anlamam.» dedim. «Eğer böyle bir şey yapmışsa, ihtiyacı olan şeyleri

yolda almayı düşünmüştür... Bu kızın çok parası olduğunu söylerler.»

McDermott, bir iki dakika kadar konuşmayarak sigarasını sâkin sâkin tüttürdü. Sonra, «Söyler misin, kuzum,» dedi, «bu kızın bir yerlerde bir akrabası yok mudur? Kim bilir belki de kimselere haber vermeden başını almış ve evine gitmiştir... Pek tabiî, fakülte idârecilerini de zor duruma sokmayı düşünmüştür...»

— «Kabul ediyorum, Corinne böyle bir şey yapabilir... Gel gör ki, âilesi diye bir şey yok ortada. Sağ olan bir kuzeni var... O da bu üniversitede okuyor. Bu Michael Douglas adında lisanslı bir talebedir. Hafta sonu tâtillerini, fakültenin karşısındaki lekeci dükkânında çalışmak suretiyle geçirir.»

McDermott, sigarasını attı ve : «Gel dostunu, seninle şu Michael Douglas'ı görmeye gidelim!» dedi. «Belki o kuzini Corinne'nin nerede olduğunu bilir.»

IV

Michael Douglas'ın çalıştığı lekeci dükkânı, bir gün önce Corinne'le bilinmeyen arkadaşının önünden geçtiğim yerin karşısındaydı. Dükkânın sahibi olan İtalyan'a McDermott'u takdim ederek oraya gidişimizin sebebini anlattım. Michael, biraz sonra dükkânın arka kısmından çıktı.

Bu çocuk, fakültede birden kızmasile isim yapmıştı. Üzerinden doğru burnumuza çarpan bir temizleme maddesinin kokusu, Michael'in o sırada iş başında bulunduğunu isbat ediyordu.

Beni görünce, «Merhaba, Bay Laing!» diye neş'eli bir halde konuştu. «Bir hizmette bulunabilir miyim size?»

— «Evet, Michael! Ben ve teğmen McDermott, kuzi-

niniz Corinne'in nerede bulunduğunu bize söyleyebileceğinizi sanıyoruz...»

— «Corinne mi dediniz? (Sesindeki âni değişiklik, hareketlerinde de bir değişiklik olduğu hissini verdi bana.) Hayrola, ne yaptı yine?»

Cevap vermeme meydan kalmadı. McDermott, «Onun yine bir şeyler yaptığını da nereden çıkarıyorsunuz, Bay Douglas?» diye sordu. «Sizi böyle bir sual sormaya iten sebep nedir?»

Delikanlı, gülmeye başladı.

— «Bu da sorulur mu yâni? Bir şeyler yapmazsa, onun adı Corinne olmaz ki!»

Sonra sorduğum suale, «Korkarım size yardımcı olamayacağım, doktor Laing!» diye cevap verdi. «Corinne gittiği yerleri bana söylemez. Hem onbeş gün var ki, kendisiyle bir tek kelime bile konuşmadık.»

McDermott, «Yâni birbirinizle içlidişli değil misiniz?» diye sordu.

— «Evet. Corinne'in mâlî durumu iyidir. Para içinde yüzüyor diyebiliriz onun için. Ama ben açlıktan öleceğim neredeyse. Görüyorsunuz işte, hafta sonu tâtillerimi şunun bunun pantolonunu ütölemek suretiyle geçiriyorum,»

Teğmen, bu iğneli alayı duymazlıktan geldi.

— «Bakın, Bay Douglas, biz ciddî bir mesele üzerinde kendisine birkaç sual sormak istiyoruz. Onu bunun için arıyoruz. Fakat gelin görün ki, Corinne dün öğleden sonra, yahut da akşam üzeri fakülteden ayrılmış, nereye gittiğini de kimselere söylememiş. Nerelere gidebileceği hakkında bir fikir verebilir misiniz bize acaba?»

— «Size fikir vermek mi dediniz? Şunu bilin ki, ben size birçok şey söyleyebilirim... Bunları POLİS DERGİSİ'nde yayınlatsanız yeridir yâni! Böyle bir şey yapmayı ben de düşündüm ama, sonradan vazgeçtim... Bununla beraber, onun bulunması için size bir iki kişi yardım

edebilir. (Birden durdu.) Söyler misiniz, lûtfen, ne yapmış şimdi de Corinne?»

— «Birisi dün gece Talebe Yurdu'nda intihar etti. Buna kuzininizin sebep olduğunu sanıyoruz. Bunun için de kendisini sorguya çekmek istiyoruz.»

Michael Douglas, «Ne dediniz, ne dediniz?» diye sordu. «Yoksa bu...yoksa bu...»

— «Evet, evet, Bob Curtis!» diye araya girdim. «Corinne'le bu delikanlı nişanlıymışlar galiba.»

Michael bir süre konuşmadı. Sık sık nefes aldığını ve genzini temizlediğini duyuyordum.

Birden, «Bakın,» dedi, «ben onu nerede bulabileceğinizi size söyleyecek durumda değilim. Ama yerinizde olsam...»

McDermott, «Evet, yerimizde olsanız, ne yapardınız?» diye ona yardım etti.

— «Bana kalırsa buradan kaçmaya karar veren Curtis, Corinne'i de yanında götürmek istiyordu. Yerinizde olsam, kendisini değil de, cesedini arardım onun, teğmen!»

McDermott, «Bu şekilde konuşmanız için ortada bir sebep var mı?» diye sordu.

— «Bir sebep yok... Yok ama, Bob'un yerinde olsam, ben de aynı şeyi yapardım!»

İşine gitmesi için, delikanlıya müsaade ettik.

Sokağa çıktığımızda, McDermott, «Ne dersin, dostum,» dedi, «bu çocuğun ortaya attığı fikir, gerçek olabilir mi? Yâni intihar etmeden önce, Curtis, genç kızı öldürmüş olabilir mi?»

Yavaşça, «Hiçbir şey diyemem.» diye konuştum. Ama Turner'in bana bir gün önce söylediği sözleri hatırlayarak, «Olmayacak şey değil.» dedim. «Curtis'in tabancasından kaç kurşun çıkmış, bakmış mıydın sen buna?»

Teğmen, «Hayır,» diye itiraf etti. «Ama şimdi kara-kola koşar ve bunu da öğrenirim.»

McDermott'un yanından ayrılınca, bileğindeki ka-

bartma sayılı Braille kadranlı saate baktım. Böylece de vaktin öğleye yaklaşmak üzere olduğunu öğrendim. O gün ağzıma bir şey atmamış olduğumdan, bir şeyler yemek üzere fakülte restoranlarından birine girdim.

Salon daha önceden talebe ve profesörlerin hücumuna uğramıştı. Bir fısıldaşmadır gidiyordu. Anladığıma göre, şuraya buraya guruplar toplanmıştı. Curtis'in intihar etmiş olduğu bütün fakültede duyulmuştu her halde.

Kapının iç tarafında durmuştum. Komi yahut garsonlardan birinin bana yol göstermesini bekliyordum. Bir el kolumu tuttu.

McGregor'un sesi; «Bizim yanımızda boş bir yer var, Patrick!» dedi.

Kendisine teşekkür edip boş sandalyelerden birine oturdum. Sofra arkadaşının üzerinde karakteristik bir koku vardı. McGregor'un yanındaki kimsenin, tıp tahsili yapan kardeşi Tim olduğunu derhal anladım.

Garson kıza bir şeyler ısmarladım. Kız gidince de, «Her halde Curtis'in başına gelenleri duymuşsunuzdur?..» dedim.

McGregor, «Evet.» diye İskoçyalı şivesiyle cevap verdi. «Neme lâzım, bu habere çok üzüldüm. Ama Allaha şükür ki, bu kaltak fakültemizde bulunanların hiçbirine bir kötülük yapamayacak bundan sonra!»

Tim, «Ama ağabey, haksızlık ediyorsun!» diye atıldı. «Curtis'in intiharından Corinne'i mes'ul tutmaya hakkın yok... Ne de ondan deminki gibi bahsedebilirsin... Kendisinin güzel ve göзалıcı olması, erkeklerin de onun etrâfında pervane gibi dolaşması bir suç mu yâni? Çok özür dilerim, doktor Laing, herkesin bu kızcağıza hücum etmesi, beni çileden çıkarıyor!»

— «Herkes hücum mu ediyor ona?» diye sordum.

— «Değil mi ya... Curtis, Corinne artık kendisiyle ahabablığı kesmiş diye intihar etmişmiş... Bir defâ onlar

hiçbir zaman nişanlı olmadılar ki, böyle bir şey olsun...»

Tim'in ağabeyi, «O halde kız ne diye onun rozetini takıyordu?» dedi.

— «Neden olacak, son sömestr boyunca Curtis, rozetini taksın diye Corinne'e binbir ricâda bulundu... Kızcağız bir kötülük olmasın diye sonunda çocuğun ricâsını kabul etmek zorunda kalmıştı. Ama Curtis'e bir kızkardeş nazarıyla bakıyordu. Bunu ona kaç defâ söyledi. Nişanlanmış olduklarını etrafa yayan Curtis'tir, o değil...»

— «Bunu nereden biliyorsun, Tim?» diye sordum. (Ama Janet Lee'nin bana ve McDermott'a söylediği sözlerle temas etmedim.)

— «Bunu bana dün söyledi. Aynı zamanda da Curtis'in şurada burada boşboğazlık ettiğini belirtti... Gûya Curtis, onunla sömestr sonunda evleneceğini ilân etmiş... Corinne, onun bu hareketini hiç beğenmemiş.»

McGregor, «Dur oğlum, dur yavaş konuş!» dedi. «Herkes sana bakıyor.»

Tim, ağabeyinin bu sözü üzerine orada bulunanlar için bir küfür savurduktan sonra sustu.

Garson kız, ısmarlanan şeyleri getirdiğinden, konuşmaya bir iki dakika ara verildi. Sonra Tim, «Ben karnımı doyurdum.» dedi. «Müsaadenizle çekilmek istiyorum. Bir şeyle meşgul olmam lâzım.»

McGregor, «Neymiş meşgul olacağın şey?» diye sordu.

Tim, «Bu seni alâkadar etmez, ağabey!» diyerek sandalyeden kalktı. «Mamafih, söyleyebilirim, Corinne'i arayacağım. Böyle bir anda kızcağızın yardıma ihtiyâcı var... Kendisine de ancak ben yardımcı olabilirim.»

McGregor, onu alıkoymak için bir şey söylemedi. Ama delikanlının uzaklaştığını anlayınca, «Garip şey!» diye kendi kendine mırıldanır gibi konuştu. «kıza bu kadar tutkun olduğunu sanmıyordum... Bereket versin ki, henüz genç... Toparlayacaktır kendini.»

— «Eğer Tim, kızı fakültede bulacak olursa,» dedim, «hareketini takdir edeceğim. O zaman bizden becerikli demektir... Teğmen McDermott ve ben Corrine'i bulabilmek için öğleye kadar çalıştık.»

McGregor o sırada piposunu yakmıştı. Bana baktığını hissediyordum.

— «Kızı niçin arıyorsunuz?»

— «Söyleyeyim: McDermott, onun bildiklerini öğrenmek istiyor. Dediğine göre, tahkikat sırasında Corinne şâhitlik edebilirmiş.»

— «Öyle ya, öyle ya... Bir tahkikat yapılacak. Hiç düşünmemiştim bunu.»

Biraz sonra restorandan çıkıp, köşede birbirimizden ayrıldık. O, kendi işlerine dönecekti. Ben de Prentiss'i bulacak ve onunla Corinne Douglas'ın esrarengiz bir şekilde kaybolma işini görüşecektim.

Trafik memurunun karşıya geçmem için düdük ötürmesini beklerken, küçük ve yumuşak bir el, elimi tuttu. Devidere'di bu.

— «Sizi SARI LÂMBA restoranına girerken görmüştüm. Garson kızı göndermeme meydan kalmadı, McGregor sizi yanına aldı.»

Karşı tarafa geçip fakültenin yayakaldırımına çıktığımızda, genç kız, «Oh, Pat, oh, çok müthiş bir şey bu, çok müthiş bir şey!» diye konuştu.

Neden bahsettiğini sormak istemedim. Sâdece, «Evet, Derry,» dedim, «gerçekten de müthiş bir şey bu! Büyük bir skandal!»

Devidere, «Ben ki,» diye titreyen bir sesle konuştu, «evet, ben ki, Corinne'in artık uslanacağını ve hayâtına yeni bir yön vereceğini sanmıştım... Çünkü öyle demişti bana... Hattâ kovulmak üzere olduğunu öğrendiğim zaman, çok üzülmüştüm. Fakat şimdi öyle düşünmüyorum. Başına ne gelecekse, sırf kötü davranışları yüzünden gelecektir. Böylesine acımamalı.»

— «Derry! Corinne, Tim McGregor'u mu seviyor acaba?»

— «Hayır. O kendini, yalnız kendini sever. Corinne...»

Sorduğum sualin mânâsını yeni anlamış olacak ki, birden durdu ve : «Tim'i sevip sevmediğini sormuştunuz, değil mi?» dedi. «Yo, hayır, hayır...»

— «Peki ama neden?»

— «Neden mi? Çünkü böyle bir şey oda arkadaşı Janet Lee'ye karşı yapılan bayağıca bir hareket olur da ondan... Janet, Tim'i seviyor. Bir insan arkadaşının sevdiği erkeği ayartmaya kalkarsa, bu bir bayağılık değildir de nedir? Çok alçak birinin yapacağı bir harekettir bu.»

— «Haa, şimdi anlıyorum... Janet Lee bu sabah nişanın bozulduğunu öğrenince, bir tuhaf olmuştu.»

— «Rica ederim, artık bundan bahsetmeyelim, Pat! Hava o kadar güzel ki, böyle bir zamanda Corinne Douglas'tan ve onun pis işlerinden bahsetmek yersiz bir hareket olur. Gelin, çiçek bahçesine gidelim sizinle! Leylâkların açıp açmadığına bakalım.»

Devidere'in en hoşuma giden tarafı, körlüğümü görmezlikten gelmesiydi. Genç kız nedense her şeyi gördüğüme beni inandırmaya çalışırdı. Ilık ilkbahar güneşi altında onunla yürüdüğüm sırada, «Acaba Derry kör oluşumun bana karşı duyduğu hisler üzerinde bir engel teşkil ettiğini mi düşünüyor?» diye aklımdan geçirdim. Gerçi biliyordum, bu hal dostluğumuzu hiçbir zaman bozacak vasıfta değildi... Ama ondan daha büyük fedakârlıklar beklemeli miydim?

İçinde nilüfer çiçekleri bulunan havuza doğru ilerlemeye başladık. Bu sun'î havuz üç dört metre genişliğinde olup, etrafındaki topraklı yerlerde yüksekçe çiçekler vardı. Havuzun ortasında bir şadırvan, şadırvanın üst tarafında bir fıskiye, alt kısımda da üç peri kızı heykeli bulunduğunu vaktiyle bir profesör arkadaştan öğrenmiştim.

Havuzun, dolayısıyla iri çiçeklerin yanından geçtiği-

miz sırada, birdenbire duran ve boğuk bir ses çıkaran Devidere, yüzünü ceketimin iç tarafında sakladı.

Şaşırmış kalmıştım. «Ne oluyor, Derry?» diye sordum. «Niye korktun öyle?»

Genç kız bir süre konuşmadı, bana sığınmakta devam etti. Her tarafı titremekteydi.

Nihâyet, «Fıskıye! Fıskıye!» diye kekeleyerek konuştu. «Oh, Pat! Fıskıye... Fıskıye!»

— «Ne olmuş fıskıyeye?»

Kulaklarımı kabartıp, her zamanki gibi akmakta olan suyun sesini dinledim.

Devidere, izahatta bulunmak üzere kendini toparladı.

— «Size her halde söylemişlerdir...» dedi. «Fıskıyenin alt kısmında üç peri kızı heykeli vardır... (Sesinde yine büyük bir korkunun izlerini hissettim.) Şimdi orada üç değil de, dört baş var! Ve bu dördüncü baş, Corinne Douglas'ın başı!»

V

Sükûnet bulur bulmaz, Devidere'i McDermott'a haber vermesi için telefona koşturdum. Aynı zamanda da durumu Prentiss'e bildirmesini rica ettim. Beş dakika sonra, küçük yol üzerinde birtakım ayak sesleri duyuldu..

Sonra Prentiss'in, «Aman Allahım! Bu ne böyle?» diyen sesini işittim. «Laing, Laing, dostum, ben ömrümdede böyle bir şey görmedim!»

Başka bir ayak sesi daha duymuş olduğumdan, «Yanınızda kim var? diye sordum.

Prentiss, «McGregor da benimle geldi.» dedi. «Mis O'Hara çıkageldiği zaman, dostumuz yanımda bulunuyordu...»

McGregor, havuzun kenarına sokuldu.

— «Yahu bu...bu bizim Corinne Douglas!»

Sesinde, gördüğü şeyin hakikat olduğuna inanmayan insanların hâli vardı.

— «Evet,» dedim, «maalesef öyle... Devidere bana onun ölmüş olduğunu söyledi. Şu halde bu söze inanmak gerekiyor. Hiçbir şüphe olmasa gerek.»

Prentiss, «Evet, hiç şüphe etmemek lâzım.» diye mırıldandı.

Sesindeki üzüntülü tona rağmen, Prentiss yine de serinkanlılığını muhafaza edebiliyordu.

— «Kızın cesedi fıskıyenin altına doğru sıkıştırılmış... Sanki oturmuş olarak duruyor. İki tarafında da, mermer peri kızları var. Corinne, tamamiyle çıplak...»

— «Cesedin şurasında burasında yara izleri var mı?» diye sordum.

Prentiss, «Bir şey göremiyorum.» dedi. «Dur yahu, Laing, dostum, yoksa bunun Curtis'in intiharıyla bir alâkası mı var?»

Michael Douglas'ın iki saat önce söylediklerini hatırlayarak, «Olabilir.» diye cevap verdim. «Bilmiyorum ama, delikanlı belki de kendini öldürmeden önce kızı öldürmeye karar vermiştir... Lâkin ne desek boş, en iyisi McDermott'la hâkimin gelmesini beklemeliyiz... Şâyet onlar kızın Curtis'in kullandığı tabancayla öldürdüğünü tesbit ederlerse, o zaman buna bir intihardan önce işlenmiş bir cinâyettir diyebiliriz.»

McGregor, yeniden havuza doğru dönmüştü her halde. Yine inanmazlık ifâde eden bir sesle, «Peki ama, cesedi buraya nasıl getirebilmişler?» diye mırıldandı. «Doğrusu ya, insanın akli almıyor!»

Prentiss, «Biz bir şey söyleyemeyiz ama, gazeteciler bunun nasıl yapıldığını tesbit edeceklerdir.» dedi. «Bu âkibete acımamak elde değil ama, ölü, yahut diri olsun, bu kız kendisine sokulanların başına dert açıyor hep!»

McGregor, oradaki demir banklardan birine oturdu.

Sonra, «Bir sigara içebilir miyim?» diye tereddütle sordu. «Bir şey yapmadan bu şekilde uzun zaman kalamam.»

— «Sigara içmenizde hiçbir mahzur yok, dostum!» dedim. «Elverir ki, kibritleri yanık olarak atmayı sakın! Polisler burada santimine kadar araştırma yapacaklar... Onları yanlış bir iz üzerine sevkettirmek lâzım.»

Ama McGregor sigara değil de, piposunu yaktı. Pek tabii, bu işi de ancak birkaç kibrit yakarak yapabildi. Sonra polisin gelmesini bekledik.

Biraz sonra yol üzerinde tok ayak sesleri duyduk. McDermott, bizi karşıdan selâmladı. Sonra, «Burası mı?» diye sordu. Sonra da, «Vay canına be!» dedi. «Olur şey değil...»

Memurlardan biri de, «Aman Allahım! Ölü bir kadın... Hem de Havva kıyafetiyle...» diye mırıldandı.

McDermott, «Ccsetle karşılaştığınız azamanı, bütün bu beyler burada mıydı, Laing?» diye sordu.

— «Hayır. Mis O'Hara, yâni sana telefon eden genç kız vardı sâdece yanımda. Takdim edeyim, bu bey seni bu sabah Curtis meselesi için telefonla arayan duayenimiz Prentiss... Bu bey de beyin anatomisi profesörümüz doktor McGregor... Teğmen McDermott.»

Teğmen de Adli Tabip Merkle'ı, sonra da Barnes ve Stuart adlarındaki iki detektifi takdim etti.

Doktor, Mc Gregor'un yaptığı gibi havuza yaklaştı. Sonra, «Muayene ve tetkik edilmesi için, önce şu cesedin oradan çıkarılması lâzım.» dedi. «Bu işi ben yaparım. Siz de o sırada resim çektirirsiniz, teğmen!»

McDermott, «Stuart hemen bu işle meşgul olacak efendim!» dedi. «Sen Barnes, sen de karakola telefon et de birkaç kişi daha göndersinler buraya! Zirâ adama ihtiyâcımız olacak.»

Bu sözleri tâkip cden dakikalarda, Stuart ve McDermott fotoğraf alma işiyle uğraştılar. Stuart, aynı zamanda polis teşkiâltının resmî fotoğrafçısıydı. İşler henüz

bitmişti ki, Barnes göründü ve: «Memurlar geliyor, efendim!» dedi.

Sonra, «Arabadan şu battaniyeyi aldım.» diye çekine çekine konuştu. «Cankurtaran arabası gelinceye kadar, cesedin üzerine koyarız.»

McDermott, «Pekalâ, iyi etmişsin!» dedi. Sonra, hâkinin seslendi. «İş tamamı, efendim!» diye konuştu. «Cesedi istediğiniz gibi muayene edebilirsiniz şimdi.»

Doktorun derin olmayan havuza girip, fısıkiyenin bulunduğu yere doğru ilerlediğini duydum. Sonra dışarı çıkmaya hazır olduğunu belirten yeni bir ses duyuldu. Adam, cesedi otların üzerine koyarken homurdanıyordu.

— «Cesedi oraya koyan kimse, onun orada kalmasını temine çalışmış. Fısıkiyenin altındaki merinere öyle kuvvetli bir şekilde sıkıştırılmıştı ki, çıkarıncaya kadar zahmet çektim.»

McDermott, «Söyler misiniz, Dok,» dedi, «kız nasıl öldürülmüş? Bir fikriniz var mı bu hususta?»

— «Bence otopsi yapılmadan önce bir fikir yürütmek, hiç doğru olmaz. Deride husule gelen renge bakacak olursak, kız, soluğu kesilmek suretiyle ölmüştür denebilir. Yâni boğmuşlar... Ölüm saati de muhtemelen birle iki arası...»

Prentiss, «Soluğu kesilmek suretiyle mi ölmüş dediniz?» diye sordu. «Yâni...yâni bir tabanca kurşununun eseri değil mi bu?»

McDermott, Prentiss'e doğru döndü. «Sizi bu şekilde düşünmeye iten sebep nedir acaba?» dedi.

Prentiss, cinâyetten önceki intihar vak'ası hakkında neler düşünmüş olduğunu izah etti.

McDermott, «Şâyet iki ölüm de aynı şekilde olsaydı, faraziyenizi kabul etmek zorunda kalırdık...» diye mırıldandı. «Ne yapalım ki, öyle olmadı.»

Sonra teğmen, «Sen burada kal ve her şeyle meşgul ol, Barnes!» diye emretti. «Memurlar gelince, her zaman olduğu gibi vak'a yerinde detaylı bir araştırma yaparsı-

nız. Bana ihtiyacınız olursa, ben... (Prentiss'e doğru döndü.) Fakülte binâlarında benim işime yarayacak bir yer var mı, sayın profesör?»

— «Olmaz mı, elbette var... Merkez binâsındaki büromu işgal edebilirsiniz. Arzu ederseniz, yatakhânerinin odalarından birini de verebilirim emrinize.»

McDermott, «Yo, yo, büronuz işimi görecektir.» dedi. «Ama sizi rahatsız etmem ya İnşallah?»

Prentiss, bu hususta ona teminat verdi. Bunun üzerine fakülteye doğru yollandık. Oraya vardığımızda, McGregor bizden ayrılmak istedi. Fakat McDermott onu alakoydu.

— «İşinize mâni olmak istemem, sayın profesör, fakat birkaç dakikalığına bizimle birlikte gelerseniz iyi olur. Profesör Laing, bize bu sabah Corinne Douglas hakkında dün fakülteden çıkarılma kararı verildiğini söyledi. Karara varanlar içinde siz de varsınız. İşte ben bunun için hepinizle konuşmak istiyorum.»

Onun neler düşündüğünü anlar gibi olmuşum. McDermott bir taraftan Curtis'in intihariyle Corinne'in öldürülmesi arasında bir münâsebet kurarken, diğer taraftan da Janet Lee'nin Corinne'den duyup da bize söylediği sözleri hatırlıyordu.

Prentiss'in bürosuna girdiğimizde, duayen, «Eğer siz Mis Douglas'ın fakülteden kovulmasıyla alâkalı toplantıya katılanları sorguya çekmek istiyorsanız,» dedi, «bu takdirde matematik profesörümüz Turner'in de burada olması iktiza eder.»

McDermott, «Tabîî, tabîî.» diye mırıldandı.

Bunun üzerine, Prentiss telefon reseptörünü kaldırıp Turner'in bulunabileceği pavyonu aradı. Ama Turner orada değildi. Prentiss birkaç yere daha telefon etti ve sonunda onu kulübün holünde buldu.

McDermott, «Mâdemki öyle,» dedi, Bay Turner'i beklerken boş durmayalım. Bana izah eder misiniz lûtfen, Bay Prentiss, Mis Douglas'ı neden kovmaya karar

verdiniz? Yo, yo, sözlerimi yanlış anlamayın, ben bu işin resmî tarafını değil de, hikâyeyi olduğu gibi bilmek istiyorum. Profesör Laing, bana az buçuk bir şeyler söylemişti ama, bunlar yine de yetersiz...»

Prentiss, Corinne'le alâkalı mektubun nasıl geldiğini anlattı.

Teğmen, «Peki siz bu mektubu saklamış mıydınız?» diye sordu. «Yanınızdaysa görmek isterdim.»

— «Ne yazık ki, mektubu arkadaşlarıma gösterdikten sonra yırttım. Nizamlara uygun bir çıkarma kararı aldığımıza göre, mektubu saklamayı lûzumsuz bulmuştum. Yoksa siz buna çok ehemmiyet mi veriyorsunuz?»

— «Evet, öyle... Bu mektup, genç kızın bilinmeyen bir düşmanı olduğunu meydana çıkarmaktadır. Bununla beraber, mektup bize cinâyet sebebinin ne olabileceği hakkında bir ışık tutmuyor. Zirâ bunu yazanın gayesi, genç kızın fakülteden kovulmasını temin etmektir, öldürülmesini değil. Mektup elimizde olsaydı, yazanın kim olduğunu anlar, böylece de Corinne'le hafta sonu tatili geçiren erkeğin kim olduğunu tâyin ederdik.»

O sırada kapıya vuruldu ve Turner içeri girdi. Bizi görünce, «Ooo, Maşallah, gizli bir toplantı var bakıyorum!» dedi. «Bulundu mu Corinne?»

Prentiss, «Bir bakıma bulundu...» diye cevap verdi. «Oturun bakalım şöyle!»

Turner, benimle McGregor arasında bulunan sandalyeye oturdu.

McDermott, «Ben Bay Prentiss'e sizin de çağırılmanız gerektiğini söylemiştim.» dedi. «Çünkü Mis Douglas'ın kovulmasıyla alâkalı kararı sizler verdiğinizize göre, dördünüze de bir şeyler sormak gerekiyor.»

Sandalyesini, hepimizi görebilecek bir şekilde düzeltti.

— «İlkin şunu sorayım: Hepiniz de tanıyor muydunuz bu kızı?»

Kısa bir tereddütten sonra ilk defâ konuşan Prentiss oldu.

— «İtiraf etmeliyim ki,» dedi, «ben bu kızı şöyle böyle tanıyorum. Bir de şöhretini duymuştum. Her ne kadar San'at ve İlim Fakültesi duayeni isem de, bütün talebelerle temas kuramıyorum. Sonra sınıflar da o kadar dolu ki, hepsini birer birer tanımaya çalışmak, pek kolay olmuyor. Ben bu sömestrde Mis Douglas'a Tiyatro Tarihi dersi vermiştim ilk defâ. Gerçi çok zekî bir kızdı bu ama, hoş gitmeyen bâzı hareketleri bakımından can sıkıcı oluyordu.»

— «Peki, sizin fikriniz, doktor McGregor?»

— «Ben de aşağı yukarı Doktor Prentiss kadar tanıyorum onu. Ben de hakkında aynı fikre sâhibim.»

McDermott bu defâ da bana doğru döndü ve : «Sen, Laing, ya sen?» diye sordu.

— «Üç yıldır psikoloji okuduğu için, ben de ona ayrı mevzular üzerinde ders verdim...»

— «Siz, Bay Turner?»

— «Bu yıl ona trigonometri dersi veriyordum. Ama kısa zamanda iyi bir talebe olmadığını anlayıverdim. Ona matematik dersi vermek, deveye hendek atlatınak kadar zor.»

McDermott bir süre sustu. Sonra, «Peki, sınıf dışında onunla alâkadar olan kimse var mı içinizde?» diye sordu. «Sözlerimi yanlış anlamayın, lûtfen, yâni ben onunla daha önce tanışmış olan biri var mı, bunu öğrenmek istemiştim...»

Turner, oturmuş olduğu sandalyede kımıldadı.

— «Evet, ben onunla üniversite dışında tanışmış olduğumu söylemeliyim. Bu da bir tesâdüf eseri oldu... Ben o yıl ikinci sınıfa ders veriyordum. Üçüncü sınıfı aldığım zaman ise, o birinci sınıftaydı.»

— «Peki aranızdaki ahbaplık o kadar ileri miydi ki, kız kovulma kararının bozulması hususunda müdahalenizin mümkün olacağını düşünebilmiş?»

Turner, «Siz neden bahsediyorsunuz, Allahaşkına?» diye birden parladı. «Eğer Corinne işin içinden bu şekilde sıyrılacağını düşünüyorsa, çıldırmış demektir! Ben ona demiştim ki...»

— «Ne demiştiniz?»

— «Ona bâzı tavsiyelerde bulundum. Uygunsuz hareketlerine bir düzen vermesini ve sınıf geçmek istiyorsa, trigonometri dersine dikkat etmesini söyledim. (Birden durdu.) Söyler misiniz bana lûtfen, ondan bahsederken niçin geçmiş zaman hâlini kullanıyorsunuz sözlerinizde? Sanki o... sanki o...şey olmuş gibi...»

McDermott, «Sanki ölmüş gibi, değil mi?» diye sordu. «Aslına bakacak olursanız, Bay Turner, Mis Douglas ölmüştür! Profesör Laing ve bir kız arkadaşı, bir saat önce onun cesedini buldular.»

— «Aman Allahım! Ne diyorsunuz? (Bu sözler Turner'in ağzından elinde olmayarak çıkmıştı.) Demek bu iş nihâyet oldu ha?»

McDermott hiç vakit kaybetmedi ve : «Ne demek istediniz, pek anlayamadım...» dedi.

Turner, «Ne demek istediğini meydanda!» diye mukabelede bulundu. «Ne garip tesâdüf! Dün akşam, ben onun biri tarafından öldürülebileceğini Laing'e söylemiştim.»

— «Öyle mi? Peki, Mis Douglas kim tarafından öldürülebilirdi?»

— «İlkin Bob Curtis tarafından. Bu çocuk, her şeyi ciddiye alan sâkin bir kimseydi. Corinne, ondan öncekilere yaptığı gibi ona da bir oyun oynadıysa, sâkin huyulu olmasına rağmen, Bob Curtis bunu ona pahalıya öde-tebilirdi.»

— «Başka? Başka kim öldürebilirdi onu?»

Turner, cevap vermekte zorluk çekti. Sonunda, «Ricâ ederim,» dedi, «durup dururken başkalarının başını belâya sokmayalım... Suçsuz kimseleri şüphe altında bırakmaya hakkımız yok. Hem bu, bir işe yaramaz ki. Co-

rinne mâdemki ölmüş, tabancanın tetiğini herhalde Curtis çekmiştir.»

McDermott, «Mis Douglas, bir tabanca kurşunuyla ölmedi.» dedi. «Doktor, onun soluğu kesilmek suretiyle öldüğünü sanıyor.»

Turner, «Demek tabancayla öldürülmedi ha?» diye mırıldandı.

— «Bakın, Bay Turner! Biz bir cinâyet tahkikatında, sual soracağımız kimselerin açıkkalbli olmalarını ve bizden hiçbir şey saklamamalarını temenni ederiz. Gerçi siz ve profesör Prentiss, genç kızın Curtis tarafından öldürülmüş olacağını ileri sürüyorsunuz ama, ben bunun böyle olmadığını, yâni olamayacağını söylemek isterim. Şimdi söyler misiniz, lûtfen, Corinne Douglas'ı başka kim öldürebilirdi? Yoksa ben bunu profesör Laing'e mi sorayım?»

Bir ara Turner'in McDermott'a böyle bir ricada bulunacağını sandım. Ama Turner, «Rica ederim,» dedi, «ölüm haberi karşısında geçirdiğim heyecanın beni o şekilde konuşturduğuna inanmalısınız... Hiç düşünmeden konuştum. Mamafih Corinne, erkek arkadaşlarını ellerinden aldığı kızlar arasında bir iki düşman edinmişti...»

— «Bu kız öğrencilerden bir ikisinin adını verebilir misiniz bize?»

Turner, «Yo, yo, elimden gelse bile, size yardım edemem.» dedi. «Ama polise yardım etmekten kaçınan biri gibi davranmayacağım. Birkaç genç kız var ama, hangileri olduğu hakkında tam bir şey söyleyemeyeceğimi...»

— «Mis Douglas'ın oda arkadaşı Janet Lee, bunlardan biri olabilir mi?»

Turner, bu suali duymazlıktan geldi.

McDermott, «Mis Douglas'ın Janet'ten ayırdığı ve Janet'in kendisine alâka gösterdiği delikanlı kimdi?» diye birden sordu.

Turner, «Ne bileyim ben?» diye öfkeyle soludu.

Serinkanlılığını kaybedip etmediği belli değildi. Yoksa Turner işi böylece geçiştirmeye mi bakıyordu?

— «Ben matematik dersi veriyorum. Kendi başına buyruk kimselerin akıl hocası değilim.»

McDermott, bu nokta üzerinde ısrar etmedi. Mammafi, «Peki, başka bir delikanlının adını da veremez misiniz bize?» diye sordu.

— «Bilmiyorum ama, bir de Michael Douglas'ı yâni Corinne'in kuzenini düşünebiliriz. Genç kızın başına bir hal geldiği takdirde, vârisi o olacaktı...»

— «Başka? Başka bir kimse var mı?»

— «Hayır, yok.»

— «O halde teşekkür ederim, Bay Turner!»

Ve McDermott, «Ben daha sonra ölünün oda arkadaşı olan kızı sorguya çekmek isterim, Bay Prentiss!» dedi. «Ayrıca diin Corinn'e gören ve onunla konuşması muhtemel olanlarla da konuşacağım. Ama bu iş mâdemki daha sonra yapılacak, şimdilik emrime tahsis ettiğiniz odayı kullanabilirim.»

VI

McDermott'un isteği üzerinc, ben de Prentiss'in teğmen tahsis ettiği odada kaldım.

Teğmen, «Sen bu gençleri tanıdığına göre, Laing,» dedi, «bana gerektiği zaman yardımcı olabilirsin. Lâkin soruşturmalara başlamadan önce, bu meseleye âit bir iki nokta hakkında seninle konuşmak isterim.»

Bir sandalyeye oturmamı bekledi ve kendisi de uzun çalışma masasının başına geçti.

— «Şimdi açıkça ve samini bir şekilde konuşalım seninle! İki kişinin şimdiye kadar büyük bir ısrarla üzerinde durduğu intharın cinâyetle ilgisi hakkındaki fikrin nedir? Yoksa sen Corinne'in ölümüyle delikanlının int-

harının bir araya gelmesini bir tesâdüfe mi bağlıyorsun?»

— «Yoo, hayır, benim böyle bir şey farzettığım yok. Ben de Turner gibi düşünüyorum ve diyorum ki, intihar vak'asıyla Corinne'in öldürülüşü, birbirinden ayrı olarak vukua gelmiş hâdiselerdir. Bununla berâber, her iki vak'anın birbiriyle uzak yahut yakından alâkası olabilir.»

McDermitt, «Evet, mümkündür.» dedikten sonra, «yalnız bir iki nokta var ki, zihnimi kurcalayıp duruyor... Meselâ genç kızın cesedi neden o havuza konulmuştur? Eğer katilin gayesi cesedi saklamak olsaydı, bunun hemen bulunabileceğini düşünmesi gerekirdi. Neden herkesin uğrağı olmayan تنها bir yeri seçmedi? Yok öyle değil de katil, genç kıza karşı büyük bir kin besliyor ve onun böyle fantastik bir şekilde ölmesini arzu ediyor idiyse, cesedi neden herkesin görebileceği bir yere koymadı? Bence katil, nilüfer çiçekli havuzu gelişigüzel seçmiştir.»

— «Bilir miyiz,» diye konuştum, «belki katil psikolojik bir tesir altında kalarak o şekilde hareket etmiştir.»

McDermott, «Haydi senin dediğini kabul edelim, ama cesedin çırılçıplak bırakılmasına sebep ne olabilir?» diye sordu. «Sen bir psikologsun, dostum! Psikolog olduğuna göre de bilmen gerekir, bu iş, kendini Freud kompleksine kaptırmış bir kimsenin eseri olabilir mi?»

Gülümseyerek, «Olabilir.» diye cevap verdim. «Ne var ki böyle bir durumda, ölümden önce, yahut sonra bir tecâvüz olması gerekirdi. Bence cesedin çırılçıplak bir hâle getirilmesinin başka bir sebebi var...»

McDermott, «Neymiş bu?» diye aceleyle sordu.

— «Diyelim ki, genç kızla katili arasında bir boğuşma oldu, katil hafif bir yara aldı ve yarasından akan kanlar, genç kızın elbisesini kirletti... Böyle bir durum karşısında akla gelen ilk ihtimal, polis tarafından yaralı

bir kimsenin aranmasıdır. İşte böyle biri yarasını belki saklayamaz ama, dikkatin üzerinde toplanmaması için kan lekeli elbiseyi saklayabilir.»

McDermott, «Yahu, güzel bir fikir bu be!» diye söylendi. «Yâni sen demek istiyorsun ki, bu elbiseyi bir ele geçirsek, mühim bir ipucu elde etmiş oluruz. Fakat elbisenin paramparça edilmediği, yahut da yakılmadığı ne mâlûm?»

— «Görülebilme riski olmadan, bir fakültede herhangi bir elbise yakılamaz. Hattâ elbise çiçek bahçesinin bir yerine gömülse bile, yine kazılmış toprağı gören bir bahçıvan, bunu meydana çıkarabilir. Ama biz elimizi çabuk tutar da elbise uzaklara gitmeden faaliyete geçerseniz, bunu ele geçirebiliriz.»

— «Eh, akla yakın bir fikir daha! Bir deneyelim bakalım... Barnes hemen gitsin ve havuz civârında bir araştırma yapsın... Lâkin daha önce neyin aranması gerektiğini bilmeli. Acaba Mis Lee, Corinne'in dün nasıl bir elbise giydiğini bilebilir mi?»

McDermott'a bunun kabil olabileceğini söyledim.

Teğmen, «Dur yahu,» dedi, «Mis Lee dedim de aklıma geldi... Bu kız Corinne'in alâkalandığı delikanlıyı mı gözüne kestirmişti yoksa? Bu delikanlı kim olabilir?»

— «Bir süre öncesine kadar bilmiyordum.» diye istemeyce istemeye cevap verdim. Zirâ böyle bir cinâyet tahkikatına bir dostun adı karışsın istemiyordum. «Ama bunu dün öğrendim. Sorduğunuz gencin adı, Tim McGregor'dur. Yâni profesör McGregor'un kardeşi...»

— «McGregor'un kardeşi mi? Ama dostum, enteresan bir şey bu! Ve McGregor, genç kızın kovulmasına karar veren dört kişinin arasında bulunuyor, öyle mi? Dikkat ettin mi bilmem, tam dört kişi bugün Corinne Douglas'ın ölümü hakkında türlü imâda bulundu... İçlerinden üçü böyle bir konuşmayı, bizim Corinne'in ölümü hakkında en ufak bir bilgiye sahip olmadığımız bir zamanda yaptı... İlkin şu Griffith'i ele alalım. Delikanlı bu sa-

bah oda arkadaşının intihar etmesine sebep olanın Corinne Douglas olduğunu söyledi ve intikam alacağından bahsetti. İkinci olarak da Mis Lee'nin sözlerini düşünelim. Genç kız, birinin Corinne'i günün birinde öldürebileceğini bildirmişti... Şimdi de Corinne'in kuzeni Michael Douglas'ın sözlerini düşünelim ve onun, Curtis'in yerinde olsaydım, ben de öyle yapardım!.. dediğini unutmayalım. Bu üç kişinin düşüncelerine, Turner'in sana söylediği sözleri ekleyebiliriz. Haa, bir de şunu sormak isterim sana, kuzini artık hayatta olmadığına göre, Michael Douglas'a düşecek miras hakkında bir şeyler biliyor musun?»

— «En ufak bir fikrim yok. Ama yerinde olsam, Turner'in sözlerini ciddiye almam. Turner, bir şeyler söylemiş olmak için öyle konuşmuş olsa gerek.»

McDermott, bir şey söylemedi. Not defterinin kapağının masa üzerinde ses çıkardığını duydum.

— «Şimdi biz buraya getirtmeye karar verdiğimiz kimselerin bir listesini yapalım... İlkin Mis Lee'yi dinlemek istiyorum. Çünkü ölünün sırtındaki elbisenin ne biçim bir şey olduğu muhakkak bilinmeli... Sonra Griffith'le konuşmak iyi olacaktır. Daha sonra Michael Douglas'ı sorguya çekmek lâzım. Sana şunu söyleyeyim ki, bu sabah kendisiyle konuştuğumuz zaman, bu delikanlının takındığı tavrı hiç beğenmedim. En sonra da Tim McGregor'u dinleyeceğim. Bize bilmediğimiz bir şey söyleyebilir mi acaba?»

Yine istemeye istemeye, «Belli olmaz, belki söyleyebilir.» dedim. Sonra da Tim'in bana ve ağabeyine restoranda söylediği sözleri tekrar ettim. Ama böyle bir harekette bulunduğum için, kendimi McGregor'a karşı suçlu buluyordum.

McDermott, «Bana kalırsa Tim'in bu işde mühim bir rolü var.» diye dişlerinin arasından söylendi. «Söyle bakalım, Pat, listeye dahil edilmesi gereken başka bir kimse var mı?»

— «Hayır. Başka bir kimse gelmiyor aklıma.»

— «O halde mesele yok. İşe hemen başlayabiliriz. Yalnız sana bir ricada bulunacağım, Laing: Ben onları sorguya çekerken, sen sırf dikkat kesilecek ve dün gece Corinne'in yanında bulunan kimsenin hangisi olduğunu tâyine çalışacaksın!»

— «Hay hay. Bundan kolay ne var. Yoksa sen o kimsenin katil olduğunu mu sanıyorsun?»

— «Corinne'in yanında bulunan kimse şâyet başka biri değilse, sualine Evet! diye cevap vereceğim!»

McDermott, ilkin Janet Lee'yi çağırttı.

Odaya girdiğinde, Janet'in ölüm haberini henüz duymamış olduğunu tahmin ettim. Fakat McDermott, onu bundan haberdar etti.

Genç kızın masaya yakın bir yere oturduğunu anladım.

McDermott : «Mis Lee!» dedi. «Oda arkadaşınız Mis Douglas'la alâkalı olarak size birkaç سوال daha sormak istiyorum. Kendisini dün son defâ gördüğünüzde, saat kaçtı?»

Janet Lee, «Son defâ olarak onu öğleden sonra üçte görmüştüm.» diye hiç tereddüt etmeden cevap verdi. «O saatte gitmişti.»

— «Nereye ve niçin gittiğini söylemiş miydi size?»

— «Hayır. Fakat dışarı çıkışının kovulmasıyla alâkası var gibi gelmişti bana.»

— «Ne şekilde giyinmiş olduğunu söyleyebilir misiniz?»

Genç kız bir süre düşündü ve : «Sırtında mâdenî düğmeli mâvi tüvit bir kostüm vardı. Blûzu beyaz renkte olup ipekli idi. Ayakkabısı ise, siyahlı beyazlıydı.»

— «Şapka yok muydu başında?»

— «Hayır. Zâten hiçbir zaman şapka kullanmaz. Meğer ki, mecbur kalsın.»

Bu bilgileri defterine kaydeden McDermott, «Şöyle

bir şey olamaz mı, Mis Lee,» diye konuştu, «Mis Douglas sizin haberiniz olmadan odasına geceleyin girip elbisesini değiştirebilir mi?»

— «Olmayacak şey değl. Zirâ dün gece ben de dışarı çıkmıştım. Saat onbirde döndüm. Lâkin Corinne elbise değiştirmek için odaya gelseydi, ortada bâzı şeyler görünürdü... Yâni gelişini belli eden deliller demek istiyorum...»

McDermott defterine yeni bir şeyler kaydetti. Tahminime göre, kaydettiği notlar bu defa doğrudan doğruya Janet Lee'yle alâkalıydı. Kalemın kâğıt üzerinde çıkarıldığı sesleri, pek hayra yormadım! Bunu Janet de tahmin etmiş olacak ki, «Acaba sorabilir miyim, teğmen,» dedi. «Corinne'le alâkalı bu hususlarla siz neden alâkalanıyorsunuz? Yoksa... yoksa başına bir şey mi geldi?»

Teğmen, bu suale başka bir cevap verdi:

— «Kızın başına bir hal geleceği ihtimalini de nereden çıkarıyorsunuz?» dedi.

Janet Lee, «Ne bileyim, öyle düşündüm de...» diye kekeleydi. «Şey... Bob Curtis'in intiharı... sonra Corinne hakkında sualler sorulması. Beni böyle düşünmeye sevketti... Biraz önce de Corinne'in nasıl giyinmiş olduğunu sordunuz. Ben...»

Genç kız birden sustu. Bunun üzerine McDermott, «Mis Lee!» dedi. «Ben bu sabah size Curtis'in intihar etmiş olduğunu söylediğim zaman, siz birden, Demek doğruymuş! diye inırıldandınız... Böyle konuşmakla ne demek istemiştiniz?»

Genç kızın birden irkiliverdiğini hissettini. Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Janet, «Çok mütecssirim teğmen, ama ben bu suale cevap veremiyeceğim!» dedi.

— «Cevap veremiyecek misiniz? Peki aına neden?»

— «Çünkü... Çünkü Corinne'in başına gelen halle hiçbir alâkası olmayan birini düşünüyorum.»

— «Haa, anladım, her halde siz Mis Douglas'ın Bob Curtis'e tercih ettiği delikanlıdan söz ediyorsunuz?»

Genç kız bir şey söylemedi. Ama bir şey söylememesi, bir nevi itiraftı.

McDermott, «Mis Lee!» diye sert bir tonla konuştu. «Tim McGregor'u elinizden aldığı için Corinne Douglas'a karşı bir kızgınlık duyuyor muydunuz içinizden?»

Janet, «Evet...» diye bağırdı. «Ona kızmıştım... Aynı zamanda da Tim'e acıyordum. Çünkü Corinne, Bob Curtis'e ne yaptıysa, günün birinde de aynı şeyi ona yapacaktı. Bu kızın başına ne geldiyse, hep yaptığı kötülükler yüzünden gelmiştir. Hiç acımadım ona!»

Mamafih son kelimeleri söylediği sırada, kız hıçkırıklar içinde ağlayarak odayı koşarak terketti. Kapıyı hızlı çekmişti.

McDermott, onu çağırarak için hiçbir hareket yapmadı.

Clay Griffith'in tutumunda, melôdramatik bir hal vardı. Bununla berâber, konuştuğu sırada gayet serinkanlı davrandı.

— «Corinne Douglas hakkında beni neden sorguya çekiyorsunuz, bilmiyorum ama, teğmen McDermott,» dedi, «yine de bir şeyler anlar gibiyim... Her halde Bob Curtis'e yaptıklarından dolayı Corinne'in cezâlandırılmasını temin edeceksiniz...»

McDermott, «Peki, ben şâyet böyle bir şey düşünmüyorsam, ne dersiniz buna?» diye sâkin sâkin sordu.

— «Bu takdirde, onu ben cezâlandırırım. İnsan kendi kendine de bir şeyler yapar... Ben bir Hukuk talebesiyim, yapılması gereken şeyleri iyi bilirim... Ama siz buna mâni olacak mışsınız, vız gelir bana! Ben yapacağımı bilirim... Beni hiçbir kuvvet önleyemez!»

McDermott, bu öfke ânının geçmesini bekledi. Son-

ra, «Mis Douglas'ı son defa ne zaman gördünüz, Griffith?» diye sordu.

— «Önceki gün görmüştüm.»

— «Nelerden bahsettiniz?»

— «Fakültede bir dedikodudur gidiyordu... Corinne Douglas'ın iki erkeği aynı zamanda idâre ettiğini söylüyorlardı... Yâni Bob'la Tim McGregor'u.. Daha fazla dayanamadım ve kızın yanına gitmeyi kararlaştırdım. Gidecek ve anlatılanların doğru olup olmadığını öğrenecektim. Onu yurtda buldum. Şâyet yapılan dedikodular doğruysa, Corinne hareketlerine dikkat etmeli ve çok sevdiğim arkadaşımı da daha önceki gençler gibi hüsrân içinde bırakmamalıydı. İşte bunu söyledim ona.»

— «Size ne cevap verdi?»

— «Bana uzun uzun baktı ve McGregor'la kendi arasında hiçbir şey olmadığını yemin ederek belirtti. Gûya beyin anatomisi dersinde, ona sâdece yardımcı olmuşmuş. Sonra McGregor'a oda arkadaşı Janet Lee'nin nişanlısı nazarıyla bakıldığını söyledi. (Acı acı güldü.) Ben de aptal gibi inandım ona! Ortada dolaşan dedikodulardan Bob'a bahsetmedim. Varsın kendisi öğrensindi bunları.»

— «Söyleseydiniz, bunun bir faydası olur muydu acaba, Clay?» diye konuşarak araya girdim. Delikanlının kederini hafifletmeye çalışıyordum. «Curtis, sözlerinize inanır mıydı acaba?»

— «Belli olmaz, inanmazdı belki de. Bakın, doktor Laing, bu kız güzel olduğu kadar da kötü bir mahlûk! Bir erkeği avucunun içine aldı mı, canının istediği gibi hareket etmekte mahzur görmüyor. Bob'a karşı da öyle davranmıştı. Ben bunu hemen anlamıştım.»

McDermott, «Bir dakika, Griffith, bir dakika!» diyerek müdahalede bulundu. «Corinne'den bahsederken, niçin geçmiş zaman hâli kullanıyorsunuz?»

— «Bilmem. Sâhi, niçin öyle konuşuyorum? Her halde Bob öldükten sonra öyle demek gerektiğini düşünmüş olacağım.»

— «Siz bana bu sabah geçen gece geç vakit döndüğünüzü söylemişsiniz. Döndüğünüzde kaçtı saat?»

— «Tam bir şey söyleyemeyeceğim. İki den biraz sonraydı galiba. Talebe kulübünde yapılan bir toplantıdaydım ve...»

McDermott, «Neden açıkça konuşmuyorsunuz, Griffith?» diye kuru bir sesle sordu. Sesinde eski yumuşaklıktan eser kalmamıştı. Emreden, suçlayan kanunun sesiydi bu. «Şimdi söyleyin bakalım! Son gece odaya döndüğünüzde Bob Curtis'in cesediyle karşılaştınız ve dostunuzun ölümüne Corinne Douglas'ın sebep olduğunu düşünerek kendisini aramak üzere dışarı fırladınız, onu buldunuz ve öldürdünüz, değil mi? Böyle olmuştu, değil mi?»

Clay, «Hayır, hayır!» diye itiraz etti. «Doğru değil... Doğru değil! (Birden durdu.) Ne dediniz, ne dediniz? Biri onu öldürdü mü dediniz?»

— «Evet diye cevap verirseni, ne diyeceksiniz bana?»

— «Çok memnun olduğumu söyleyeceğim. Evet, evet, memnuniyetimi belirteceğim! Lâkin ben öldürmedim onu. Bununla beraber, şimdi öğrendiğimi dün akşam haber alsaydın, şu anda bana telkin etmeye çalıştığınız hareketi seve seve yapardım! İtiraf ediyorum bunu.»

McDermott, bir dakika kadar konuşmadı. Sonra, «Pekâlâ, Griffith, çökilebilirsiniz!» diye yavaşça mırıldandı.

VII

Sonra dostunu, delikanlının gitmesini beklledi ve : «Bu muydu?» diye sordu.

Ne demek istediğini anlayabilmek için bir an düşün-

düm. Sonra : «Hayır.» dedim. «Önlerinden geçtiğini sırada, Corinne Douglas'ın yanındaki erkek, o değildi.»

— «Emin misin ama?»

— «Tamâmiyle eminim. Burnuma bir tütün kokusu çarpmıştı ama, aynı koku değildi bu.»

Teğmen elindeki dolmakalemi masanın üzerine birkaç defa vurdu. Sonra:

— «Laing,» dedi, «şimdiye kadar ancak iki kişiyle konuştuk. Ama ikisi de Corinne Douglas'tan nefret ettiklerini saklamadılar. Üstelik her ikisi de kızı öldürebilir. Yâni öldürme sebebi her ikisinde de mevcut... Genç kızda kıskançlık, delikanlıda da intikam alma arzusu var. Bu böyle devâm ederse, karşımızda bir sürü şüpheli bulunacak.»

— «Bir şey söyleyebilir miyim, dostum? Yoksa Janet Lee'den şüphe mi ediyorsun? Düşüncen ciddî midir yoksa? Ama düşün ki, Janet bir genç kızdır. Corinne'in cesedini bulduğumuz yere kadar taşımak, sonra da havuzun alt tarafına koyabilmek için, kızın bir erkek gücüne sahip olması gerekir...»

— «Bu fikri pek kabul edemeyeceğim, Pat! Neden dersen, Corinne ufak tefek bir kız... Janet Lee ise, güçlü kuvvetli... Cesedi oraya götürüp fıskıyenin altına pekalâ sıkıştırabilir.»

— «Ama Mis Lee, yurda onbir sularında dönmüş olduğunu söylemişti bize. Ona inanmamız gerekiyor. Dönmemiş olsaydı, Bayan Carson, Corinne Douglas'ın yurttan olmadığını nasıl anladıysa, onun bulunmadığını da öyle anlardı. Haydi bir de yurda geç vakit döndüğünü kabul edelim, o zaman da gece bekçisinin ona kapıyı açması gerekirdi. Yurtlar, saat onbirde kapanıyor. Sonra kız, bizim bu saat mesalesini tahkik edebileceğimizi de biliyor.»

— «Pekalâ, pekalâ, bir an için haklı olduğunu kabul edelim ve diyelim ki, Janet yurda onbir sularında döndü... Peki onun daha sonra yeniden çıkmadığını kim te-

min edebilir? Her binânın tehlikeli anlarda kullanılan bir servis kapısı bulunur.»

— «Evet, Janet'in yeniden çıkmaması imkânsız değil.» diye McDermott'un fikrini kabul ettim. «Gel gör ki, böyle bir durumda kız yurda giremez. Çünkü hangi yurt binâsında olursa olsun, servis kapıları ancak içerden açılır.»

Teğmen, mevzuu değiştirdi. Fakat hâlinden tam mânâsiyle tatmin olmadığını anladım.

— «Peki, Griffith'e ne dersin? Çocuk, sabahın ikisinden sonra döndüğünü kabul ediyor. Corinne Douglas da o saatten önce öldürüldü.»

— «Ama dostum, Griffith, tutup da ne diye Corinne'i öldürsün... Çünkü aziz dostunun cesedini geceleyin görmemişti ki... Yurda da ikiden sonra dönmüş. Corinne o saatte ölmüş bulunuyordu...»

McDermott, «Ah, Pat, ah!» diyerek güldü. «Şüpheli-leri şüpheden uzak tutmak için, bire birsin vallahi! Simdi elimizde kızın kuzeni Michael Douglas ve genç McGregor var. Bence Tim McGregor diğerlerinin içinde kendisinden şüphe edilmemesi gereken tek insan... Çünkü kızı öldürmesi için elinde bir sebep yok. Onu hemen mi çağırtalım, yoksa kendisini Michael Douglas'la yapacağımız görüşmeden sonra mı dinleriz?»

Bir cevap vermek üzereydin ki, kapıya vuruldu ve dedektif Barnes içeri girdi.

— «Havuzda ve havuz civarında yaptığımız araştırmaları bitirmiş bulunuyoruz, teğmenim! Karakola gitmeden önce neler yaptığımızı öğrenmek istersiniz belki...»

— «Pekalâ, Brancs! Ne yaptığınızı anlat da dinleyelim!»

— «İlkin havuzun suyunu keserek parmak izleri aradık. Ama böyle bir şeye rastlayamadık. Zirâ su bunları silmiş olacak. Sonra ayak izleri bulabilmek için, havuzun etrafını tetkik ettik. Oralarda şans yüzümüze güldü. Geldiğimiz yerde bir sürü ayak izi vardı. Ama ayak izleri

orada bulunan profesörlere âitti her halde. Bunlar bizim işimize yaramaz ve bizi bir iz üzerine sevkedemezdi. Mamafih, ben Jenkins'e emir vererek bu izlerin de tesbit edilmesini söyledim. Sonra Stuart havuzun öbür tarafına geçti ve orada bir şeyler elde etti. Aynı ayakkabılar tarafından bırakılmış iki seri izdi bunlar. Biri havuza doğru uzanıyor, diğeri ise oradan uzaklaşıyordu. Havuza doğru uzanan ayak izi, değerine nazaran daha derindi. Sanki bu izlerin sahibi olan kimse oraya gelirken bir şey taşımıştı. Oradan ayrıldığında ise, izler daha hafif çıkmıştı.»

McDermott, «Bravo, bravo, iyi çalışmışsınız!» diye bağırdı. «İzleri tâkip edebildiniz mi?»

— «Evet. İzler çalılıkların bulunduğu yere, yâni bizim geldiğimiz yola doğru uzanıyordu. Mamafih, ben izlerin peşini bırakmadım. Nereye kadar uzandığını anlamak istedim. Havuza yüz metre kadar ötede bulunan bir sıra limonluk var... Limonluğa kıvrılan bir de yol... İşte izler o tarafa doğru uzanıyordu. Yolun kenarlarında çamur vardı. Ben bu çamurda bir araba lâstiğinin izlerini gördüm... Pek tabîî, Stuart'a bu izleri de tesbit etmesini söyledim. Stuart'ın fikrine göre, arka lâstiği patlak, oldukça ağır bir otomobile âitmiş izler.»

McDermott, «Mükemmel, mükemmel!» diye inemniyetini belirtti. «Bu da katilin genç kızın cesedini bu arabaya yükleyip yolun başına kadar gittiğini, sonra da arabayı yolun kenarında durdurarak cesedi geri kalan kısma bizzat götürdüğünü isbat eder. (Bana doğru döndü.) Kendilerini sorguya çektiğimiz kimseler içinde, arabası olan var mı, Laing?»

— «Benzin ve lâstik tahdidinden sonra, talebelerin araba almaya hakları yok. Fakat içlerinden çoğu, arabalarını şehirdeki garajlara bırakmak suretiyle yasakları tanımıyor. Corinne Douglas da öyle yapıyordu galiba. Yanılmıyorsam, Michael Douglas'ın da küçük bir arabası varmış... Tim de arada bir ağabeyinin arabasını sürer. Ama sen ondan şüphe edemeyeceğine göre...»

McDermot, «Bu arabayı da diğerleri gibi gözden ge-

çirmeliyiz.» diyerek sözümü kesti. «Ama göreceksin, kullarılan araba, Corinne'in arabası çıkacaktır! (Dedekte döndü.) Bana bu üç arabayı da bulacaksın, Barnes! Sonra lâstikleri izlerle mukayese edersiniz... Biri dün akşamdan beri lâstikleri değiştirmiş olabilir. Siz yine de yılmayın, her şeyi hesaba katın! Fakat lâstikler üzerinde çalışmadan önce, başka bir şey yapmanızı isteyeceğim. İş olmayan ne kadar memur varsa, hepsini seferbed et! Yapacakları iş şu olacak: Fakültede ve civar evlerde ne kadar çöp tenekesi varsa, hepsine bakılacak... Bu kadarla kalmayacak, çöp tenekesi yerine geçen her şey gözden geçirilecek... Şimdi de aranacak şeylerin ne olduğunu söylüyorum: Düğmeleri mâdenî, mînavî tüvitten yapılmış bir kadın elbisesi, ipekliden beyaz bir blûz ve siyah beyaz bir çift ayakkabı... (Bir an durdu.) Haa, şunu da unutmayın: Bu eşyâlar paramparça edilmiş olarak atılmıştır belki... Katil, araştırmaları yanlış yola sevk etmek için böyle bir hileye başvurmuştur... Bunu da düşünecek ve parçalara rastlandığında bunları da alacaksınız...»

Barnes, «Bahsettiğiniz elbise, ölünün elbisesi mi, efendim?» diye sordu. McDermott'un cvet demesi üzerine de, «Başka şeyler de var mıdır acaba, teğmenim?» diye sordu. «Kim bilir elbisenin altında da bir şeyler vardı belki.»

McDermott, «Tabiî değil mi ya, tabiî değil mi ya.» diye mırıldandı. «Ama biz bu hususta bir şey bilmiyoruz. Her hangi bir târif yapılmadı bize. Her neyse canım, siz gözünüzü açın ve kadın elbise ve çamaşırı olarak elinize ne geçerse getirin!»

Sonra teğmen, detektifin gitmesini bekledi.

— «Bak ben ne düşünüyorum, Laing! Merkle, genç kızın boğulmak suretiyle öldüğünü iddia etmişti. Bu, karbon dioksit işi olabilir. Otomobil, bir gaz odası vazifesi görmüş olamaz mı? Şöyle olmuştur meselâ : Katil, genç kızı gezmeye götürür... Sonra başına hafif bir şeyle vur-

rarak bayıltır ve kızı her tarafı kapalı bir arabada bırakır. Motor o sırada çalışmaktadır. Sonra katil, kızını ölmüş olduğunu anlar ve arabayı yeniden sürerek havuzun bulunduğu yere gelir.»

— «Olmayacak şey değil.» dedim. «Ama genç kızın boğularak ölmesine kadar, motör hiç durmadan çalıştığına göre, benzin yetersizliği başgöstermez mi? Katil öyle bir durumla karşı karşıya kalır ki, geri dönmesi bir mesele olur. Bence arabasında yeterli bir benzin stoku bulunduracak biri varsa, o da bir hekim olması münasebetiyle, McGregor'dur.»

McDermott, «Al sana bir sual...» diye mırıldandı. «Tahditli benzinle bir cinâyet işlenebilir mi? Neyse, neyse, sözü geçen araba bulununca bu suale cevap vermenin çârcelerini ararız.»

Biraz düşündü. Sonra, «Şimdi şu ayak izleriyle meşgul olalım.» diyerek yeniden konuştu. «Barnes'e sormayı unutmuştum... Ayak izleri erkek pabuçlarına mı, yoksa kadın pabuçlarına mı âitti, bunu bilmiyoruz... Ama konuşma şekline bakacak olursak, izlerin erkek ayakkabılarına âit olması ihtimali kuvvetli... Bu takdirde Janet Lee'yi listeden çıkarmamız lâzım. O zaman elimizde Griffith, Michael Douglas ve...genç McGregor kalıyor demektir. Şimdi ortaya bir mesele çıkıyor : Bu gençler sâhip oldukları bütün ayakkabılara bakmamıza müsaade ederler mi? İşte bu çok zor olacak. Bunlar da nihâyet birer vatandaşı... Vatandaş oldukları için de, suçlu olsun, yahut olmasın, kendilerine verilmiş bâzı haklar var. Ama biz şu otomobil hakkında yaptığımız araştırmaları arzu edilen bir neticeye ulaştıramazsak, ne yapıp edip ayakkabıların izlerini temine çalışmalıyız. Şimdilik yapılacak bir iş var, o da listemizdeki diğer iki kişinin sorguya çekilmesi.»

İlk gelen Michael Douglas oldu. Masanın yanındaki sandalyelerden birine oturdu ve fakülte içinde sigara içilmesi yasak olmasına rağmen, bir kibrit çıkıp sigara-

sını tellendirdi. Sonra yarı saygılı, yarı serkeş bir edayla sordu :

— «Yine ne var, teğmen? Yine sevgili kuzinin Corinne hakkında sual mi soracaksınız?»

McDermott ona cevap vermedi ve ilk suâlini yapıştırdı :

— «Bu sabah, bundan onbeş gün önce kuziniizle son olarak görüştüğünüzü söylemişsiniz, Bay Douglas! Onunla, acaba ne hakkında konuşmuştunuz?»

— «O günlerde para bakımından sıkıntıdaydım... Pantolon ütülemekle insan arzu ettiği parayı kazanamıyor. Yeni trimestr ücretini ödeyebilmek için ondan bir miktar ödünç para istemiştim.»

— «Ne cevap verdi?»

— «Ne cevap verecek, metelik koklatmadı.»

— «Peki, red cevabı vermesinin sebebini söyledi mi? Meselâ paranın iâde edilmesinden şüphe ettiğini fi-lân belirtti mi?»

— «Hayır. Ama parasını iâde edeceğini biliyordu. Anladığıma göre, o da sıkıntı içindeymiş galiba...»

— «Biraz önce dediğinizde bakılırsa, siz ondan daha önce de para istemişsiniz. Öyle mi olmuştu?»

— «Evet. Altı haftada bir ondan para isterim hep. Douglas'lar inatçı olurlar.»

— «Ama sandığınız gibi kızcağız da para sıkıntısı çekiyordu. Dolayısıyla size ödünç para verebilecek bir durumda değildi belki.»

— «Bakın, teğmenim! Corinne arzumu pekalâ da yerine getirir ve isterse cep harçlığından bir miktar para verirdi bana. Hem ben size bir şey söyleyeyim mi, onun nesi var nesi yoksa, hukukî bakımdan yarısı benim demektir.

— «Nasıl oluyor bu?»

— «İzah edeyim... Büyükbabamız zengin bir adamdı. Ölümünden önce, amcam, yâni Corinne'in babası, büyükbabamızın elinden zorbalıkla bir vasiyetnâme ko-

parmış... Büyükbaba, babamı bu mirâstan mahrum etmiş ve neyi var neyi yoksa hepsini Corinne'in babasına vermiş.»

McDermott, «Peki Corinne'in başına bir hal geldiği takdirde, vârisi kim oluyor?» diye sordu.

— «Kim olacak, sâdece ben. Çünkü hayatta olan tek akrabası benim. (Bu cevap hiç tereddüt edilmeyen verilmişti.) Fakat siz şâyet onu bulamayacak olursanız, şunu söyleyeyim ki, onu ben öldürmedim... Bir mirâs uğruna böyle bir riski göze alacak adam değilim.»

Teğmen, «Neyse, Bay Douglas, şimdi bu mevzuu bırakalım da, başka şeyler üzerinde duralım.» dedi «Geçen gece saat dokuzdan sonra neredeydiniz? Bunu söyleyebilir misiniz lûtfen bana!»

Michael, yine tereddüt etmeden cevap verdi :

— «Saat dokuzda kadar çalışmıştım... Yahut da dokuzda birkaç dakika vardı galiba. Temizleme fıçılarını dökme ve dükkânı kapama sırası bendeydi. Sonra dükkânın arka tarafında bulunan bölmeye geçip, kuru temizleme kokularını üzerimden çıkarmak için bir dus yaptım, sonra da kulüpteki toplantıya gittim. Her halde geceyi tek başıma geçirecek değildim...»

— «Ne kadar kaldınız kulüpte?»

— «Toplantı birle iki arasında sona erdi. Ben sonuna kadar kaldım.»

— «Orada bulunanlardan bir iki kişinin adlarını söyleyebilir misiniz?»

— «Elbette... Durun bakayım, hah, Jeff Darrow vardı... Clay Griffith ve Dick Turner vardı...»

— «Dick Turner mi? Yâni matematik profesörü Turner bu, değil mi?»

— «Evet. Mamafih, biz ona arkadaş gözü ile bakınıyorduk. Zirâ o ne de olsa bir profesör... Benim gibi o da felsefe doktorası hazırlıyor. Aramıza bunun için katılmıştı...»

— «Adlarını söylediğiniz bu kimselerden bir, yahut ikisi, kulüpte bütün gece kalmış mıydı?»

Michael bir cevap vermeden önce, bir süre düşündü. Sonra, «Yoksa Corinne o sırada mı öldürüldü, teğmen?» diye sordu.

McDermott, böyle bir sualle karşılaşacağını düşünmemişti her halde. Nitekim, «Demek onun öldürülmüş olduğunu biliyordunuz, öyle mi?» dedi.

— «Şey... Biliyordum tabii!»

Michael'in sesi gayet sâkindi. «Ölmemiş olsaydı, tutup da hangi saatte nerede olduğumu isbat edecek yollu sualler sormazdınız bana... Bakın, teğmenim! Corinne'in ölüm haberi karşısında bir şok geçirmediğimi söyleyecek olursam, ikiyüzlülük etmiş olurum... İlk size ikiyüzlü bir adam olmadığımı söylemeliyim. Evet, böyle biri değilim ben. Gerçekleri olduğu gibi belirtirim. Corinne, bir orospuydu... Evet, evet, bir orospudan farksızdı. Gerçi mirâsına konmak, beni ziyâdesiyle merminin edecektir. Çünkü bu para bir işe yarayacaktır. Yâni benim gibi beş parasız bir gencin okuma masraflarının karşılanmasını sağlayacaktır... Bununla beraber, onu ben öldürmedim. Demin de söylediğim gibi, böyle bir riski hiçbir zaman göze alamam.»

— «Kabul... Kabul ama, bunu yapanın kim olduğu hakkında bir fikriniz vardır belki.»

— «Oh, tabii, tabii... Kendisini yüzüstü bıraktı diye Bob Curtis onu öldürebilirdi. Size bu sabah da söylemiştim, yerinde olsam, ben de aynı şeyi yapardım demiştim.»

— «Kuzininizin nasıl öldüğünü biliyor musunuz?»

— «Nereden bileyim? Bu iş olurken, orada değilim. Yok bu işin ille de tarafımdan yapıldığını sanıyorsanız, size isimlerini vereceğim altı yedi arkadaş o sırada benim nerede olduğumu bildireceklerdir... Neden sormuyorsunuz bunu onlara?»

McDermott, «İşte ben de bunu düşünüyordum.» diye mırıldandı. Sesinin boğuk boğuk çıkmasından, öfke içinde bulunduğunu anladım. «Ama Douglas, bahsettiği-

niz arkadaşlar, her şeyi hatırlıyabilecek mi b akalım? Burası şüpheli.»

Kapının Michael Douglas'ın arkasından kapanmasını bekleyen teğmen : «Ben bu meseleyi tarafsız olarak idâre ediyorum, Laing!» diye mırıldandı. «Ama ne kadar tarafsız olursam olayım, bu hayvan herifin aradığımız katil olduğunu sanıyorum.»

— «Haklısın, dostum, yerden göğe kadar haklısın! Bu çocuk, insanı sinirlendirmek için yaratılmış sanki... Ama ona da hak vermeliyiz biraz. (Diğerlerini olduğu gibi, Michael Douglas'ı da müdafaa etmek ihtiyacı duydum içimde!) Rahat bir hayâtı yok... İçinde bulunduğu zorlukları, bir adamı sendecilik kompleksiyle yenmek istiyor. Her şeyi alaya alıyor, bu arada da kabalaşıyor. Nasıl îzah edeyim bilmem ki, bu hal, bir nevi kendi hislerini gizlemeye çalışmak gibi bir şey...»

McDermott, «Keşke öyle olsa.» diye dişlerinin arasından konuştu. «Keşke öyle olsa... Fakat ben şüpheliyim. Şimdi söyle bana bakayım, dün gece Corinne'in yanındaki erkek, o olamaz mı? Dikkat ettim, sigara içiyordu.»

— «Pek emin değilim. Elbisesine sinmiş olan temizleme maddelerinin kokusu, tam bir fikir yürütmeme mâni oldu. Bununla berâber, ben belki aldaniyorum. Ama Corinne'in yanındaki erkek Michael olsaydı, burnuna o zaman da böyle bir koku çarpardı...»

McDermott, «Evet, mâkul bir fikir.» diye söylendi. «Saat meselesini patrondan sormamız gerekiyor.»

Tam o sırada kapıya vuruldu. McDermott, «Giriniz!» diye bağırdı.

İki kişinin içeri girdiğini duydum.

Teğmen, «Vay, siz misiniz, doktor McGregor?» dedi. «Mis Douglas'ın öldürülme işiyle alâkalı bir şey mi söylemek istiyorsunuz?»

McGregor, «Evet» diye cevap verdi. «Kardeşim Tim, size bir şey söyleyecek.»

McDermott, «Hay hay, hay hay...» dedi. «Buyrun, Bay McGregor, sizi dinliyorum!»

Tim'in restoranda bana ve ağabeyine söylediği gibi, teğmene de Corinne Douglas'la arasında geçen konuşmayı nakledeceğini sandım. Ama yanılmışım.

Tim McGregor, «Corinne'le dün öğleden sonra evlenmiştik!» diye bir fısıltı hâlinde konuştu.

VIII

McDermott gibi, ben de şaşırmıştım. Teğnen, hayretini yenebilmek için bir süre konuşmadı. Sonra, «Demek siz ve Corinne Douglas evlendiniz, öyle mi, Bay McGregor?» diye yavaşça sordu. «Buyrun, şöyle oturun da şu meseleyi anlatın bize!»

Tim, bir iki dakika önce Michael'in oturduğu sandalyeye çöktü. Ama bir şey söylemedi. Fergus McGregor onun arkasında, ayakta duruyordu. Yumuşak bir sesle, «Anlat, yavrum, anlat!» dedi. «Bana söylediklerini, teğmenle doktor Laing'e de söyle!»

Tim, kederini yalnız kendisine saklamak isteyen bir kimsenin hâliyle konuştu.

— «Ben Corinne'le bir ay önce tanıştım. Bir baloda bulunuyorduk. Bir ara Bob Curtis'le damlarınızı değiştirdik... Gerçi arkadaşların Corinne hakkında birçok şeyler söylediklerini duymuştum ama, kendisini hiç görmemiştim. Fakat daha ilk dansta, hakkında yapılan dedikoduların birer yalandan ibâret olduğunu heniden anladım. (Tim hislerini açıklamak üzere olduğunu anlamış olacak ki, birden sustu. Sonra yeniden konuştu.) Şey.. hikâyenin bu kısmı, sizi alâkadar etmese gerek...»

— «Tabiî, tabiî, nasıl isterseniz öyle hareket edin, bu kısmı anlatmayabilirsiniz... Yalnız şunu söyleyin bana: Dün öğleden sonra onunla nasıl evlediniz ve onu son defa ne zaman gördünüz?»

Tim, bir şey söylemedi. Bunun üzerine, McGregor, «Ben ona olup biteni anlattım.» dedi. «Takdir etmek gerekir, onun için büyük bir darbe oldu bu.»

Ağabeyinin söylediği sözler üzerine, Tim toparlandı ve : «Daha o gece Corinne'e benimle evlenmesini söyledim.» diyerek yeniden konuştu. «Teklifimi reddetti. Ama ben yılmadım ve birlikte çıktığımız zamanlar ona aynı teklifi yapmaya devâm ettim. O hep reddediyordu. Bir defâsında, «Yoksa Curtis'le nişanlı olmanız mı buna mâni?» diye sordum. Çünkü yakasında Curtis'in kulübüne âit rozeti görmüştüm. «Hayır, buna mâni olan bir şey yok. Onunla kardeş gibiyiz âdetâ...» diye cevap verdi.

«Ama aklından neler geçirdi bilmiyorum, dün öğleden sonra saat üçte beni telefonla aradı. Fakültenin kantininde olduğunu ve hemen benimle görüşmesinin gerektiğini söyledi. Hemen oraya koştum. Eğer istiyorsam, benimle evlencbileceğini haber verdi. Hem de derhal olacaktı bu iş. Evlenme izni almak için burada en azından üç gün beklemektense, arabayla derhal Virjinya'ya hareket edecektik.

«Sevinçten uçuyordum âdetâ... Fikrinden caymaşın diye, fırsatı ganimet bildim. Ağabeyimin arabasına atlayarak Maryland Eyâleti'ni geçtik ve oradan da Virjinya'ya atladık. Bir sulh hâkimi, nikâhımızı kıydı. Ben orada bir süre kalmayı, böylece de evlenmemizi bir balayı yaparak kutlamayı düşündüm. Fikrimi Corinne'e açtığım zaman, karım, bunları doğru bir şey olamayacağını, çünkü ortadan kaybolmamızın anlaşılması hâlinde ikimizin de kovulabileceğini söyledi. Sonra da bu trimester bitinceye kadar, evlendiğimizi hiç kimseye söylememem hususunda ricâda bulundu.»

— «Peki, bunun sebebini sordunuz mu ona?»

— «Kendisi söylemedi. Ama ben sordum. Yoksa buna sebep Bob Curtis mi? dedim... Bir bakıma öyle olduğunu söyledi. Curtis, onunla nişanlı olduğunu şurada burada söylemişmiş. Delil olarak da, kızda bulunan ro-

zeti göstermiş. Mamafih, Corinne bu rozeti ona iade edecekmiş. Onunla dostça ayrılmak istiyormuş... Curtis gerçi yumuşak huylu bir gençmiş ama, böyleleri sırasında sebepsiz yere şiddet kullanabilirmiş...»

McDermott, «Corinne rozeti Curtis'e o akşamı vereceğinden bahsetti mi size?» diye sordu.

— «Evet. Sonra bana bir gün önce kendisiyle bir akşam yemeği yiyebileceğine dâir Curtis'e söz verdiğini, yemeğin dün akşam saat yedide yenileceğini söyleyerek yemek sırasında rozeti iade edeceğini belirtti. Pek tabii, ben böyle bir şeye râzı olamazdım. Nitekin, benim de kendisiyle birlikte gitmem gerektiğini söyledim. Corinne, bunun doğru bir şey olmayacağını yalvara yalvara anlattı ve işi doğrudan doğruya kendisinin halledeceğini bildirdi. Sonra da neticeyi bana bu sabah anlatacağını söyledi.

«Ama bu sabah birlikte kahvaltı edeceğimiz yere gittiğimde, onun orada bulunmadığını gördüm. Curtis'in intihar etmiş olduğunu da orada öğrendim. Kendi kelimeme, Her halde Corinne bu hâdiseye çok üzüldü, bunun için de yanıma gelemedi!.. diye düşündüm. Kızlara ait pavyona gidip de oradaki kadından Corinne'in o gece yurda dönmediğini öğrenince, içimi bir endişedir aldı. Bununla beraber, aklıma korkunç bir ihtimal gelmiyordu. Yerime dönmek için bahçede yürüdüğüm sırada, ağabeyimle karşılaştım. Haberi ondan öğrendim.»

McDermott, delikanlının üzüntüsünü takdir ettiği için bir süre konuşmadı. Sonra, «Bay McGregor!» dedi. «Dün buraya döndüğünüz zaman, Mis... pardon, karınızı nerede bırakmıştınız? Yurd'a kadar refakat ettiniz mi kendisine?»

Tim, «Hayır.» diye cevap verdi. «Saat o sırada yediye geliyordu. Corinne akşam yemeği için elbise değiştirmeye vakti olmadığını söyledi ve kendisini Lido Restoranı'na bırakmamı istedi. Curtis'le orada yemek yiyecekti çünkü... Ona oradan telefon ederek, doğruca restorana

gelmesini bildirecekti. İşte onu son defâ o zaman gördüm.»

McDermott'un not defterine yine bir şeyler kaydettiğini duydum.

— «İsrarlarınıza rağmen sizinle evlenemeyeceğini söylediği halde, birdenbire fikir değiştirip bununı mümkün olacağını bildirmesi karşısında, siz bunun sebebini sormadınız mı ona? Yahut da o size bir izahatta bulunmadı mı?»

Tim McGregor, «Ben sormadığım gibi, o da bir şey söylemedi.» diye cevap verdi. «Çünkü büyük bir sevinç içinde bulunuyordum. Böyle bir sual sormayı düşünmedim bile.»

— «Size bu teklifi yaptığı zaman, sinirli, yahut kızgın mıydı?»

— «Hiç farkında değilim.»

— «Akşamleyin ondan ayrılınca, evlenmek üzere olduğunuzu bir kimseye söylediniz mi?»

— «Hayır. Kimseye söylemedim. Hattâ ağabeyime bile.»

McDermott, bana doğru dönerek, «Bay McGregor'a sen de bir şeyler sormak ister misin, Laing?» diye konuştu.

— «Söyler misin, Tim, Corinne'in parmağında bir alyans var mıydı?»

— «Evet. Buradan ayrılmadan önce bir yere uğramış, kendisine bir alyans almıştım.»

— «Güzel. Restorana gitmeden önce, alyansı parmağından çıkarıp çıkarmadığını görmüş müydün acaba?»

— «Hayır, görmedim. Ama niçin çıkartsın?»

Bu suale cevap vermedim ve başımı McDermott'a doğru çevirerek işimin bittiğini imâ ettim.

Teğmen, «Size soracağımız sualler bu kadardı. Bay McGregor!» dedi. «Bana her şeyi söylediğiniz için teşekkür ederim size. Şunu da bilmenizi isterim: Karınızın

katili muhakkak bulunacak ve lâayık olduğu cezâyâ çarpıtılacaktır!»

Tim, bir cevap vermedi. Fergus McGregor, o zamana kadar tek bir kelime söylememiştii. Teğmenin sözleri üzerine, kardeşine: «Gel, yavrum, gidelim!» dedi.

Birlikte dışarı çıktılar.

McDermott ayağa kalktı, bacaklarının uyuşukluğunu gidermek için bir iki adım yürüdü.

— «Zavallı çocuk!» diye mırıldandı. «Bu ölüm, ona çok dokunmuş... Ama yakayı ucuz kurtardığını bir bilse, sevinci sonsuz olacak, Corinne, fakültede kalabilmek ve şurada yine eski kötülüklerine devam edebilmek için evlenmişti onunla. Bunun için bahse girebilirim... Neyse, geçelim şimdi bunu da, işimize bakalım! Hâlâ emekleme devresindeyiz. Bir halt karıştırdığımız yok... Ha, aklıma geldi, bu alyans ineselesi de ne oluyor. Laing? Ben bundan bir şey anlamadım.»

— «Aklıma şöyle bir fikir gelmişti: Corinne Douglas'ın parmağındaki alyansı gören Curtis gerçeğı anlayınca, kızı öldürmeye karar vermiş olamaz mı?»

McDermott, «Evet, anlıyorum...» dedi. «Kız mâdeni ki onun olmak istemiyordu, o halde kimsenin de olamazdı... Bunun çâresi de, Corinne'i öldürmektii. Peki ama, o zaman da saat dokuzda doğru Corinne'in yanında bulunan erkek neci oluyor? Sen bunun Curtis olmadığından kat'iyetle emin misin?»

— «Evet, o değildi. Fakat bu adam için de ille katil ödur diyemeyiz ki...»

Teğmen, «Bu da mâkul bir fikir.» dedi. «Bununla berâber, akla yakın en birinci ihtimal de katilin Curtis olabileceğı... Rozetin iâde edilmesiyle ortaya bir münâkaşa çıkmıştır. Sonra bir yatışma olmuş ve Corinne, Curtis'in arabasına binmekte bir mahzur görmemiştir. Olamaz mı yâni?»

Hiçbir şey söylemedim. Ama bir nokta, mühim bir nokta zihnimi kurcalayıp duruyordu. Tim McGregor ko-

nuştuğu sırada burnuma aynı koku, yâni Corinne'in yanındaki adamın tütün kokusu çarpar gibi olmuştu. Fakat Tim, kızın yanından saat yedide ayrılmış olduğunu ve onu bir daha görmediğini bildirince, McDermott'a bir şey çıtlatmadım.

O gün öğleden sonra, McDermott araştırmalarını yaparken, Prentiss, Turner ve ben Curtis'in annesiyle babasını kabul ettik. Durum, kendilerine bir telgrafla bildirilmişti. Karı kocaya vak'ayı anlattıktan ve kendilerine teselli edici sözler söyledikten sonra onları Clay Griffith'le başbaşa bıraktık.

Prentiss, «Dostunuz McDermott, asıl soruşturmanın Pazartesi sabahı yapılacağını bize bildirdi.» dedi. «Hiç anlamıyorum doğrusu, Corinne Douglas hakkında biz daha ne söyleyebiliriz? Her halde biraz tafsilât vermemiz gerekcek.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

Prentiss, «Ne demek isteyeceğim,» diye konuştu, «kız hakkında verilen kovulma kararını ve bu kararı verdiren hakiki sebebi kasdediyorum. Çok kötü, çok kötü! Bu cinâyet, başka skandallerin meydana çıkmasına sebep olacak. Dolayısıyla üniversitemizin adı lekelencek... Genç kızın nişanı bozmasıyla, Curtis onu öldürmüş, sonra da intihar etmiştir. Bu bir gerçek olduğuna göre, polis hâlâ neden işin peşini bırakmıyor ve herkese sual üzerine sual soruyor?»

— «Sırası gelince, iş elbette bir neticeye bağlanacaktır. Elverir ki, yeni araştırmalara yol açacak karışık bir vaziyet ortaya çıkmassın!»

Prentiss, merkez binâsının önüne gidinceye kadar bir şey söylemedi. Ama tam içeri gireceğimiz sırada, «Söylesene, Laing,» dedi, «odamda yapılan soruşturma sırasında, McDermott neden içimizden birinin Corinne Douglas'ı dışardan tanıyıp tanımadığını sordu?»

Bu suale cevap vermeyi reddedebilir, yahut da bununla alâkalı bir şey bilmediğimi söyleyebilirdim. Ama

öyle yapmadım ve fakültede kalabilmek için Corinne Douglas'ın oda arkadaşına söylediği sözleri naklettim.

Sonra da, «Acaba kız ne demek istemişti, Prentiss?» diye konuştum. «Bir fikriniz var mı bu hususta?»

Kendisine münâsebetsiz bir sual sormuşum gibi, Prentiss, «Ben ne bileyim ne demek istediğini...» dedi

Fakat ben onun sözlerinden şöyle bir netice çıkardım : Prentiss hakikaten bir şey bilmiyordu ama, bir şeylerden şüphe ettiği belliydi.

IX

O akşam sofradan kalkmak üzereydim ki, McDermott beni telefonla aradı.

— «Merhaba, Pat!» dedi. «Sana biraz bilgi vereyim diye düşünmüştüm. Barnes, üç arabayı da tetkik etti... Yâni Michael Douglas'ın, McGregor'un ve öldürülen kızın arabalarını... Ne var ki, ortaya mühim bir şey çıkmadı. Lâstiklerden hiçbirisi, çiçek bahçesindeki lâstiklerin izine uymuyor.»

— «Eh, buna şaşmamak lâzım. Ne de olsa aranan arabanın kolayca bulunması, şansa bağlı bir şey...»

— «İki adamım daha var ki, otomobiller üzerinde çalışıyor. Katil belki de başka birinin arabasını kullanmış, yahut da bir araba kirâlamıştır. Bir iz ele geçirebilmek için, bütün garajlarda araştırma yapacağız. Neyse bunu geçelim, ben Corinne'le Curtis'in akşamı yemeği için gittikleri restorana kadar uzandım ve patronla konuştum. Küçük bir yer bu. Adam, iki genci, bilhassa Corinne'i gayet iyi hatırlıyor. Galiba kız, yemeklerini orada yermiş. Ama hep aynı erkekle gelmezmiş. Adamın dediğine göre, yediden birkaç dakika önce craya giden kız, doğruca telefon kabinine koşmuş. Sonra bir masa istemiş, fakat birini beklediğini söyleyerek yemeği

hemen ısmarlamayacağını bildirmiş. Bunun on dakika sonra, Curtis içeri girmiş ve Corinne'in yanına oturmuş. İlk aperitif almak istemişler. Kız bir İtalyan vermutu isteyince, patron bunu bizzat getirmek için oradan uzaklaşmış.

«Elinde şişe olduğu halde döndüğü zaman, iki gencin yüzlerindeki ifâdeden kavga ettiklerini anlamış. Yahut da şiddetli bir şekilde münâkaşa etmişler... Adam onlara doğru yaklaşmış. O sırada da çantasını açan genç kızın oradan çıkardığı bir şeyi masanın üzerine fırlattığını, sonra da ayağa kalkıp hızlı adımlarla restorani terkettiğini görmüş... Fırlatılan şey, bir rozetmiş galiba... Orada yapyalnız kalan Curtis bir zaman gözlerini rozete dikmiş, sonra rozeti almış ve içkilerin parasını masaya koyarak gitmiş. Patron, delikanlının çok üzgün olduğunu anlamış.»

— «Curtis, genç kızın peşinden gitmiş mi acaba?»

— «Bu suali ben de sordum ama, adamı bunun farkına varmamış pek. Mamafih, genç kızın uzaklaşmış olabileceğini söyledi. Yâni Curtis onun ne tarafa gittiğini kolay kolay anlayamamış.

«Şimdi de başka bir bilgi: Merkle'in otopsi raporunu almış bulunuyorum. Raporda, genç kızın vücudunda hiçbir zorlama izine rastlanmadığı, ancak dudaklarının kenarında bâzı çürükler görüldüğü, kafatasının arka tarafında da oldukça büyük bir şiş bulunduğu yazılı. . Doktorun fikrine göre, yüzüne bir tokat yiyen kız, arka üstü yere düşmüş. Ama ölümüne sebep olan şey, başının yere değmesi değilmiş. Merkle, kızın bir müddet baygın kaldığını sanıyor. Ölümü doğuran sebep bambaşka : Genç kız, karbon tetraklorür buharıyla zehirlenerek ölmüş. Nefes alamaz bir hâle gelmiş...»

— «Demek karbon tetralorür ha?» diye mırıldandım.

Bu bana yabancı gelmiyordu. Ama neerde duyduğumu o sırada hatırlıyamadım.

McDermott, «Merkle, bunun uyuşturucu ve bayıltıcı

renksiz ve berrak sulu bir madde olduğunu söyledi.» diye konuşmaya devam etti. «Klorform yerine de geçebilir, gerek ağız yoluyla olsun, gerekse meydana getirdiği buhar yoluyla olsun, ölüme sebebiyet verebilirmiş. Corinne Douglas'ın nasıl öldüğünü ele alacak olursak, kızcağıza ikinci şeklin tatbik edildiği neticesine varmanız gerekir.»

— «Her zaman, her yerde kullanılan bir şey miymiş bu? Kolayca elde edilir miymiş acaba?»

— «Merkle, evet diye cevap verdi... Şimdi ortaya şöyle bir faraziye çıkıyor: Bu cinâyete adı karışanlardan biri, tıp fakültesinde okumaktadır. Onun eseri olmaz mı bu? Neyse, neyse, bunun üzerinde dururuz yine. Barnes ve arkadaşları, genç kızın elbisesini ve diğer eşyâlarını harıl harıl arıyorlar. Şimdiye kadar ele geçirdikleri şeyler, bir yelekten kopuk bir kayıştan ve delinmiş bir çoraptan ibâret... Ama bunların hiçbiri, ölüye âit değil.»

Telefonu kapamak üzcreyken, McDermott, «Dur, dur, bir dakika dur!» diye seslendi. «Seni alâkadar edecek bir husus var: Genç kızın parmağında bir alyans olup olmadığını sordum Merkle'e... Böyle bir şey görmediğini bildirdi. Fakat şöyle olmuştur belki: Restorana girmeden önce, Corinne bu alyansı çantasına atmıştır. Genç kızın aranmakta olan çantası bulunursa, gerçeği o zaman öğreniriz. Şimdi ne desek boş.»

Reseptörü yerine koyduktan sonra, körlere mahsus Braille defterimi çıkardım ve her cinâyet vak'asında yaptığım gibi oraya bir sürü سوال sıraladım. Bu iş bitince, yazdıklarımı okudum:

- 1) Corinne'in cesedi neden nilüferli havuza konulmuştu?
- 2) Elbisesinin, üzerinden çıkarılmasına sebep ne olabilir?
- 3) Öldürülmesiyle fakülteden kovulması hakkında verilen karar arasında bir münâsebet var mıdır?

- 4) Yukardaki çeşitli vak'alar üzerinde, Prentiss'in gerçek düşünceleri nelerdir?
- 5) Dün gece saat dokuzda doğru Corinne'in yanında bulunan erkek kimdi?
- 6) Bu adam katil midir acaba?
- 7) Tim, Corinne'i öldürebilir mi? Kıskançlık, hayâl kırıklığı, yahut da birdenbire çıkan bir kavga buna sebep olabilir mi?
- 8) Cesedi bulunduğu zaman, Corinne'in parmağında alyansın görülmemesi bir mânâ taşır mı?

Bütün bu sualleri tekrar tekrar okuduktan sonra, bunlara birer cevap bulmaya çalıştım. Belki bir saat kafa yordum ama, ancak ikinci sualı cevaplandırır gibi oldum. Mamafih, bir faraziye idi bu da : Genç kızın elbisesi, elbisenin üzerinde, katilin meydana çıkmasını tetikleyecek lekeler bulunduğu için yok edilmişti.

Ama bunlar ne lekesi olabilirdi? Şâyet bu lekeler, katilin yaralanmasıyla meydana gelen lekelerse, bu takdirde Mc Dermott öğleden sonra sorgusunu yaptığı kimselerden birinin yaralı olduğunu farkederek ve bunun sebebini ondan sorardı. Yoksa elbise üzerinde tamamen başka ipuçları mı vardı? Ben iki ihtimal üzerinde durdum ve bir netice elde edemedim. Diyelim ki, kan lekesi vardı. O zaman katil, ayakkabı ve çoraplarına varıncaya kadar genç kızın üzerindeki her şeyi yoketmeye neden lüzum görmüştü? Lekenin bulunabileceği şu veya bu eşya değil de, neden bütün üzerindeki her şey alınmıştı?

İşin içinden çıkamayacağımı anlayınca, cebimden pipomu çıktım. Lâkin tütünüm bitmişti. Tütün almak üzere fakülte kantinine gitmeye karar verdim. Notlarımı bir kenara koyup, kapıyı açtım.

Henüz birkaç adım atmıştım ki, aynı tarafa giden McGregor'la karşılaştım.

Birbirimizi selâmladık. «Tim nasıl?» diye sordum.

— «Pek iyi sayılmaz. Çocuk için büyük bir darbe oldu bu.»

— «Aldırmayın canım, aldırmayın! Gençtir, zamanla her şeyi unuttur.»

— «Evet. Ben de öyle düşünüyorum zâten »

Bir müddet hiç konuşmadan yürüdük. Sonra McGregor, «Patrick!» dedi. «Pazartesi günü ilk soruşturmalar yapılacak, dolayısıyla Corinne Douglas hakkında bir sürü sual sorulacak. Fakülteden kovulmasına sebep olan vak'ayı ortaya dökelim mi acaba? Görüyorsunuz işte, kardeşim bu işe ne kadar üzülüyor... Bunları duyarsa, morali büsbütün bozulmuş olmaz mı?»

Birden hatırıma geldi. Prentiss de tamâmiyle değişik bir sebep yüzünden aşağı yukarı iki saat önce bana aynı suali sormuştu.

— «Vallahi bana kalırsa, Tim, Corinne'le alâkalı her şeyi bilmelidir, Mac!»

— «Ben geçen akşam reyimi Corinne'in kovulması için kullandığım zaman, kardeşimin bu kızı unutacağını hesap etmiştim... Ama şimdi o, kızla evlenmiş bulunuyor. Bir erkek, sevdiği kadın tarafından aldatılmış olduğunu duyarsa, nasıl harap olur, bunu siz de takdir edersiniz... Bir insan her şeyden önce kendine güvenmelidir. Bir hekimin ise buna herkesten çok ihtiyacı vardır »

McGregor'u düşündüren şeylerin nelerden ibâret olduğunu tahmin ediyorum. Bunun için de ona hak verdim. On yıl önce geçirdiği feci kazâ sonunda bir elini kaybedince, içindeki ünlü bir operatör olma emeli bir anda sönüp gitmiş ve kaderin kendisinden esirgediği şeyi kardeşi Tim için temenni etmişti. Büyük bir muhabbetle sevdiği kardeşinin geleceği, şimdi kendisinininki gibi kırılabilecek, mahvını olacaktı?

— «Bakın, dostum,» dedim, «bana kalırsa hâkim, genç kızın ölümüyle alâkalı hususlarla değil de, başka şeylerle meşgul olacaktır. Bugünkü tahkikat, bir tornaliteden ibâret. Ama ne de olsa bir cinâyet işlenmiştir.

Gerçek araştırmalar, polis tarafından gizlice yapılmaktadır.»

Bu sözler, McGregor'un yüreğine su serpti.

— «Bilmem hislerimi iyi anlayabiliyor musunuz. Patrick, ben bu arada kendimi de düşünmek zorundayım! Kızın kovulmasında benim de rolüm olduğunu öğrenirse, Tim bana karşı kin beslemeye başlayacaktır. Ölmüş olmasına rağmen, kız ikimizin arasına her zaman bir duvar gibi dikilecektir.»

McGregor, benimle kantine kadar gelmedi. Sokağın köşesinde, beni yalnız bıraktı.

Kantine girdiğimde, Michael Douglas'ın bana seslendiğini duydum. Sesi, tezgâh tarafından geliyordu.

— «Buyurun, buyurun, doktor Laing! Bizimle bir şeyler için! Ölen kuzinim sâyesinde, ben şimdi zengin bir adam oldum! Burada bunu ıslatıyorum...»

Tezgâhın başında beş altı kişi var gibiydi. Ona doğru ilerledim ama, yapılan teklifi kabul etmedim. Sâdece onun duyabileceği bir sesle : «Michael!» dedim. «Yapmakta olduğun hareketi tasvip etmiş olduğumu söylemek isterim! Ama bu arada seni ikaz etmek, yerinde bir hareket olacaktır. Sen bir tehlikeyle karşı karşıya bulunuyorsun... Unutma ki, kuzinin öldürüldü. Ölümüyle alâkalı esrar perdesi henüz yırtılmamış bulunuyor. Demek istiyorum ki...»

Oturmuş olduğu taburede döndü. İlk tahmin ettiğim gibi sarhoş değildi ama, konmuş olduğu ıniras, onu çakırkeyif bir hâle getirmişti.

— «Anlaşıldı, anlaşıldı,» dedi, «benim bir numaralı şüpheli olduğumu söylemek istiyorsunuz galiba? Hareketlerime dikkat etmeyecek olursam, Sherlock McDermott efendi iri pabuçlarıyla kafamı ezecek... Bütün bunlar vız gelir bana, doktor Laing, vız gelir! Benim demir gibi bir alibi'm var. Sonra ben...»

Biri, «Dikkat et, Mike!» diye bağırdı.

Ama bu ikaz geç yapılmıştı. Döndüğü sırada, Michael kahve fincanını devirdi.

Hemen ayağa kalkarak, elbisesini silkeledi. Sonra, «Yahu, nerede mendilim?» diye sordu.

Yanında bulunanlardan biri, «Sende mendil filân yoktu galiba.» dedi. Turner'in sesini tanıdım «Al, benimkini kullan!»

Ama Turner birden sustu. Atmış olduğu kahkahayı, birçok kahkaha tâkip etti. Barınan bile tezgâhın arkasında gülüyordu.

Turner, «Yahu, kim koydu bunu benim cebime?» diye bağırdı. «Bunu yapan, kendini lâtifeci sanıyorsa. .»

Yeni bir kahkaha tufanı, konuşmasına mâni oldu.

Bir ses, «Haydi, haydi, bizi cnâyi yerine koyma, Turner!» dedi. «Söyle bakalım, kimdir kız arkadaşın?»

Michael'in öbür tarafında oturan bir genç, «Doktor Laing!» dedi. «Meseleyi size de izah edelim. Bir mendil yerine, Turner cebinden bir...bir... (Gülmekleri katılma-ya başladı yine.) pembe ipekli bir külot çıkardı!»

X

Orada bulunanların şüphesini çekmeden, Turner'i dışarı çıkardım. Herkes kendini gülmeye o kadar kaptırmıştı ki, hiç kimse külotun kime âit olduğunu sormadı.

Turner, «Bana inanmalısın, Pat,» dedi, «bundan hiç haberim yok! Herhâlde arkadaşlardan birinin oynadığı bir oyun olacak bu.»

— «Pekalâ canım, pekalâ! İçin rahat etsin... Ben sana inanıyorum.»

Kantinden bir hayli uzaklaşmıştık.

— «Sen şu ceplerini bir yoklasana bakayım! Başka şeyler bulunup bulunmadığını öğrenmek istiyorum.»

Dediğimi yaparken, «Yâni başka şeyler de olabilir mi?» diye sordu. Bir dakika sonra da, «Hay Allah kah-

retsini!» dedi. «Bir çift kadın çorabıyla, başka bir ipekli zırılı çıktı şimdi de cebimden!»

— «Peki, peki, kinise görmeden cebine koy şunları!»

— «Prentiss'e bundan bahsetmiyeceksin, değil mi, Pat? Bahsedecek olursan, ne diyeceğimi bilemem.»

— «Ama teğmen McDermott bundan muhakkak haberdar olmalıdır ve sen bunu ona izah edeceksin! Prentiss'in ne düşüneceği onu alâkadar etmez.»

— «Yoksa... yoksa bütün bunlar Corinne Douglas'a mı ait demek istiyorsun? (Soluk soluğa konuşuyordu.) Aman Allahım!»

— «Bak, Dick, bu genç kızın öldürülmesinde senin bir parmağın var demiyorum! Çünkü bu işin içinde ol saydın, tutup da bir aptal gibi hareket etmez ve kıza âit olup da bulunamayan eşyâyı ceplerine tikiştirmazdın! Birisi şüphelerin senin üzerinde toplanmasını temin etmek istiyor. Yalut da eşyâdan bu şekilde kurtulmayı tasarlıyor... Şüphelcri senin üzerine yıkmak isteyen birisi aklına geliyor mu?»

Turner, bir iki dakika kadar düşündü.

— «Hayır, benden bu dercece nefret eden birini hatırlanıyorum.»

— «O halde ikinci şıkkı ele alacağız. Şimdi iyi düşün, bu sabahtan beri nerelerde ve kiminle birlikte bulunduğunu hatırlamaya çalış! Bunun ne kadar mühim olduğunu söylemeye lüzum yok.»

— «Anlıyorum, anlıyorum... Dur bakayım, Curtis'in intiharı yüzünden öğleye kadar pavyonlarda meşgul oldum. Sonra fakültenin restoranında bir iki arkadaşla birlikte yemek yedim... Sonra da erkekler kulübündeki lisanslıların istirahat salonuna gittim. Orada bulunduğum sırada, Prentiss bürosuna gitmem için bana haber gönderdi.

«Onun yanından ayrılınca, McDermott'un bana Corinne hakkında söylediği sözleri düşünerek bahçede dolaştım... Curtis'in annesiyle babasını beklemek üzere ga-

ra yollandığım âna kadar orada kaldım. Biliyorsun, onlarla bir saat meşgul olmuştuk. Sen de aramızda bulunuyordun. Sonra odama çıktım ve kendime çekidüzen verdim... Akşam yemeğimi Yurd'un yemekhânesinde yedim. Yemekten sonra odama çekilip dokuza çeyrek kailaya kadar ufak tefek işler yaptım. Sonra da kantine inip bir mecnua aldım. Mike Douglas da biriki arkadaşla birlikte oradaydı. Beni görünce, yanına çağırdı. Tıpkı sana yaptığı gibi... Onlara katıldım. Hepsi bu kadar.»

Karakola kadar uzandık ve McDermott'u bürosunda bulduk. Her halde dostum, radyo spikerinin **cinâyet otomobili** diye adlandırdığı arabayla alâkalı son raporları tetkik ediyor olmalıydı. Raporları bir kenara koydu ve Turner'in anlattıklarını dikkatle dinledi. Sonra da, «Demek siz bu şeyleri cebinize indiren kimselerin. meseleye adları karışan Clay Griffith ve Michael Douglas olabileceğini düşünüyorsunuz, öyle mi?» diye sordu. «Ancak onlar böyle bir fırsat bulabilirler demek istiyorsunuz... Peki öğleyin restoranda yemek yediğiniz sırada, yahut doktor Prentiss'in yanından ayrılıp da bahçede dolaştığınızda, yahut da bu akşamki yemekte, ötekilerden birinin yanınıza sokulduğunu hatırlıyor musunuz?»

— «Ötekiler derken kimleri kastediyorsunuz acaba?»

— «Janet Lee... Yahut da Tim McGregor meselâ.»

Turner bu isimleri duyunca bir ıslık koyuverdi ve : «Özür dilerim, teğmenim,» dedi, «bu iki kişiyi aklımın ucuna bile getirmemiştim... Çok garip, değil mi, bugün ikisiyle de karşılaştım. Yemeğe gittiğim sırada, Tim ve ağabeyini görmüştüm... Curtis'in intiharı üzerinde konuşmak üzere bir iki dakika durakladık. Sonra...sonra öğleden sonra Janet Lee'yle karşılaştım. Sizinle ve Pat'le yaptığı görüşmeden dönüyormuş. Öyle sanıyorum ki, Corinne Douglas'ın ölümü hakkında ne düşündüğünü sormakla çam devirdim... Sizin ona bundan bahsetmediğinizi bilmiyordum.»

— «Ne dedi size?»

— «İlkin inanmak istemedi. Sonra kollarının arasında bayılacak gibi oldu. Şey...teğmen, sakın onun...»

— «...oda arkadaşını öldürdüğünü, sonra da külotunu ceketinizin cebine koyup koymadığını düşünüyor muyum diye geçiriyorsunuz her halde aklınızdan?»

Turner, «Vallahi ne diyeyim bilmem ki, eğer Corinne'i o öldürdüyse, öteki hareketi de o yaptı demektir...» diye mırıldandı. «Mamafih, çok ağır bir isnat bu! Janet, ne diye Corinne'i öldürsün? İyi bir âilenin çocuğudur kendisi.»

— «Siz öyle diyorsunuz ama, biz nice iyi âile çocuklarının kötü hareketleriyle karşılaştık... Ama fikrinize katılırım, bu şeyleri ceplerinize o koymamıştır belki... Mis Douglas'ın elbisesini başından atmak isteseydi, kendi elbiseleri arasına koyardı... Elbiseyi onun elbiseleri arasında aramak da kimsenin aklına gelmezdi... Şunu unutmayın : En mükemmel gizli yer, en gözönündeki yerdir.»

«Öyle sanıyorum ki, bu eşyâ Corinne Douglas'a âittir. Bunda şüpheniz olmasın. Ama katilin muhakemesi yapılırken lâzım olacak, onun için biz bunu yine de tahkik etmeliyiz...»

Turner, «Nasıl tahkik edeceksiniz bunu?» diye sordu.

McDermott, «Umumiyetle biz bu gibi şeylerin temizlendiği yerlerde, yâni lekeci dükkânlarında araştırma yaparız.» diye cevap verdi. «Elbiselerde bu gibi dükkânların etiketi bulunur. Fakat bu iş bâzan uzar. Günlerce uğraşmanız gerekir. Ama elimizde mâdemki Mis Lee var, o bize sıcağı sıcağına bilgi verebilir Böylece vakit kazanmış oluruz.»

Başını çevirip, duvarda bulunan saate baktı.

— «Şimdi saat on buçuk. Ne dersin, Laing, Mis Lee yatmış mıdır acaba?»

— «Hiç sanmanı. Ama bugün Cumaertesi . Bir yere gitmiş olabilir.»

McDermott, «Bir defa şansımızı deneyeceğiz.» dedi. «Mesele çok mühim. Hemen bu akşam bir şeyler öğren-
meye göre, ne diye sabahı bekleyelim? Ayrıca ben
bu şeyleri gördüğü zaman, kızın göstereceği reaksiyonu
tesbit etmek istiyorum.»

McDermott'un arabasına atlayarak fakülteye geldik.
Turner'i dört köşe avluda bıraktık ve yurda doğru yürü-
dük.

Antrede birden durduk. Çünkü kulağımıza birtakım
kadın sesleri gelmişti. Bu arada Bayan Carson'un kart
sesi de duyuluyordu.

— «Hayrola, Bayan Carson?» diye sordum. «Ne ol-
du, söylesenize!»

— «Daha ne olsun, daha ne olsun! Bir hırsızlık oldu.
Adamın biri, Mis Janet'in odasına girdi. Birkaç dakika
önce oldu bu, fazla değil.»

McDermott, «Ne dediniz, ne dediniz?» diye atıldı.
«Nerede şimdi Mis Lee?»

Janet Lee o sırada peyda oldu ve vak'ayı anlattı.
Genç kız kendisini iyi hissetmemiş ve Corinne Douglas'
la paylaştığı odada da tek başına kalmaktan çekinmiş,
ikinci katta bulunan arkadaşlarının yanına gitmişti. On
buçuğa doğru, kızlardan biri çay yapmak isteyince, Janet
bisküvi almak üzere zemin kattaki odasına inmiş ve içe-
ri girip lâmbayı yaktığında, bir adamın gardrobun önür-
de durduğunu görmüştü. Adamın yüzünde bir mendil
vardı. Janet'in bağırmasına meydan kalmamış ve adam
açık pencereden dışarı bir ok gibi fırlamıştı.

McDermott, «Bu adamı târif edebilir misiniz bize,
Mis Lee?» dedi.

— «Tam olarak târif edemeyeceğim galiba. Uzun
boylu biriydi bu. Ama belki uzun boylu değildi de, kor-
kuya kapılmış olduğum için bana öyle gelmişti. Elbise-
si koyu renkti. Ceketinin yakasını kaldırmıştı. Koyu renk
bir kasketi, gözlerinin üzerine kadar indirmişti. Mendil,
yüzünün yarısını kapıyordu.»

Cinâyete adı karışanların listesini gözlerimin önüne getirdim. Janet Lee'nin odasına giren adamın bunlardan biri olması kuvvetle muhtemeldi. Tim McGregor uzun boyluydu. Turner de öyle... Ama Turner bizimle berâber olduğundan, kendisinden şüphelenemezdik. Michael, orta boyluydu. Ama genç kızın dediği gibi, orta boylu bir kimse de o anda daha uzun görünebilirdi. Griffith'e gelince, ona da uzun boylu denemezdi.

Bayan Carson, «Anlayamadığım bir şey varsa, o da hırsızın pavyona nasıl girdiğidir.» diye yakınıyordu. «Holden geçmediği muhakkak. Pencereden de nasıl girmiş olabilir? Öyle olsaydı, gelip geçenler tarafından görülmesi gerekirdi.»

Mamafih, McDermott yaptığı kısa bir tetkik sonunda bu problemi kısmen de olsa halletti. Kare şeklinde inşa edilmiş olan pavyonun ortasında taş döşeli bir avlu vardı. Avluya ön tarafı parmaklıklı bir kapıdan giriliyordu. Her zaman kilitli olan bu kapının entipüften kilidi, demir bir aletle kırılmıştı. Avluya bu kapıdan giren adam, arada bir açık bırakılan binâ kapısını itmiş ve içeri süzülmüştü. Sonra yolun serbest bir ânını kollamış ve Janet Lee'nin odasına dalmıştı.

İçeri girdiğimiz zaman, McDermott, «Bu herifi bu akşam burada aramak, abes bir hareket olacaktır.» dedi. «Şu saatte neyle dedir kim bilir... (Janet'c döndü.) Mis Lee! Adamın bir şeyler götürüp götürmediğini anlamak için eşyânıza baktınız mı?»

— «Bunu yapacak vakit bulamadım henüz. Fakat bir şey alınmamış olduğunu sanıyorum. Gardrobunda ne arıyordu acaba? İçinde elbiselerim var sâdece.»

Birden McDermott'un Turner'le karakolda buluştuğumuz sırada söylediği sözler aklıma geldi.

— «Mis Lee!» dedim. «Sizden ricâ etsem de, odanıza gitseniz ve gardrobunuza bir daha baksanız... Ama eksilen bir şeyi aramayacaksınız bu defa. Aksine daha önce orda olmayan bir şeyin oraya konulup konulmadığına bakacaksınız.»

Genç kız, «Hay hay, doktor Laing!» dedi. Bu isteğini karşısında hayrete kapılmıştı galiba!

Bayan Carson da şaşırılmıştı. Janet'i beklerken, «Neler düşündüğünüzü bilmiyorum ama, profesör Laing,» dedi, «size şunu söylemek isterim : Hırsızlar şuraya buraya hediye bırakmak için değil, bir şeyler aşırarak için gelirler.»

— «Hiç belli olmaz, Bayan Carson, hiç belli olmaz! Hırsızlar, bâzan da o şekilde hareket ederler...»

Janet Lee, birkaç dakika sonar döndü. İzahat vermesine, bir şeyler söylemesine meydan kalmadı. McDermott, kızın bir çift ayakkabı getirdiğini bildirdi.

Janet Lee, «Hakkınız varmış, doktor Laing,» dedi, «Corinne Douglas'ın pabuçlarını buldum! Dün öğleden sonra çıktığı zaman ayaklarında bunlar vardı. Fakat çok garip doğrusu! Sanki pabuçlar yeni boyanmış, yeni cilâlanmış!»

XI

McDermott, ayakkabıları karakola götürdü. Cilâyı ıusulca kaldırtacak ve deri üzerinde her hangi bir leke bulunuyor mu diye bakacaktı. Ertesi gün, ayakkabılarda ne kan lekesi ne de buna benzer bir şey bulunmadığını bana söyledi.

— «Ama ben eminim,» dedi, «bu cilâ bir şeyi örtmek için kullanılmış. Ne var ki, ben bunun ne olabileceğini bir türlü kestiremiyorum.»

— «Bir leke olsaydı, silindiğinde cilâyı birlikte kaybolmaz mıydı?» diye sordum.

Teğmen, «Hayır.» diye cevap verdi. «Bu işi büyük bir dikkatle yaptık. Ayrıca ayakkabıları kimyevî bir teste tâbi tuttuk. Böyle bir test, kan lekesini meydana çıkarırdı. Lâkin hiçbir şey bulamadık.

«Ayrıca bir husus daha var ki, zihnimi kurcalayıp duruyor. Ölüünün elbisesiyle iç çamaşırları neden Turner'in cebine, ayakkabıları da neden Mis Lee'nin gardrobuna konuldu? Yoksa katil, ölüünün eşyasını adları bu mesele-ye karışmış olanların hepsine dağıtmak niyetinde mi?»

— «Sanmam. Bence katil, Turner'e hiç de hoş olmayan bir müziplik yapmıştır... Cesedin nereye konulmuş olduğunu biliyoruz. Ayakkabılara gelince; katil, bunları saklamak için aranılması akla gelmeyecek olan bir yer seçmiştir. Ne yazık ki, gardrop üzerinde aldanmıştır.»

— «O halde elbiseyi de neden oraya koymadı? Daha mantıkî bir şey olmaz mıydı bu?»

Bu suallere cevap vermeden önce, düşündüm. Sonra, «Elbisenin üzerinde çıkarılması güç ipuçları vardı belki...» dedim. «Ama iş ayakkabılarda değişiyor. Çünkü cilâ bu ipuçlarını örtmüştür... İşte katil, ipuçlarıyla lekelerin görülmesini istemiyordu. Böyle bir riski göze alamazdı.»

McDermott, «Peki, ne yapmış olabilir elbiseyi?» diye bağırdı. «Yapılacak bir araştırmayı göz önüne getirerek, kendi yerinde saklayamaz bunu. Diğer eşyayı başından attığına göre, belki şu saatte elbiseden de kurtulmuştur.»

Bu sözlere akla yakın bir cevap bulamadım.

Aklıma geldi, bu eşyâ mâdemki kadın eşyasıydı, bir kadın olan Devidere bana bu hususta yardımcı olamaz mıydı? Hiç vakit kaybetmeden genç kızı buldum.

— «Derry!» dedim. «Öyle sanıyorum ki, bana faydalı olabilirsin. **Bak mesele** nedir : Siz kadınlar bir elbisenizi saklamak isterseniz yahut da böyle bir elbiseden bıktığınız için bunu yanınızdan bir müddet uzaklaştırmayı kafanıza koysanız, ne yaparsınız?»

— «Böyle bir elbiseyi uzun zaman giymişsein ve artık giymek istemiyorsam, ya fakir bir kadına, yahut da bir hayır cemiyetine veririm... Ama her hangi bir sebepten dolayı böyle bir şeyi muhakkak saklamak istiyorsam,

o zaman bunu tekrar almak üzere bir lekeci dükkânına teslim ederim. Orada muhafaza olunmasını isterim.»

— «Lekeci dükkânı ha, lekeci dükkânı ..» diye mırıldandım. Bir gece evvel zihnimde düğümlenen suallerin cevabını bulmuş gibiydim. «Hay Allah! Bunu nasıl akıl edemedim...»

Devidere, «Hayrola, Pat, ne oldu?» diye merâk içinde sordu. Sonra, «Haaa, anlıyorum,» dedi, «Bana bahsettiğiniz elbise, Corinne Douglas'a âit... Michael Douglas da bir lekeci dükkânında çalışıyor.»

— «Bak, Derry, hemencecik hüküm yürütmek, doğru bir şey olmaz. Elbise orada değildir belki. Ama bir defa öyle düşündük, öyle düşündüğümüz için de kafamızdaki şüpheden kurtulmalıyız. Ben bu fikri McDermott'a bildireceğim.»

Devidere, «Bana öyle geliyor ki, elbise orada bulunmayacak.» diye ağır ağır konuştu. «Sonra ben inatçının biri olmasına rağmen, Michael'ı severim... Janet Lee'yle Tim McGregor'a karşı da sempati beslerim. Oh, Pat, Pat! Bu pis işe adları karışmış olan kimseler, neden hep benim sevdiğim insanlar?»

McDermott'a telefon ederek, Devidere'in ortaya attığı fikri izah ettim.

— «Çok güzel, çok güzel... Bu kızda bir şeyler var. Ortaya attığı fikir şâyet doğru çıkarsa, Michael Douglas'ın hâli duman olur. Bir çeyrek saat sonra, beni lekeci dükkânının karşısındaki yayakaldırımında bulabilir misin? Bu meseleyi hemen tahkik etmek istiyorum.»

Bereket versin o gün Pazar'dı. Dükkânın sâhibi ufak tefek İtalyanı üst kattaki dâiresinde bulduk.

McDermott ona kendisine bırakılmış olduğunu sandığımız bir kadın elbisesini almaya geldiğimizi söyleyince, adam, «Ama Baylar, bugün açık değilim ki ben..» diye itiraz etti.

Bunun üzerine teğmen, «Ben yarın sabaha kadar bekleyemem. Bu, bir polis işidir.» dedi.

Bu sözler, Giuseppe adındaki İtalyan'ın tutumunda değişiklik yaptı. Bozuk bir İngilizce'yle kendisinin namuslu bir zenaat erbabı olduğunu ve kimsenin malında gözü olmadığını heyecanlı bir dille izah etti.

McDermott, «Canım biz size başkasının malında gözünüz var demedik ki, ne diye telâşlanıyorsunuz?» diye konuştu. «Arzumuz, sözünü ettiğimiz elbisenin ya dün akşam, yahut da sabah erkenden size getirilmiş olup olmadığını öğrenmektir. Merâk etmeyin, başınız belâda değil.»

Adam birdenbire sâkinleşti ve dükkânının kapısını açtı. İçeri girdik.

Giuseppe, «Cuma günü getirilen elbiselerin hepsi şu çubukta duruyor,» dedi. «Hepsi de temizlenmiş ve ütülenmiştir... (Dükkânın dip tarafına doğru yürüdü.) Şunlar da dün getirilmiş olup da, yarın temizlenmeyi bekleyen elbiseler. Aradığınız elbise belki bunların arasındadır...»

McDermott, «Teşekkür ederiz,» diye mırıldandı, «ilk Cuma günü getirilmiş olanlara bir göz atalım. (Sonra bana doğru döndü.) Elbise şâyet oradaysa, bir güzel temizlenmiştir... Pek tabii, lekelerden de eser kalmamıştır. Ben böyle düşünüyorum.»

Geride kalmıştım, demir çubukta asılı duran mâdenî halkaların seslerini duyuyordum. McDermott'ı birden durduğunu anladım. Her halde bir şey bulunuş olacaktı.

— «Bu elbiseyi kim getirdi, Giuseppe?» diye sordu. «Yâni şundan, mâdenî düğmeli şu mâvi elbiseden bahsediyorum... Ah, bir de beyaz bir blûz görüyorsunuz!»

— «Ben görmedim... Ben bilmiyorum... Yardımcım Mike Douglas var, belki o teslim almıştır. Kırmızı küçük etiketten anılarız şimdi...»

Fakat «kırmızı küçük etiket» bize bir şey öğretmedi.

McDermott, «MUHAFAZA EDİLECEKTİR.» kelimelerini yüksek sesle okudu. Sonra da sövüp saydı.

İtalyan, «Hayrola, Beyefendi?» diye sordu. «Yoksa elbisenin temizlenmemiş olduğuna mı kızdınız? Ama ben size bunların henüz temizlenmediğini söylemiştim. Bu arada şunu da bilmenizi isterim: Temizleme işinde, ben iyi bir şey, yâni karbon tetraklorür kullanıyorum.»

McDermott'la birlikte, «Nasıl?» diye bağırdık.

Giuseppe, «Niçin şaşırdınız?» dedi. «Bunda bir kötülük yok ki. Karbon tetraklorür, iyi bir maddedir. Birinci sınıf lekeçiler, hep bunu kullanır. Patlama tehlikesi de yoktur bunun.»

McDermott, «Öyle mi?» diye dişlerini gıcırdatarak sordu. «Bu madde patlamayabilir. Ama patlamayan bir madde olmasına rağmen, birini elektrik sandalyesine götürebilecek! Haydi, şimdi bana bu ilâcı nasıl kullandığınızı gösterin bakalım!»

— «Hay hay, Beyefendi, hemen şimdi!»

McDermott adamla beraber giderken, ben bulduğum yerde kaldım. Beş dakika sonra döndüler.

Teğmen, «Artık burada yapılacak bir işimiz kalmadı, Laing!» diye kuru bir sesle konuştu. «Şu pembe elbiseyi kutuya koyun, lûtfen, Giuseppe! Götürüyoruz elbiseyi.»

— «Elbiseyi götürüyor musunuz? (İtalyan, tereddüt ediyordu.) Peki ama, malını almaya geldiği zaman, ben o kadına ne diyeceğim?»

— «Merâk etmeyin, Giuseppe, merak etmeyin! Elbiseyi almaya kimse gelmeyecek. Çünkü kadın öldürüldü!»

Yanından ayrıldığımız sırada, Giuseppe, Santa Madona! Santa Madona! diye söyleniyordu.

McDermott, «Bu defa ümid ettiğimizden fazla şeyler öğrendik.» dedi. «Elbise, cinâyet yeri ve öldürme vasıtası... İşin daha başında düşünmeliydim bunu... Karbon tetraklorür tedâvide kullanıldığı gibi, kuru temizleme işinde de kullanılıyormuş meğer...»

— «Dur yahu, yoksa sen genç kızın burada, bu lekeci dükkânında mı öldürüldüğünü düşünüyorsun?»

— «Evet. Giuseppe'ye bu maddenin nerede kullanıldığını da bunun için sormuştum. Atölyenin dip tarafında, büyük ve derin fiçılar var. Elbiseler bu fiçılara daldırılıyor işte... Guiseppe, bunların her akşam boşaltılıp temizlendiğini söyledi. Ama ben bir şeyi tesbit ettim : Fiçılar boş da olsa buhar, kuvvetini mükemmelen muhafaza edebiliyor. Bana kalırsa, Michael Douglas kızın başına bir şeyle vurduktan sonra, onu bu fiçılardan birine koydu ve buharla başbaşa bıraktı. Aynı akşam kızın ölmüş olduğunu anladı ve cesedi Mis Devidere O'Hara'nın gördüğü yere nakletti.»

— «Ne yapacaksın şimdi? Douglas'ı tevkif mi edeceksin?»

Teğmen, «Başka ne yapabilirim ki?» diye sordu. «Elbette tevkif edeceğim. Ortada sebepler var. Michael, cinâyeti boşu boşuna işlemedi. Saat dokuzda işinleri ayrıldığını söylediğine göre, Corinne Douglas'ın yanındaki kimse oydu. Cesedin üzerindeki elbise vesâireyi çıkarmasının, sonra da havuza koymasının sebebini anlar gibiyim. Tetraklorürün kokusu, uzun zaman kaybolmaz. Eğer genç kız oraya elbiseli olarak konulmuş olsaydı, elbiseye sinmiş olan koku, onun yakayı ele vermesini temin ederdi. İşte bunun için Michael, kokunun vücuda da sinmiş olduğunu hesap etti ve havuzu seçti, aynı kokunun ayakkabılar üzerinde bulunduğunu düşünerek pabuçları cilâladı. Çorapları ve külotu Turner'in cebine indirmeden önce de, bunları odasında sudan geçirdi.»

Söylediklerinin akla yakın olduğunu belirtmek üzere, başını salladım. Fakat bir husus vardı ki, bunu McDermott'a söylemedim : Cuma günü akşamı, önlerinden geçtiğim kimselerden biri şâyet Michael ise, Cumaertesi günü kendisiyle iki defâ temâs etmeme rağmen, tetraklorür kokusu burnuma neden çarpmamıştı?

McDermott, «Ben karakola kadar gidip, bir tevkif müzekkeresi hazırlıyacağım.» diye mırıldandı. «Delikanlıyı içeri tıktım mı, bundan ötesi bölge savcısının işi demektir.»

Aynı gün öğleden sonra, dostumun isteği üzerine tevkif işi için ben de kendisile birlikte gittim. Delikanlıyı pis kokulu odasında bulduk.

Kapıyı bize açınca, «Buyurun, Baylar, buyurun!» dedi. «Gelin de teselli edin beni!»

McDermott, «Hayrola?» diye sordu.

Dostum ilkin ziyâret sebebinin Michael tarafından anlaşıldığını ve onun itirafa yanaşacağını düşünmüş olacaktı.

Michael, «Şu işe bakın siz, dostlarım, şu işe bakın!» dedi. «Hâlime kargalar gülmezse, şaşarım doğrusu! Bizim kuzin ölümünden yirmidört saat önce Tim McGregor'la evlendiği için, meşrû vârisi de o oluyor!»

McDermott, «Vay vay!» diye alaycı bir tonla konuştu. «Demek bunun böyle olacağını anlamış bulunuyorsun ha? Yazık, yazık! Hiç olmazsa, onu öldürmeden önce düşünmeliydiniz bunu.»

Michael, «Bakıyorum yine başlıyorsunuz, teğmenim!» dedi. «Kaç defa söyleyeceğiz, ne olursa olsun onun gibisini öldürmekten zevk duyardın! Ama öldürmedim... Ben öldürmedim onu. Saat dokuzdan bire kadar nerede olduğunu isbat edecek durumdayım. Demir gibi bir alibi'im var. Bunu size dün akşam da söylemiştim...»

— «Bakın, Douglas, ileri sürdüğünüz alibi yeterli değildir. Kuzininizi öldürdükten sonra, hep onun yanında kalacak değildiniz ya! Cinâyeti işledikten sonra, Talebe Kulübündeki toplantıya katıldınız ve onun öldüğüne iyice kani olduğunuz âna kadar orada kaldınız. Sonra yenisinden atölyeye döndünüz. Corinne'i daha önce oradaki fıçılardan birine koymuştunuz... Cesedin üzerindeki elbiseyi çıkardınız, çünkü tetraklorür kokusunun sizi ele vermesinden korkuyordunuz. Sonra da cesedi çiçek bahçesindeki havuza taşıdınız. Şüpheleri üzerinizden atmanın çârelerinden biri de buydu. İnkâr mı ediyorsunuz hâlâ?»

— «Neyi inkâr edecekmişim, anlamadım?»

İşe karışmayı münâsip buldum ve : «Michael!» de-

dim. «Kendini müdafaa etmek istiyorsan, bildiklerini söyleyiver! (İçim burkuluyordu. Onun suçlu olabileceğini sanmıyordum.) Biz Corinne'in elbisesini bir iki saat önce bulduk.»

— «Neyi buldunuz, neyi buldunuz? Elbisesini mi bulduk dediniz?»

Birkaç adım gerileyip, karyolasının üzerine oturdu. Somyenin gıcırdadığını duymuştum. Sonra Michael acı acı güldü.

— «Haa, şimdi anladım... İşlemediğim bir cinâyet için, beni tevkif etmeye kalkıyorlar... İNSANLIK KOMEDYASI, adaptasyon Douglas!»

XII

Michael'ın polis tarafından sorguya çekilmesinde, hazır bulunmamıştım. Delikanlı kolay kolay konuşacak bir insan değildi. Dolayısıyla, McDermott ve arkadaşlarını epey uğraştıracaktı.

Aynı akşam saat sekize geldiği sırada, McDermott beni ziyâret etti.

— «Douglas, umduğumdan da kolay bir şekilde konuştu.» dedi. «İlkin direndi, bir avukat tutacağını söyledi. Barnes ve birkaç arkadaş onu karakolda konuşturmaya çalışırken, ben Stuart'ın dün gece tesbit etmiş olduğu ayak izlerini, Michael'ınkilerle karşılaştırdım. Dolabında bulunan bir golf çantasının içinde bir çift tenis ayakkabısı vardı. Ayakkabıları alıp kendisine gösterince, Michael'da şafak attı. Sonra da uzun bir konuşma yaptı. Sözlerini olduğu gibi zaptettik. Bununla berâber, cinâyetle hiçbir alâkası olmadığını ısrarla beyan etti. Neler söylediğini okuyayım, ister misin?»

Memnun olacağımı bildirdim. Altı Michael tarafından imzalanmış olan itirafnâme okunurken, ben bunu Braille usûlü defterime stenografi olarak kaydettim.

MICHAEL DOUGLAS'IN İFÂDESİ

Ben kuzinim Corinne Douglas'ı öldürmüş değilim. Kendisini kimin öldürdüğünü de bilmiyorum.

Hafta sonu tâtillerinden faydalanarak çalıştığımı Giuseppe Simonetti'nin lekeci dükkânından, Cuma günü dokuz çeyrek kala ayrıldım ve kaldığım yurda gittim. Orada bir duş yaptım, elbisemi değiştirdim, sonra da üniversite talebe kulübündeki toplantıya gitmek üzere yola çıktım. Ona çeyrek kala oradaydım. Toplantının sonuna kadar da orada kaldım. Yâni sabahın birine, yahut da ikisine kadar. Sonra yurda dönüp yattım. Kuzinim Corinne'i Cuma günü hiç görmedim. Ne çalıştığımı sırada, ne de sonra...

Cumaertesi günü dükkânı ben açacak ve günlük işi ben hazırlıyacaktım. Ertesi sabah, saat onda Giuseppe'nin yerine gittim.

Anahtarı kilide soktuğum sırada, kapının kilitlenmemiş olduğunu anladım. Akşamleyin aceleyle çıktığımda, kapıyı kilitlememiştim her halde. Geceleyin içeri biri girip de bir şeyler almıştır diye telâşa kapıldım. Diğer taraftan, bunun Giuseppe tarafından anlaşıldığı takdirde ihmalciliğimizin cezâsını çekeceğim ve kapı dışarı edileceğim aklıma gelmişti. Ama her şeyin yerli yerinde olduğunu görünce, kendisine bir şey söylememeyi kararlaştırdım ve her zamanki gibi işime başladım.

Yapacağım ilk iş, dükkânın arka tarafında bulunan fiçıları doldurmaktır. Böyle iki fiçı vardır ve her biri aşağı yukarı iki metre küplüktür. Buhar binânın geri kalan kısmına yayılmasın diye, fiçıların üzerleri dâimî olarak kapalıdır.

Birinci fiçının kapağını kaldırdığım zainan, içinde bir şeyler olduğunu farkettim. Yakından baktım ve iki büküm olmuş bir kadın cesedi gördüm. Yüzünü görememiştim ama, ölmüş olduğu muhakkaktı. Zirâ karbon

tetraklorürün buharı, bu durumda olan hiç kimseyi ya-
şatmazdı.

Polise haber vermesi için Giuseppe'ye sesleneceğim
sırada, cesedin saçları bana yabancı gelmedi. Başını çe-
virip baktım. Kuzinim Corinne Douglas'tı bu.

Onun oraya nasıl geldiği ve fıçıya nasıl konulduğu
hakkında, en küçük bir fikrim yoktu. Ama bu hal beni
endişeye düşürdü. İçimi bir korkudur aldı. Onu orada
buldukları takdirde, mirâsı bana kalsın diye böyle bir
cinâyet işlediğimi sanacaklardı. Cesedi fıçıdan çıkarıp
yere koydum. Sonra da ne yapmam gerektiğini düşün-
mek için bir aşağı bir yukarı dolaştım.

İlkin cesedi parça parça edip, parçaları çeşitli yerle-
re gömmeyi düşündüm. Ama vaktim olsa bile, böyle bir
şey yapabilecek biri olmadığımı hemen anladım. Sonra
cesedi odamda bulunan eski bir sandığa koyup, Chicago
ve yahut New York'taki uydurma bir adrese göndermeyi
tasarlardım. Fakat bundan da vazgeçmek zorunda kaldım.
Çünkü sâhibi çıkmayan malların demiryolları idâresince
otuz gün sonra haraç mezat satıldığını biliyordum. Teh-
likeli bir şey olurdu bu. Sandık açılınca cesedin kimliği
tesbit edilirdi. Dolayısıyla yakayı ele vermem işden bile
değildi.

Derken bir fikir geldi aklıma : Ceset bulunmaz da
kimliği anlaşılmazsa, Corinne'in ölümü isbat edilemeye-
ceğinden, ben mirâsa ancak birkaç yıl sonra konabile-
cektim.

Her halde beni kötü karakterli bir insan yerine ko-
yacaksınız. Hayır, öyle biri değilim ben. Ama paraya ih-
tiyâcım var. Corinne mâdemki ölmüştü, bundan fayda-
lanmamak enâyilik olurdu.

Nihâyet cesedi Giuseppe'nin küçük kamyonetine
yüklemeyi, sonra da kamyoneti fakülte bahçesinin bir
köşesine bırakmaya karar verdim. Cumaertesi sabahı
sınıflarına gitmek için oradan geçecek olanlar, kamyoneti
görecekler ve Corinne'in cesediyle karşılaşacaklardı.

Cumaertesi günleri saat dokuzdan önce ders yoktu. Saat o sıralarda yediydi. Kimse tarafından görülmeyeceğimden emindim.

Kamyoneti yola çıkardım ve geri geri giderek arka kapıya yanaştırdım. Sonra binâya girip kapıyı içerden kilitledim. Giuseppe o sıralarda aşağı indiği takdirde, benim henüz gelmemiş olduğumu sanacaktı. Sonra da Corinne'in cesedini alıp kamyonete taşıdım.

Cesedi arabanın döşemesine koyacağım sırada, burnuma karbon tetraklorür kokusu çarptı. O anda korkuya kapıldım. Zirâ polis bu kokunun farkına varırsa, benden derhal şüphe edilecekti.

Bir an cesedi atölyeye koymayı ve her şeye rağmen durumu patrona söylemeyi düşündüm. Ama böyle bir şey yapmaya cesâret edemiyordum. Yapılacak bir iş vardı : O da her ne pahasına olursa olsun, bu kokunun ortadan kaybolmasıydı. Kuzininin cesedi bulunmadık olmalıydı bu iş. Bunu yapmak zorundaydım. Çünkü aradan epey zaman geçmişti.

Şimdi anlatacaklarımı yapmamam gerektiğini biliyorum, ama başka çâre kalmamıştı. Büyük bir ümitsizliğe kaptırmıştım kendimi. Kimse tarafından görülmek için kamyonetin arka kapılarını kapadım ve Corinne'in elbisesiyle çoraplarını, sonra da iç çamaşırını çıkardım. Orada durmadım. Direksiyonun başına geçtim ve çiçek bahçesinin arka tarafında bulunan ve her zaman kullanılmayan yola doğru arabayı sürdüm.

Kamyoneti yolun nihayetinde durdurdum, Corinne'in cesedini çekip nilüfer çiçekli havuza çıkan patikada yürümeye başladım. Cesedi havuzun dibindeki peri kızı heykellerinin arasına yerleştirdim. Ceset, kaskatı kesilmişti. Bu işi yaparken neredeyse bayılacaktım ama, kendimi tuttum ve işi sonuna kadar yürüttüm. Durmadan akan fıskiye'nin suyu, cesede sinen karbon tetraklorür kokusunu ortadan yokedecekti. Sağlığında kendisinden nefret etmeme rağmen, Corinne'in hâline acımdan ken-

dimi alamadım. Fakat her şeyden önce, kendi emniyetini düşünmek zorundaydım.

Ama mesele hallolmamıştı daha. Bir de Corinne'in eşyâlarından kurtulmam lâzımdı. Tutup da gelişigüzel bir şekilde atamazdım bunları. Hepsi de tetraklorür kokuyordu. Eşyâlar bulunduğu takdirde, bu kokuyu tanıyacak biri çıkacaktı elbette... Giuseppe'nin dükkânına dönerek, elbiseyle blûzu, temizlenmek üzere bir gün önce dükkâna teslim edilen eşyâ arasına astım. Bir de «Muhafaza edilecektir.» etiketi koydum. İş bittikten sonra, yanınıda götürmek üzere ayakkabıları bir gazeteye sardım. Diğer eşyayı da ceketimin cebine yerleştirdim. Teğmen McDermott'la doktor Laing beni sorguya çektikleri sırada, eşyâ cebinde duruyordu. Cebimin şişkinliği teğmenin dikkatini çekecek diye ödüm patladı...

Saat beşte işim bitince, heinen odama çıktım ve çoraplarla külotu yıkadım. Hepsi kuruyunca, yeniden cebime koydum ve dışarı fırladım. Niyetim bunları bahçedeki kâğıt sepetlerinden birine atmaktı. Ama ne zaman bir sepetle karşılaşsam, oradan biri geçiyordu. İster istemez çekiniyor ve aklıma koyduğun şeyi yapamıyordum.

O sıralarda çok heyecanlı olduğumun farkındaydım. Beni gören biri, hâlimi hiç de normal bulamazdı. İçinde bulunduğum kötü durumu bir süre için unutmak ve heyecanımı dağıtmak için, öğleden sonra teğmen McDermott'la doktor Laing'e oynamış olduğum oyun gibi, başka bir oyun oynamaya karar verdim. Fakültenin kantinine giderek, konmuş olduğum mirâsı kutlamak için içeri girenleri bir şeyler içmeye dâvet ettim. Dick Turner yanımdaki tabureye oturduğu zamandır ki, eşyaları onun cebine aktarma işi aklıma geldi. Burada şunu belirtmek isterim, ben hiç kimseyi şüphe altında bırakmayı düşünmedim. Bunun bir muziplik telâkki edileceğini sandım.

Saat o sıralarda ona gelmişti. Birden ayakkabıları

hatırladım. Onlardan da kurtulmam gerekiyordu. Arkadaşları kantinde bırakıp, odama döndüm. Pabuçları sarılı oldukları gazete kâğıdından çıkardığım zaman, yine tetraklorür kokusunu hissettim. Ayakkabıları cilâladım. Çünkü cilânın kokusu, öbür kokuyu kaybettirecekti. Sonra pabuçları kâğıda yeniden sardım ve yanıma demir bir çubuk alarak dışarı çıktım. Bu, sıcak günlerde pencereye dayadığım bir demir parçasıydı.

Ayakkabıları temizlediğim ve cilâladığımı zaman, aklına bir fikir geldi : O günlerde Edgar Allan Poe'nun hikâyeleri üzerine bir doktora tezi hazırlıyordum. ÇALINAN MEKTUP adlı hikâyede şöyle bir pasaj okuduğumu hatırladım : «Saklı olduğu sanılan bir şeyi bulmak isterseniz, onu her zamanki yerinde arayınız!» İşte o zaman kendi kendime, Corinne'in ayakkabısını öbür ayakkabılarının yanına koyarsam, bunu orada aramak kınışenin aklına gelmeyecektir! diye düşündüm.

On sularında, kızların kaldığı yurda doğru yollandım. Fakat her hangi bir kimse tarafından görüleceğim diye korkuyordum. Mamafih, içim rahatladı. Çünkü kızların o saatte ikinci kattaki odalardan birinde toplandıklarını biliyordum. Janet de onlarla birlikte olacaktı her halde.

Corinne bana bir gün odasının penceresini göstermişti. Başımı kaldırıp baktım, pencerede ışık yoktu. Birine rastladığım takdirde tanınmamak için, mendilimi maske hâline getirdim ve elimdeki demir çubuk vasıtasıyla parmaklıklı kapının kilidini açtım. Zâten entipüften bir şeydi. Avluyu geçmem ve servis merdivenlerinden birine doğrulmam, pek fazla vakit almadı.

Zemin kata çıkıncaya kadar, merdiveni tırmandım. İç kapıyı açıp holde kimsenin bulunup bulunmadığına baktım ve Corinne'in odasına daldım. İçerde iki gardrop vardı. Hangisinin Corinne'e âit olduğunu bilmediğimden, şansımı deneyeyim dedim ve en yakın olanını seçtim. Paketini açmış ve ayakkabıları gardrobun dibine koymuş-

tum. Doğrulduğum sırada, biri odanın kapısını açarak ışığı yaktı. Janet Lee'nin silüeti eşikte duruyordu. Kız cıııııı attığı sırada, ben pencereden atlamıştım bile.

Bütün bildiğim bundan ibârettir. Her şeyi olduğu gibi söyledime yemin ederim. Hiçbir şey eklemedim, hiçbir şey saklamadım ve tekrar ederim, Corinne Douglas'ı ben öldürmedim... Öldürenin kim olduğunu da bilmiyorum.

İmza : Michael Douglas.

Yukardaki ifâde, 9 Mayıs günü, Teğmen Kenneth McDermott, detektif Bryan Barnes ve polis memuru Timothy Murphy'nin huzurunda alınmıştır.

Okuma işi bitince, McDermott, «Eee, söyle bakalım, dostum,» dedi, «ne dersin buna?»

Tereddüt ediyordum. Mamafih, «Vallahi ne diyeyim bilmem ki,» diye konuştum, «anlatılanlar doğru mu, yaları mı, tam bir şey söylemek kolay değil... Michael Douglas'tan da böyle şeyler beklenirdi zâten... Yarınki tahkikatta anlatacak mı bütün bunları?»

— «Kendisini tevkif ettiğimize göre, anlatmamasında bir mahzur yok. Bize, hâkim karşısına çıkmak istediğini bildirdi. (McDermott bir sigara tellendirmek için durdu. Aklımdan geçenleri tahmin etmiş olacaktı.) Sen onun suçlu olduğuna inanmıyorsun, değil mi?»

— «Evet. Gerçi biliyorum, her şey suçlu olduğunu isbat eder gibi görünüyor ama, ben onun suçsuz olduğunu sanıyorum.»

Ona Cuma günü Corinne'in yanında bulunan adamın üzerinde kimyevî hiçbir koku hissetmediğimi söyledim, sonra da adamın Michael Douglas olamayacağını bildirdim.

McDermott, bir an düşündü. Sonra, «Ama hiç belli olmaz, Pat,» dedi, «belki iyi dikkat etmemişsindir, genç kızın süründüğü kuvvetli koku, öteki kokuyu kaybetmiştir... Fakat bu husus, Douglas hakkındaki düşüncemizi çürütmez.»

— «Yoksa sen onun cinâyet işlemekle suçlanmasına ses çıkarmayacak mısın?»

— «Bölge savcısı, yarınki tahkikatın sonuna kadar bekleyeceğini söyledi. Bir şeyler olmadığı takdirde, Michael Douglas'ı ağır cezâ mahkemesine sevkedecek.»

XIII

Ertesi sabah güvercinler mahkeme binâsının pencere-lerinde ötüşürken, adâlet mekanizması yeniden harekete geçmişti. İlk önce Bob Curtis'in intiharı ele alındı. Basit bir formalite işiydi bu. Jüri, buna, «aklî muvazenesi bozuk bir gencin kendi kendini öldürmesi» diye karar verdi. En küçük bir itirazda bulunan çıkmadı.

Ama Corinne Douglas'ın öldürülmesi mevzuu ele alınınca, iş değişti. Hâkim, ölümün karbon tetraklorür buharıyla meydana geldiğini ve ölüm tarihinin 7 Mayıs'ı 8'e bağlayan gece olduğunu söyledi ve genç kızın birle iki arasında öldüğünü belirtti. Sonra da ölümünden dört saat önce Corinne Douglas'ın başına bir şeyle vurulduğunu ve kendisinin zehirleyici buharla başbaşa bıraktığını izah etti. Ben ve Devidere, cesedi nasıl bulduğumuzu anlatmak üzere şâhit koltuğuna dâvet edildik.

Bizden sonra Janet Lee çağırıldı. Hâkim, onun Corinne'in yanından Cuma günü öğleden sonra saat kaçta ayrılmış olduğunu sordu. Oldukça sinirli görünen genç kız, bize söylediklerini hâkime de nakletti. Sonra sıra Tim McGregor'a geldi. Delikanlı, Cuma günü öğleden sonra Corinne'le nasıl evlendiğini ve restoranın kapısı önünde onu nasıl bıraktığını anlattı. Corinne Douglas'la Curtis'in buluşmalarını anlatan restoran sâhibini konuşmasından sonra, ben tekrar şâhit koltuğuna oturdum. Sorulan suallere cevap verdim ve aynı akşam dokuza doğru Giuseppe Simonetti'nin lekeci dükkânına yakın

yerden geçtiğimi sırada Corinne'in yanında birinin bulunduğunu söyledim, fakat adamın kimliğini bilemeyeceğimi belirttim.

Hâkim, «Kadının Corine Douglas olduğundan emin miydiniz, profesör Laing?» diye sordu.

— «Evet, efendim! Kokusundan tanımıştım onu. Bambaşka ve çok sert bir kokudur bu. Bu kokunun sâdece onun için hazırlandığını söylemişlerdi bir gün bana.»

— «Şimdi de kızın yanındaki erkeğe gelelini... Siz galiba teğmen McDermott'a bunun Bob Curtis olamayacağını söylemişsiniz... Halbuki biz onun o akşanı kızla buluşmuş olduğunu biliyoruz. Bu husus, sizin de bildiğiniz bir şey...»

— «Corinne'in yanında bulunan kimse, tütün tiryakisiydi. O sırada bir şey içmemesine rağmen, bunu derhal anladım. Bob Curtis ise, sigara, yahut da pipo kullanmazdı.»

Hâkim bana teşekkür ederek, McDermott'u çağırttı.

Teğmen, yukarda daha önce anlattığım hususları olduğu gibi tekrarladı. Ama şahitliği sırasında Michael Douglas'ın adını ağzına almamaya gayret etti. Soruşturma bitince, Michael Douglas çağırıldı. Tevkif edilmiş olduğunu kimse bilmiyordu her halde. Koltuğa doğru ilerlediği sırada, salonda bir mırıldanmadır duyuldu. Delikanlı, polise yapmış olduğu yazılı açıklamayı bir daha ağızdan tekrarladı. Konuşması bitince, hâkim, «Bay Douglas!» dedi. «Demek siz cinâyet işlemekle suçlanacağınızdan korktunuz ve kuzininizin cesedini ortadan kaldırmaya karar verdiniz, öyle mi?» diye sordu. «Endişe etmenize sebep neydi acaba? Söyler misiniz bunu bize lütfen!»

— «Ooo, elbette, elbette... (Michael'in verdiği cevap, onu ya kurtaracak, yahut da mahvedecekti.) Herkes benim Corinne'in vârisi olduğumu bilir. Birinin, mirasına

konmak için onu öldürmüş olduğum haberini ortaya atacağını düşündüm. Bunun için endişeye kapıldım.»

— «Ama polise haber vermeden her hangi bir cesedin başka bir tarafa nakledilemeyeceğini bilmeyiniz gerekmez miydi? Kanun, böyle bir hareketi yasaklamıştır.»

Michael, «Haklısınız, efendim, ama bu aklıma bile gelmemişti!» dedi. «İnsan böyle bir durumla karşı karşıya gelince, kanunu filân düşünemiyor pek. İşin içinden bir an önce sıyrılmaya bakıyor...»

Dinleyiciler arasında kahkaha atanlar çıktı.

Hâkim, «Yâni siz Cumaertesi sabahına kadar kuzinizin vârisi olduğunuzu sanıyordunuz, öyle mi? Peki, Corinne Douglas'ın Tim McGregor'la evlenmiş olduğunu da ertesi gün mü öğrenmiştiniz?»

Michael'ın cevap vermesine meydan kalmadı. Salon-
dan doğru yükselen bir ses, «Bu suale cevap verme, Mike!» diye bağırdı.

Clay Griffith'ti bu.

Başlar ona doğru çevrildi. Mırıldanmalar, fısıldaşmalar duyuldu. Hâkim, elindeki çekici kürsiye indirdi. Başını kaldırarak dinleyicilere susmalarını söyledi. Sonra da, «Kinidi bağıran?» diye sordu.

Clay, gayet serbest bir şekilde cevap verdi. «Benim!» dedi. «Hukuk Fakültesinin üçüncü sınıfında okuyorum... Hiç kimse, kendisini suçlu mevkîye düşürebilecek bir suale cevap vermeye zorlanamaz!»

Hâim, «Bak, delikanlı!» diyerek sert bir tonla konuştu. «Mahkememizin sizi gibi bir hukuk talebesinden bilgi almaya ihtiyâcı yok... Merak etme, biz zanlıya gerekeni söyledik, vereceği cevapların kendisini ileride zor bir durumla karşı karşıya bırakabileceğini anlattık. Kendisi ne söylediğini bilmektedir. Şimdi lûtfen yerine geç ve bir daha böyle izansızlıklar yapma! Haydi! Evet, Bay Douglas, سوالımı tekrarlıyorum... İster cevap verin, ister vermeyin. Artık size kalmış bir şey bu... Cesediyle

karşılaştığınız zaman, kuzininizin Tim McGregor'la evlenmiş olduğunu biliyor muydunuz?»

Clay'in müdahalesi, hedefine vasıl olmuştu her halde!

Nitekim Michael, «Bu suale cevap vermemeyi tercih ederim.» dedi.

Kalbim o anda sıkıştıverdi. Michael'ın hareketini hiç de tasvip etmemiştim. Açıkkalblilikle konuşurken, birdenbire taktik değiştirmesi hoş bir davranış değildi.

Hâkim Merkle'in ufak tefek, yumuşak huylu bir adam olduğunu duymuştum. Ama bu defa adam sertleşti.

— «Demek öyle, Bay Douglas?» diye sordu. Sonra da, «Şu halde jüri hey'etini teşkil eden bu Baylarla bu Bayanların fikri aynı olacaktır. Siz, Corinne'in evlenmiş olduğunu biliyordunuz. Ben size bir şey söyleyeyim mi, gerek polis karakolunda yaptığınız açıklamada, gerekse buradaki konuşmalarınızdaki ifâdenizde belirttiğiniz gibi, hareketleriniz tamamıyla saçma!»

Michael, «Olabilir...» diye neş'eli bir tarzda konuştu. «Gördünüz işte, ben böyle saçmalıklar yapabilen biriymişim... Ne yapalım, Douglas'lar böyle yapar hep!»

Hâkim, «Kanaatim şudur ki,» diye devam etti, «siz görülmemenize imkân olmayan bir saatte hiçbir şey yapmadınız... Ama daha önce, yâni talebe toplantısından çıktığınız zaman yaptınız bunları...»

Michael, söylenenleri duymazlıktan geliyor olmalı ki, bir cevap vermedi.

Hâkim bir dakika kadar bekledi. Sonra, «Bay Douglas, sigara, yahut pipo içer misiniz?» diye birdenbire sordu.

— «Maalesef bu suale de cevap veremeyeceğim!»

— «Pekalâ öyleyse, çekilebilirsiniz!»

Son şâhitler dinlendikten sonra, jüri karar için müzâkereye çekildi. Beş dakikalık bir müzâkereden sonra salona giren jüri adına Reis, kararı bildirdi: Cinâyet,

«kimliği bilinmeyen biri tarafından» işlenmişti. Bununla berâber, tam bir alibi'ye sahip olmadığından ölünün kuzeni Michael Douglas, serbest bırakılmayacaktı.

Devidere'le birlikte dışarı çıktık. Fakat güneşin tatlı sıcaklığı bizi ısıtıyordu artık.

Biraz yürüdük. Devidere, «Ama Pat,» dedi, «büyük bir haksızlık bu, büyük bir haksızlık! Bu, Corinne'in ölümüyle alâkalı bir soruşturma değildi. Sâdece Michael'ı kuzinini öldürmekle suçladılar, hepsi o kadar.»

— «Evet, Derry, haklısın! Sana hak vermek zorundayım. Michael'ın sözlerini hep şüpheyile karşıladığı için, hâkim Merkle kanunları çiğnemiştir. Ama bütün kaba-hat poliste. İyi bir iz üzerinde olduklarını sandıkları zaman, gözleri başka bir şey görmüyor. Halbuki daha iyi iz bulabilirler.»

Genç kız, «Yoksa siz başka bir iz gösterecek bir şeylerin mevcut olduğunu mu sanıyorsunuz?» diye sordu.

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. Nihâyet, «Bilmiyorum, belki bu muhayyilemde doğan saçma bir fikir ama, bana öyle geliyor ki, Corinne'in başına gelenlerle, kovulması hakkında alınan karar arasında bir bağ var...»

Devidere, «Sizi bu şekilde düşündürmeye sevkeden sebep nedir acaba?» diye sordu.

Ona, Corinne'in Janet Lee'ye övüne övüne söylediği sözleri naklettim. Corinne, fakülteden öyle sanıldığı gibi kolay kolay kovulamayacağını, çünkü profesörlerden birinin buna mâni olacağını anlatmıştı.

— «Ama Pat, böyle şey olur mu? O takdirde Corinne'in istediği şeyi yerine getirmektense, ya doktor Prentiss'in ya doktor McGregor'un, yahut da Turner'in onu öldürmüş olması gerekir... Hayır, hayır, yeterli bir sebep değildir bu bence.»

— «Belki haklısın, Derry ama, ben meselenin düğümü budur diyorum. McDermott'un Michael hakkındaki

suçlamasını haydi bir bakıma kabul edelim, fakat biraz önce ileri sürdüğüm fikri de yabana atmayalım.»

— «Peki, şöyle bir şey de olamaz mı : Siz onun Bob Curtis tarafından öldürülmüş olduğunu sanmıyorsunuz... Kabul. Hâkim, Bob'un geceyarısına doğru intihar ettiğini, Corinne'in de birle iki arasında öldüğünü söyledi. Şimdi sorarım size : Curtis kızı saat dokuzda öldürüp, cesedini tetraklorlü fiçıya koyamaz mı? Bana kalırsa, olmayacak bir şey değil bu.»

— «O zaman önlerinden geçtiğimde Corinne'nin yanındaki adamın Curtis olması gerekir. Ama sanınam ki o olsun...»

Deviderc, «Bir de şu husus var...» diyerek fikrini belirtti. «Tim McGregor'la evlenmek için, Corinne, Curtis'le olan alâkasını neden birdenbirc kesti acaba?»

— «McDermott, hakkında kovulma kararı alınmasına rağmen, Corinne'in yine fakültede kalmak istediğini ileri sürüyor. Tin'le evlenmesinin sebebi de buymuş işte.»

Devidere, bu faraziyeyi kabul etmedi.

— «Yo, yo, hiç sanmam,» dedi, «Bu şartlar dahilinde Corinne fakültede kalamazdı artık. Dediğiniz gibi olsaydı, Bob Curtis'le evlenirdi. Ortada başka bir sebep olmalı.»

Parmaklıklı kapıya kadar sessiz sessiz yürüdük. Oturmakta olduğum ev, oraya pek yakındı.

Kendisinden müsaade isteyceğim sırada, Devidere : «Pat!» dedi. «Biliyor musunuz, Michael'ın tevkif edilmesine ben sebep oldum... Kendimi suçlu buluyorum. Size elbiselerin lekeci dükkânlarına da bırakılacağı hakkında bir fikir vermedim, işlenen cinâyetle onun arasında kolay kolay bağ kurulamazdı... İşte ben bunun için bizi gerçek katile götürebilecek izler bulmaya çalışacağım.»

— «Allah Allah! Ne yapmayı düşünüyorsun peki, Derry?»

Genç kız, «Yo, yo, sakın endişelenmeyin!» dedi. «Geceyi benimle birlikte geçirmesi için, Janet Lee'ye ricâda bulunacağım. Biliyorum, bu kız Corinne'le paylaştığı odada kalmak istemez. Dolayısıyla, yaptığım teklifi memnuniyetle kabul eder. Bugün öğleden sonra şöyle bir fikir takıldı zihnime : Janet, bildiklerini olduğu gibi söylememiştii galiba... Genç kızlar, polise mensup kimselere tam olarak açılmazlar ama, kendisi gibi genç bir kıza bildiklerini tam olarak anlatırlar...»

Devidere'in bu fikrine hiçbir itirazda bulunmadım.

Akşam yemeğinden sonra çalışma odasında pipomu içtiğim sırada, Clay Griffith beni görmeye geldi.

Birden, «Doktor Laing!» dedi. «Size bir şey sormak istiyorum, Mike Douglas'a karşı polisin elinde delil var mı?»

— «Var olup olmadığını sen de benim kadar anlamış olmalısın, Clay! Duruşma sırasında yapılan soruşturmayı sen de dinlemiştin...»

— «Evet, dinlemiştim... Dinlemiştim dinlenmesine ama, talebe toplantısından sonra Mike'ın lekeci dükkânına döndüğü tam olarak isbat edilememiştii. Öyle olmuştu, değil mi?»

Onun bu sözleri, beni tereddüt etmeye zorladı. Mamafih, «Michael'ın dükkâna dönüp dönmediğini neden öğrenmek istiyorsun?» dedim.

— «Çünkü dükkâna döndüğü isbat edilemezse, Corine'i öldürenin o olduğu da isbat edilemez.»

— «Evet, düşünölmeyecek bir nokta değil. Ne var ki, onun suçlu yahut suçsuz olduğuna karar verecek olan bizler değiliz, jüri hey'eti âzâlarıdır. Eğer Michael toplantıdan sonraki saatlerde ne yaptığını tatmin edici bir şekilde isbat edemez, kuvvetli bir alibi gösteremezse, suçlu ilân edileceği yüzde yüzdür... Meseleyi mantikî olarak ele alırsak, şöyle düşünebiliriz : Michael, Corinne'i öldürmüş olsaydı, fıçıya koymuş olduğu cesedi tutup da ertesi gün almaya gelmezdi... Diğer taraftarı, biz öy-

le diyoruz, öyle düşünüyoruz ama, onu tanımayanlar verilen ifâdeyi şüpheli buluyorlar... Ama sen endişe etmemelisin, Michael henüz tam olarak suçlanmadı... Suçlanacağı zamana kadar da ne olacağını Allah bilir. Bekleyelim bakalım, gün doğmadan neler doğar demişler!»

Clay, bir süre konuşmadı. Sonra, «Şey...doktor Laing,» diye çekine çekine mırıldandı. «Şey...toplantıyı müteakip onun ne yaptığını biri, yâni kendisini iyi tanıyan biri isbat edecek olursa, serbest bırakması için yeterli bir sebep olmaz mı bu?»

— «Elbette, elbette... Niçin olmasın? Elverir ki, o kinisc sözüne güvenilir biri olsun... Yoksa bu alibi'yi ortaya atabilecek biri mi var?»

Griffith sualime hemen cevap vermedi ama, konuşmaya karar verdiği zaman sözleri ilkin sualimle bir alâkası yokmuş gibi göründü.

— «Bakın, doktor Laing!» dedi. «Ben gayet iyi biliyorum, Cumaertesi günü sizlerle konuştuğumda, Cuma gecesi odama girdiğim zaman Bob Curtis'in cesedini görmediğimden bahsedişim karşısında gerek siz, gerekse teğmen McDermott şüphelenmiştiniz... Sözlerimi garipsemekde haklıydınız. Çünkü ben size gerçeği söylemedim. Mike Douglas'la uzun bir süre muhabbet etmiştik. Yurttaki odama döndüğüm zaman, saat ertesi sabahın sekiziydi. Bunu saklamamın bir sebebi var: Birinci sınıfta okuyan bizler, yurda geç vakit dönmek için müsaade isteyemeydik. Ne de müsaade almadan geceyi dışarda geçirebilirdik...»

— «Hepsi iyi hoş ama, Clay, ben senin sözlerine inanmayacağım! Sen müsaadesiz olarak geceyi dışarda geçirdiğin için, büyük bir endişe içinde bulunuyordun... Yurda, bize ilkin söylediğin saatte döndün. Şimdi de Mike'ı kurtarmak için böyle bir yalan uyduruyorsun!»

Griffith birden ayağa kalkarak, odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaştı.

Sonra, «Kusura bakmayın, doktor Laing ama,» de-

di, «sözlerime inanıp inanmamanız vız gelir bana! Ama jüri inanacaktır.»

— «Demek sen Michael Douglas'ın suçsuz olduğuna inanıyorsun, ha? Öyle olmasaydı, onu kurtarmak için bir yalancı şahit olmak istemezdin her halde... Bak, Clay! İyi düşün ve ona göre hareket et! Mahkemede böyle bir yalan söylemeye kalktığın zaman, ya ben seninle bu akşam burada yaptığımız konuşmayı olduğu gibi nakledip sözlerinin doğru olmadığını söylersem... Bunun doğuracağı neticenin vahametini aklına getirdin mi hiç?»

Clay Griffith, yanıma sokuldu. Acı acı güldü. Ama bu gülüş, bir eğenin mâdenî bir şeye sürtülmesi gibiydi âdeta!

— «Hiç aklıma gelmez mi? Böyle bir ihtimali elbette ki düşünmüş bulunuyorum ben... Ama enînim, siz böyle bir şey yapmazsınız... Yapmazsınız diyorum, çünkü yaptığınız takdirde onun hüküm giyeceğine inanırsınız. Ve siz onun suçlu olmadığını biliyorsunuz!»

Sonra da gitti. Vicdanımla başbaşa kalmıştım. Ortada Michael Douglas'ın malhûm olmasını önleyecek bir çâre bulunmadığına göre, kanunu aldatmaya teşebbüs edecektim.

XIV

Hiç vakit geçirmedim ve Cumaertesi akşamı yazdığım notları yeniden okudum. Şimdi birinci ve ikinci suallerin cevaplarını bulmuştum : Corinne'in cesedi neden havuza konulmuştu ve elbise cesetten niçin alınmıştı? Cinâyetin, kızın fakülteden kovulmasıyla bir alâkası olduğuna inanıyordum. Ama yine de tam bir kanaat yoktu içimde.

Parmaklarım suali buluncaya kadar sahife üzerinde dolaştı : Bu adam, yâni Corinne'in yanında olan kinise,

katil miydi? Kâğıdı arduvaz üzerine koydum ve Evet! kelimesini yazdım. Gerçekten de Corinne ancak dokuzu birkaç dakika geçe öldürülebilirdi... Zirâ o kadar kısa zaman zarfında bir erkekten ayrılıp, kendisini öldüren başka bir erkeğe rastlaması, imkânsızdı. Şu halde, onu, yanındaki adam öldürmüştü.

Derken Devidere'in sormuş olduğu bir sual aklıma geldi : «Acaba Corinne, Tim McGregor'la evlenmek için nceden ânî bir karara varmıştı?»

Bu sualî cevaplandırmak için belki bir çeyrek saat kafa yordum. Sonunda başka şeyler düşünmeye karar verdim. Arduvazın üzerine yeni bir kâğıt koyarak McDermott tarafından ilk anlarda şüpheli görülen dört kişinin adlarını yazdım ve her birinin böyle bir cinâyet işleyebilmesi için mâkul bir sebepleri olup olmadığını anlamaya çalıştım. İşim bitince, şaşırıp kaldım. Her ismin karşısında bir cevap vardı.

- 1) Michael Douglas, kuzininin mirâsına konmak istiyordu.
- 2) Bob Curtis hakkında Corinne'le münâkaşaya tuşan Tim McGregor, kızın aslında ne mal olduğunu anlamıştı.
- 3) Janet Lee ise, Corinne'in Tim McGregor'la kendi arasına girdiğini anlamıştı.
- 4) Clay Griffith, Curtis'in intikamını almayı kafasına koymuştu. Ama dört şüpheliden sâdece biri katildi. Üçünün adını listeden çıkarıp, dördüncü üzerinde durmak lâzımdı.

Listeyi yeniden ele aldım. Michael Douglas, Cuma günü Corinne'in yanında bulunan adam değildi. Onu listeden çıkardım. Tim McGregor, böyle bir cinâyet işleyecek biri olamazdı. Evlenmesinden birkaç saat önce çıkan kavga, onu böyle bir cinâyet işlemeye itemezdi. Yapsa bile, hemen o anda yapardı bunu. Şu halde onun da listeden silinmesi gerekiyordu.

Janet Lee, bir katil olmaktan çok uzaktı. McDermott'un yaptığı soruşturma sırasındaki samimî davranışı, yâni Bob Curtis'in intihar etmiş olduğunu haber alması üzerine büyük bir şaşkınlığa kapılması, şüpheleri onun üzerinden uzaklaştırıyordu. Sonra neticede Janet bir kadındı. Eldeki delillere ve umumî kanaate göre, cinâyet, bir erkek tarafından işlenmişti. Onun ismini de sildim.

Geriye Clay Griffith kalıyordu. Corinne saat dokuzdan sonra başına sert bir cisim yemiş ve bayılmıştı. Curtis ise, geceyarısına doğru intihar etmişti. Netice olarak, cinâyetti Clay işlemiş olamazdı. Dolayısıyla, listeden onun adı da silinmeliydi.

Başımı koltuğuma dayayarak yeniden düşünmeye başladım. Ama muammanın esrârını bir türlü çözemiyordum. Zihnim adanakıllı yorulmuştu. O sırada tatlı bir rehavet bastırdı. Kendinden geçer gibi oldum.

Ne kadar uyumuşum bilmiyorum, birden bulunduğum odada duyduğum bir sesle uyanıverdim. Biri, elektrik düğmesini çevirmişti.

— «Siz misiniz, Bayan Cleary?» diye sordum. Her gün evime gelen temizlikçi kadının içeri girdiğini sanmıştım. «Bugün iş fazla sürdü galiba?»

Bir cevap veren olmadı.

— «Söylesenize, siz misiniz, Bayan Cleary?» diye suâlimi tkrarladım.

Yine bir cevap alamadım.

Sonra doğruldum ve kulaklarımı kabarttım. Ama hiçbir ses duymadım. Yoksa yanılmış mıydım? Elektrik düğmesinin çevrilmesi diye bir şey yoktu da, bana mı öyle gelmişti? Bununla beraber, bunu anlamak gayet kolaydı. Elektrik düğmesinin bulunduğu duvara doğru yürüdüm. Yukardaki düğme şâyet ileri doğru basılmışsa, bulunduğum oda ışıklandırılmış demekti ve ben rüya filân görmemiştim.

Odanın ortasına geldiğimde, birden durakladım. San-

ki tam önüme bir duvar çekilmişti... Tütün tiryakisi birinin saçtığı o karakteristik koku vardı odanın içinde! Ve bu koku, Corinne'in katilinin tütün kokusuydu!

O anda korkmaya başladım. Benim gibi bir körün, bir odada bir katille karşı karşıya bulunması, her halde hoş bir şey olmasa gerekti...

Birkaç dakika öylece kaldık. Adam artık kendisinin orada bulunduğu tarafımdan anlaşıldığını biliyor demekti... Şimdi ne yapacaktı bakalım? Kendisi için tehlikeli olmaya başladığımı düşünerek, beni de mi öldürecekti acaba? Yok öyle değil de, odama başka bir gayeyle mi gelmişti?

Bir süre daha bekledikten sonra, «Eec, söyleyin bakalım,» dedim, «benden ne istiyorsunuz?»

Bu defâ bir cevap alabildim. Ama sözlü bir cevap değildi bu. Fırlatılmış olan bir şey, ilkin halının üzerine düştü, sonra da ayaklarımın ucuna kadar geldi. Sonra koridorda birinin hızlı hızlı ilerlediğini ve giriş kapısının kapandığını duydum. Bilinmeyen ziyâretçm kaçmıştı.

Arkasından gidemezdim. İnıkânsız bir şeydi bu. Eğildim ve ayaklarımın dibinde duran şeyi aldım. Bu, pür-tüklü bir kumaştan yapılmış bir kadın çantasıydı ve bir tarafında mâdenî bir monogram bulunuyordu. İri harfleri parmaklarımla yokladım. C ve D inisyalleriydi bunlar.

Hemen telefona sarılıp, McDermott'u aradım.

— «Buraya kadar gelebilir misin, dostum?» diye sordum. «Sana bir şey göstereceğim.»

— «Ne göstereceksin bakalım? Telefonda söyleyemez misin bunu bana?»

— «Söyleyebilirini elbette. Hiçbir mahzur yok. Corinne Douglas'ın çantası bende.»

Teğnen, bir hayret ıslığı koyuverdi.

— «Sâhi mi söylüyorsun? Hay Allah! Öyle ya, kızın bir el çantası olmalıydı. Nereden ele geçirdin bunu?»

— «Hiçbir yerden... Kendi kendine geldi... Katil,

bunu bana hediye etti! Bunu sana buraya geldiğinde anlatırım artık.»

— «Pekalâ, hemen geliyorum!»

McDermott, fazla gecikmedi. Çantanın içinde bulunan şeyleri tetkik etmeden önce, meseleyi kendisine anlatmamı istedi. Esrârengiz ziyâretçinin gelişini anlatmam üzerine de, «Vay canına be!» diye mırıldandı. «Mesele şimdi bambaşka bir hüviyete bürünüyor demektir... Demek sen bu adamın Corinne Douglas'ın yanında bulunan kimse olduğundan emin bulunuyorsun, öyle mi? Şu halde katil, Michael Douglas değil, odur... Peki anı anlayamadığım bir husus var : Çantayı getirmek suretiyle clikkati neden kendi üzerine çekmek istedi? Hem de ne yaptığını bilerek hareket etti...»

— «Kim bilir belki de kendi yerine bir suçsuzun mahkûm edileceğini düşünmüştür... Bir katil de olsa böyle biri sırasında âdil olabiliyor... Mamafih, çantayı getirmesinde belki de başka bir sebep vardır.»

McDermott, «Olabilir. Çantanın içindekileri bir gözden geçirelim bakalım!» dedi.

Çantayı yazı masamın üzerine boşalttı. Sonra da içindekilerin ne olduğunu söylemeye başladı :

— «İçinde mâdenî bir dolâr ve yirmibeş sent bulunan küçük bir çanta... Dörde katlanmış iki tâne beşlik banknot... İki mendil... Bir cep aynası... Yarı dolu bir sigara tabakası... Bir çakmak... Bir pudriyer... Bir dudak boyası... Bir kutu kibrit ve altın bir alyans... Her halde Corinne'in parmağından çıkardığı alyans olacak bu!»

— «Yüzüğü katil de çıkarmış olabilir.» diye düzeltti. «Başka bir şey yok mu?»

— «Bir de evlenime cüzdanı var. Ama biz kafamızı çalıştırsaydık, çantada bulunan bir şeyin, buraya gelmeden önce katil tarafından alındığını anlardık...»

Çantayı alıp burnuma götürdüm. McDermott, «Hayrola, ne gibi bir koku arıyorsun çantada?» diye sordu.

— «Karbon tetraklorür kokusu var mı diye baktım Ama böyle bir şey yok.»

Sonra dostuma Clay Griffith'in ziyâretinden bahsettim. Fakat delikanlının Michael'a kuvvetli bir alibi bulmak için nasıl uğraştığını anlatmadım. Sâdece üzüntü içinde bulunduğunu söyledim. Sonra da : «Sen biraz önce çantayı tetkik ederken, aklıma şöyle bir fikir gelmişti...» diye ekledim. «Katil, çantayı belki de yanına almamış ve Corinne'le birlikte tetraklorürlü fiçıya atmıştı. Kendi kendime, Michael Douglas çantayı bulmuş ve gen kadına ait diğer eşyaları başından nasıl attıysa, çantadan da o şekilde kurtulmayı düşünmüştür! diye aklımdan geçirmiştım. Gerçi delikanlı ifâdesinde buna yer vermemişti ama, çanta belki de yanında bulunuyordu. Gelclim şimdi bunun Griffith'le alâkasına; nasıl olmuşsa olmuş ve Griffith çantaya sahip olmuştur... Sonra da bir ard düşünceye kapılmış ve Michael'ı zor bir durumla karşı karşıya bırakmamak suçlayıcı delillerin arasına bir de onda bulunacak çantayı katmamak, yahut da katilin ellerini kollarını sallayarak dolaşmakta olduğunu bize isbat etmek için bu şekilde hareket etmiştir... Lâkin çantada karbon tetraklorür kokusu bulunmadığına göre, bu faraziyeler yersiz oluyor...»

McDermott, «Yersiz olduklarını isbatlıyan başka bir husus daha var.» diye atıldı. «Tevkif edildikten sonra ben Michael'ın odasına gitmiş ve Barnes'in çiçek bahçesinde tesbit ettiği ayak izlerini onun ayakkabılarıyla mukayese etmişim. Bunu sen de biliyorsun... Eğer çanta odada olsaydı, ben bunu muhakkak görürdüm. Ama bana anlatmış olduğun hususlar, fikrimi bir nokta üzerinde topluyor : Çantayı getiren şahıs Griffith'se, katil de o olabilir. Bir iki saat önce seni ziyâret ettiği zaman, onun üzerinde şu ünlü tütün kokusunu hissettini mi?»

Hâfızamı yokladım. Ama o sırada delikanlının anlattığı sözler beni o kadar düşündürmüştü ki, başka bir şeye dikkat edememiştım. Üstelik ben de o sırada pipo içiyordum.

— «Bu hususta tam bir şey söyleyemeyeceğim, dostum!»

— «Oda arkadaşının ölümü karşısında, bu çocuğun pek fazla üzülmesi, dikkatimi çekmişti. Söylediği sözler de şüpheyi çekecek derecede ağırdı. Ona dikkat etmeniz gerekiyor. Michael Douglas'ın tevkifini protesto edeyim derken, belki suçluluğunu ortaya döker. Zirâ arkadaşının tevkifi de onu çok üzmüştü.»

Dostumun bu sözleri üzerine, kendisine Curtis'in intiharından önce, Clay Griffith'in Corinne Douglas'ı için öldürmüş olabileceğini sordum.

McDermott, «Haydi öyledir diyelim...» diye mırıldandı. «Bir de şöyle düşünelim : Clay, Corinne'i Curtis'in intikamını almak için değil de, başka bir sebep yüzünden öldürmüş olamaz mı? Hiç aklına gelmedi mi, Laing, o da genç kızı sevmez mi?»

Teğmen, eşyaları çantaya koydu ve ayağa kalkarak, «Ben bunları karakola götürüyorum.» dedi. «Hepsini parmak izi servisine vereceğim. Şimdilik bunlar sâdce Douglas'ı temize çıkarıyor, hepsi o kadar... Ne olduğumu pek bilmiyoruz ama, katilini çantadan aldığı şey, sırta kadem basmıştır çoktan!»

Dostum, bu hükmünde yanıliyordu. Zirâ katilin çantadan almak istediği şey hâlâ çantada duruyordu. Ama biz bunun ne olduğunu ancak meselenin hallinden sonra öğrenecektik.

XV

McDermott'n tahmin ettiği gibi, Michael Douglas hakkındaki suçlama iddiası düştü ve delikanlı ertesi sabahı serbest bırakıldı. Vermiş olduğum konferanstan sonra Fakültenin merkez binâsındaki odama girdiğimde, onu içerde buldum.

— «Merhaba, doktor Laing!» dedi. «İşte serbestim nihâyet!»

Sonra, «Şey...şey...» diye kekeleyerek konuştu, «Bana karakolda bildirildiğine göre, serbest bırakıldım, sizin bir yerde bulduğunuz bir şey sâyesinde olmuş. Size teşekkür etmek isterdim, doktor Laing!»

— «Yo, yo, Michael, bana teşekkür borçlu degilsin sen! Sözünü ettiğin şey, elime kendiliğinden geldi. Benim bir rolüm yoktur bunda. Haa, aklıma geldi, unutmamdan sorayım, Ağır Ceza Mahkemesine sevkedilmen hâlinde, Clay Griffith'in sana bir alibi temin etmek için bir plân kurduğunu biliyor muydun?»

Michael, «Hayır, böyle bir şeyden haberim yok.» diye konuştu. «Garip şey! Neymiş bu peki?»

Ona Clay'in sözlerini naklettim.

— «Bravo doğrusu şu Clay'e! Tevekkeli değil, çünkü duruşmada konuşmamam için ikaz ediyordu beni... Ama sanmam ki bunu, bana karşı olan sevgisinden dolayı yapmış olsun... O da beni suçlu sanıyor, değil mi?»

— «İtiraf ederim ki, evet!»

— «Tahmin ediyordum zâten. Beni kurtarmak için Clay elinden gelen yardımı esirgemiyordu... Buna da sebep, benim Corinne'in parasına tenezzül etmemem... Sırası gelmişken, size şunu söylemek isterim, profesör Laing, Clay'in Cuma gecesiyle alâkalı sözleri, tamamıyla doğrudur... Bir sigara içmek ve benimle biraz muhabbet etmek için, odama gelmişti.»

— «Peki, onunla Corinne'den bahsetmiş miydiniz?»

Cevap vermeden önce, Michael bir tereddüt geçirdi. Sonra, «Bunu nasıl tahmin ettiniz?» diye sordu. Kulübünden ayrıldığımız sırada, Corinne Douglas'ın iki taraflı iş çevirdiğinden haberi olup olmadığını sordum ona. Yâni Bob Curtis ve Tim McGregor'u aynı zamanda idâre etme işi... Bundan haberi olduğunu ve bu hususta Corinne'le iki gün önce görüşüğünü söyledi... Gûya Corinne, Tim'le hissî bir rabıtası olmadığını, ona ancak beyin anato-

misi dersi için yardım ettiğini bildirmiş. O zaman ben gülümsedim ve Corinne'in sözlerinin benim için hiçbir değer taşımadığını belirttim.»

Michael'in sustuğunu görünce, «Evet, sonra ne oldu?» diye sordum.

— «Kaldığım yurda gelmiştik... Birer sigara daha içmek üzere içeri girmesini rica ettim. Corinne'den biraz daha bahsettik... Hakkında bildiklerimi Clay'e anlattım. Corinne'in bir orospudan farksız olduğunu söylerken, biraz pişmanlık duydum ama, kuzinimin bana ödünç para vermemek için nasıl diller döktüğü aklıma geldikçe, foyalarını açıklamaktan kendimi alamadım... Fakat Clay garip bir çocuktur, işin içinde kadın oldu mu, hele böyle biri Corinne gibi biri oldu mu, söylenenlere pek inanmaz. Kulağını tıkar... Mamafih, Corinne'i o öldürmemiştir. Eğer siz böyle bir şey düşünüyorsanız, bunu aklınızdan çıkarmalısınız. Hâkimin duruşma sırasında söylediği sözler doğrudur : Clay yanımdan ayrılırken, Corinne çoktan ölmüş bulunuyordu.»

— «Bak, Michael! Sana bir sual sormak istiyorum : Corinne'in fakülteden çıkarılmasına sebep olan mektubu, doktor Prentiss'e sen mi yazmıştın?»

Michael, uzun bir süre konuşmadı. Ama derin derin nefes aldı. İçini çekti ve : «Evet, doktor Laing,» diye itiraf etti, «ben yazdım o mektubu! Ayrıca kız hakkında bir iki kişiyle daha konuştum... O kimselere Corinne'in hareketlerini izah ettim. Belki beni kaba ve kötü bir adam yerine koyacaksınız... Ne dersiniz deyin, hakkımda ne düşünürseniz düşünün, umurumda bile değil! Sahibi bulunduğu parada benim de hakkım olduğu halde, Corinne'in bana bir şey vermemesi, beni o kadar ümitsizleştirmiş, öyle zor bir durumla karşı karşıya bırakmıştı ki, ne yapacağımı bilemedim .. Orun hareketlerine nâzik bir insan olarak mukabelede bulunmak, saçma bir şey olurdu.»

— «Hislerini gayet iyi anlıyorum, Michael! Yalnız

beni düşündüren bir nokta var : Yaptığın hareket, Corinne'in öldürülmesinc sebep olmuş mudur acaba?»

Michael Douglas, «Yâni siz demek istiyorsunuz ki...» dedi ama birden durdu. Parmaklarını koltuğun kenarına vurduğunu duyuyordun. Hiç sesimi çıkarmadım. Çünkü bir sıkıştırma hâlinde, Michael konuşmaktan vazgeçecekti belki de.

Ama genç adam konuştu. Sâkin bir sesle, «Doktor Laing!» dedi. «Şimdiye kadar siz bana birçok سوال sordunuz... Müsaade ederseniz ben de size bir سوال sorabilir miyim?»

— «Ne demek, elbette sorabilirsin, Mike, elbette sorabilirsin! Haydi sor bakalım!»

— «Siz duruşma sırasında, Cuma günü Corinne'in yanında bulunan adamın bir tütün tiryakisi olduğunu söylemiştiniz... Bu hususta aldanmadığınızdan emin mısınız?»

— «Eminim tabî. Bu öyle bir tütün kokusuydu ki, aldanmama imkân yok.»

Michael ayağa kalkarak, «Teşekkür ederim.» dedi. «Bunu öğrenmek istemiştim.»

— «Bir dakika dur bakayım!» diye emrettim. «Bu adamın kim olduğunu biliyor musun sen yoksa?»

— «Özür dilerim ama, bu da cevap vermek istemediğim suallerden biridir!»

Aynı gün öğleden sonra, Corinne Douglas için tertip edilen cenâze merâsimi, fakülteye iki yüz metre kadar ötede bulunan küçük kilisede yapıldı. Ben de Devidere'le birlikte oradaydım. Genç kız benim için de bakıyor ve gördüklerini bana fısıldıyordu.

Üniversiteye mensup birkaç profesör meyânında, Prentiss ve Turner de bulunuyordu. Oldukça kalabalık bir talebe gurubu da merâsime katılmıştı. Michael Douglas yoktu. Onun ikiyüzlü bir kimse olmadığını bildiğimden, buna şaşmadım. Ayrıca delikanlı kendisi hakkındaki

şüphelerin henüz yokolmadığını da hesap etmişti her halde...

Tim McGregor ön sıralardan birinde oturuyordu. Devidere, profesör McGregor'un oraya gelmemiş olduğunu söyleyince bunu da normal karşıladım. Fergus McGregor, Corinne hakkındaki tutumunun kardeşi tarafından tenkit edildiğini biliyordu. Bunun için de orada bulunduğu takdirde, hareketinin bir alay yerine geçeceğini düşünüyor olmalıydı.

Janet Lee de oradaydı. Devidere'in dediğine göre, karşı tarafımızda oturuyor ve gözlerini arada bir Tim'e doğru çevirerek sanki onu teselli etmek istiyordu. Nihâyet papaz her zamanki duâsını okudu ve Corinne Douglas'ın güzel yüzü erkekler tarafından bir daha görülmemek üzere örtüldü.

Birlikte döndüğümüz sırada, bir gece evvel Janet'le neler konuşmuş olduğunu Devidere'in bana söylemediğini hatırladım. Bunu ona hemen sordum.

Genç kız, «Tim'in söylemekten çekindiği şeyi, ben öğrenmeye muvaffak oldum.» dedi. «Ama şimdi bunu ona soramam... Çünkü Janet'in sözleri, şüpheyi başka birinin üzerine yıkıyor.»

— «Yoksa bu, şimdiye kadar kendisinden şüphe edilmemiş biri mi?»

Devidere, «Evet.» diye isteksiz bir şekilde cevap verdi. «Ama Pat, bunu size ille de söylemem mi gerekiyor? Ne de olsa, Michael'in suçsuz olduğu anlaşıldı.»

— «Evet, Derry, bunu bana muhakkak söylemelisin! Unutma ki, bir cinâyet var ortada... Bir adamın suçsuz olduğunun anlaşılması bir şey ifade etmez, suçlunun da bulunması gerekir.»

— «Peki, ya sözü edilen kimse de suçlu değilse?»

— «Bak, Derry, yoksa sen bana karşı samimî değilsin? Bunu ille de söylememek mi istiyorsun?»

— «Sana karşı elbette ki samimî hislerle bağlıyım ben, Pat! (Dikkat ettim, genç kız ilk defâ bana sen diye

hitap ediyordu.) Ama... (Bir an sustu.) Hatırlıyor musun, Janet sana Corinne'den duyduğu bir sözü nakletmişti... Kovulması hâlinde, fakültede bulunan birinin buna mâni olacağını söylemişmiş Corinne... İşte Janet bu kimsenin Dick Turner olduğunu söylüyor!»

— «Nasıl? Turner mi dedin?»

Birden her şey aydınlanıverdi. Bunu daha önce anlamamış olduğum için kendi kendimi lânetledim. Corinne Douglas'ın hafta sonunu bir erkekle birlikte geçirmiş olduğu konuşulurken, Turner mevzuu birden değiştirmeye çalışmıştı.

— «Derry! Janet'le tam olarak nelerden bahsettiğini öğrenmek istemem. Bununla berâber, bir suale cevap vermeni isterim : Corinne o hafta sonu tâtîlini Turner'le birlikte mi geçirmişti?»

— «Evet. Corinne tâtilden dönüşünde bunu Janet'e söylemiş ve başka kimseye bildirmemesi için de ondan söz almış... Ama şimdi Corinne ölmüş olduğuna göre, Janet inüthiş bir şüphe içinde bulunuyor. Yoksa...Yoksa Corinne'i Turner mi öldürdü? Ama ben onun böyle bir şey yapacağını sanmıyorum.»

— «Evet, inanması biraz güç. Mamafih, biz şimdi bir şeyler biliyoruz. Ben Turner'i konuşturmaya çalışacağım. Sen hiç merâk etme! Benim bunu nereden öğrendiğimi Turner hiçbir zaman anlayamaz.»

Turner'i telefonla aramak üzere evime döndüm. Ama rescriptörü tutacağım sırada, telefonun zili çaldı.

Turner'di bu. «Pat,» dedi, «birkaç dakikalığına yanına gelebilir miyim? (Bu tesâdüf karşısında hiç hayrete düşmedim.) Başım belâda... Zor bir durumla karşı karşıya bulunuyorum.»

İçinde bulunduğu durumun vahâmetini takdir ettiğimden, «Pekalâ, seni bekliyorum!» diye cevap verdim. «Sana yardım etmeye hazırım. Hemen gel!»

Aradan beş dakika ya geçmiş, ya geçmemişti, Turner geldi. Büyük bir endişe içinde bulunduğunu derhal anlar

dım. Kendisine işâret ettiğim sandalyeye oturmadı ve bir kafese konulmuş vahşi bir hayvan gibi odanın içinde doluşmaya başladı. İlk bir şey söylemedim. Sonra, «İçinde bulunduğun durum o kadar mı kritik, Dick?» diye sordum.

— «Her şey Prentiss'e bağlı...» diye mırıldandı. «Police başvurur da...»

Birden d urdu. Devâmı etmesi için bekledim. Sonra da, «Yoksa bu, Corinne Douglas'la birlikte geçirdiğin hafta sonu tâtiliyle mi alâkalı?» diye birden sordum.

Suâlîm onu şaşırttı. «Nereden biliyorsun sen bunu?» dedi.

— «Yaptığımız bir konuşma sırasında, sen öyle açıklamalar vermiştin ki, böyle bir şeyi tahmin etmemenin imkânı yoktu. Peki ama, Prentiss bunu nereden öğreniniş?»

— «Bilmiyorum... Her halde McDermott'a Corinne'i fakülte dışında tanımış olduğumu söylediğim zaman anlamış olacak. Sonra Corinne'e her zaman iyi not verdiğimi de biliyor. Bu sabah beni yanına çağırıp, ağır sözler söyledi. Öyle sanıyorum ki, üniversitedeki kariyerim yakında son bulacak... Eğer bir de susturmak için kızı öldürmüş olduğumu kafasına koyarsa, hapı yuttum demektir...»

— «Dur bakalım, dur bakalım, hemen telâşa kapılmayın! Şu işi başından itibâren anlatıver bana!»

Sigarasını küllüğe vâstırdığını, sonra da ikinci bir sigara yakmak üzere kibrit çıktığını duydum.

— «Mâcera, son trimestrde başladı... Corinne, matematik kurslarımdan birine kendini kaydettirdi... Bak-tım, bu sahada başarı gösterecek biri değil... Yıl sonunda kötü not alınması kuvvetle muhtemel... İşte o bunu bildiği için, bana bir oyun oynadı. Oyuna getirildiğimi o sırada anlayamamıştım. Diğer ahmaklar gibi, ben de ona gönlümü kaptırdım.

«Devrenin ortasında, onun esiri olmuşum âdeta. Mamafih, çok mes'ut hissediyordum kendimi. Bir hafta sonu tâtili geçirdiğimizde, ona Virjinya kasabalarından

birine gidip evlenmeyi teklif ettim. Teklifimi kabul etti ve Tim McGregor'la nasıl gittiye, cuma günü de benimle geldi. Ama benimle evlenmek için yapmamıştı bunu. Niyeti, beni gülünç bir mevkîe sokmakti. Bunda da muvaffak oldu.»

Turner sustu. Sık sık nefes alışını duyuyordum.

Nihayet, «Hafta sonu tâtili bitince, ona karşı olan tutkunluğumda bir zayıflama hissettim.» diye yeniden konuştu. «Yâni ona delicesine âşık olmadığımı anlamıştım... Şehvî bir arzudan başka bir şey değildi bu. Mese-
lenin böyle kapanıp gideceğini sanarak seviniyordum. Ama boşuna oldu sevincim... Çünkü yakamı Corinne'e kaptırmıştım bir defâ. Bir hafta sonraydı. Kız beni bir yerde sıkıştırdı. Kendisine matematik dersi imtihanı sırasında iyi bir not vermediğim takdirde doğruca Prentiss'e gideceğini bildirdi. Dediğine göre, kendisini alıp götürdüğümünden, evlenme teklif ettikten sonra da yüzüstü bıraktığımdan bahsedecekti.

«Bana ne biçim bir oyun oynadığını anlamıştın. İtiraf ederim, o anda öldürebilirdin onu... Beni tehdit etmek için kullandığı bıçağın iki yüzlü olduğunu, Prentiss'e böyle bir şey söylediği takdirde diğer yüzün tarafımdan kullanılacağını ona münâsip bir dille anlatmaya çalıştım. Ne yaparsam yapayım, ortaya çıkacak skandal-
den yakamı kurtaramayacağımı sinsî sinsî gülerek söyledi. Çâresiz kalmıştım. İster istemez vaadde bulundum. Ona iyi bir not verecektim. Bununla beraber, «Daha sonra yeni bir şantaja başvurduğun takdirde, her şeyi göze alıp Prentiss'le ben konuşacağım...» dedim.»

— «Yaptı mı böyle bir şey?»

Turner, «Hayır.» diye cevap verdi. «Gerçi içimizden birini avuçları içinde tuttuğunu Janet Lee'ye söylemiş ama, fikrini değiştirmiş olacak ki, bana bir daha yaklaşmadı... Onun fakülteden kovulması gerektiğini de o akşamı Prentiss'ten duymuştum...»

Üçüncü bir sigara daha yakmak üzere durdu. Sonra,

«Sen sözlerime inanıyorsun, değil mi, Pat?» diye yalvarıcı bir sesle konuştu. «Onu öldürmüş olmamdan şüphelenmiyorsun, değil mi? Biliyorsun, onun önünden geçmek üzereyken ben senin yanında bulunuyordum. Senden ayrıldıktan sonra onun yanına gitmek istesem bile, böyle bir aptallık yapmaz, senin o tarafa geldiğini hesap ederdim.»

— «Evet, doğru. Prentiss, bütün bunlardan McDermott'a balısededeceğini söyledi mi sana?»

— «Kat'i olarak söylemedi. Bir skandali önlemek için bundan vazgeçeceğini sanıyorum. Sen onu iyi tanırsın, Pat! Prentiss, fakülteyle üniversitenin adının çirkin bir meseleye karışmasına yol açacak bir skandali önlemek için elinden geleni yapar. Hattâ bir katilin suçunu bile affetmesini bilir.»

— «Pekalâ, dostum, pekalâ! Artık endişe etmene lüzum yok. Ben Prentiss'le görüşeceğim. Onu iknâ etmeye çalışacağım. (Turner, gitmeye hazırlanıyordu.) Dur bir dakika, dur! O kadar çok sigara içmemeye bak! Ben Cuma günü Corinne'in yanında bulunan adamın bütün tiryakisi olduğunu söylemiştim. Aşırı derecede sigara içmen, şunun bunun dikkatini çekebilir. Dikkatli ol!»

Turner gidince, bana söylemiş olduğu sözleri uzun uzun düşündüm.

Belki daha da düşünecektim ama, telefonun zili buna mâni oldu. Prentiss'ti beni arayan.

— «Laing!» dedi. Sesinde belirli bir heyecan vardı. «Korkarım yeni bir cinâyetle karşı karşıya bulunuyoruz. Michael Douglas'ın cesedi iki talebe tarafından çiçek bahçesinde bulunmuş!»

XVI

Ama iki talebenin aldanmış oldukları anlaşıldı. Michael Douglas, ölmemiş, bahçede baygın olarak bulundu.

tan sonra fakülte revirine kaldırılmıştı. Kendinde değildi. Ortada bir cinâyete teşebbüs bulunup bulunmadığı da bilinmiyordu.

Akşam üstü beşte revire yatırılan delikanlı, ancak ertesi sabah kendine gelmişti. Ben ve McDermott, bütün gece başucunda bekledik. McDermott yaralının bir an önce kendine gelmesini istiyordu. Ben de Michael'dan bir şeyler öğrenmek için sabırsızlık içinde kıvranıyordum. İsbat edemeyecek bir durumda olmama rağmen, Corinne'i öldürenin kim olduğunu biliyordum artık. Emindim, bunu Michael da biliyordu.

Kuşlar bahçede ötüşmeye başladığı sırada, Tim McGregor içeri girdi. Kapının önünde durarak, «Kendine geldi mi?» diye sordu.

— «Hayır.» diye cevap verdim.

Yerimden yavaşça kalkıp, ona doğru yürüdüm. Tim bana bir şey söylemek istiyor, fakat sözlerinin McDermott tarafından duyulmasını arzu etmiyordu. Bunu derhal anlamıştım.

Bir fısıltı hâlinde, «Hayrola, Tim, bir şey mi var?» dedim.

— «Laing, buraya benim için bir şeyler yapmanı rica etmek için gelmiştim!»

Durdu. Sonra, «Şey... Douglas kendine gelir gelmez...» dedi. Yine durdu. «Evet, kendine gelir gelmez, söyleyiver, Corinne'in on parasını bile almak istemiyorum ben... Onun vârisi odur. O olduğu için de, kızın neyi var neyi yoksa, onun olmalıdır.»

Sonra sırtını çevirip dışarı çıktı.

McDermott, «Ne oluyor, Pat?» diye yavaşça sordu.

Tim'in sözlerini ona naklettim.

Düşünceli bir edâ ile, «Vay canına be!» diye mırıldandı. «Bu işin içinde bir iş var galiba. Bilhassa gençler, ellerine geçen parayı başkasına kaptırmak istemezler.»

— «Ama Tim senin bildiğin gençlerden değildir, dostum! Sen McGregor'ları iyi tanımazsın. Corinne'in ne

mal olduğunu öğrendikten sonra, Tim bu paranın bir meteliğine elini sürmez.»

Yatakta bir hışırtı duyunca başımızı çevirdik. Michael, gözlerini açmıştı.

McDermott, «Merhaba, Mike!» dedi. «Nasılsın bakalım? Soracağımız bir iki suale cevap verebilecekmisin?»

Michael, «Uf başım!» diye inledi. Sonra, «Söyleyin,» diye zayıf bir sesle konuştu, «öğrenmek istediğiniz şey nedir?»

— «İlk önce şunu söyle bakalım : Nasıl oldu da buraya geldin?»

— «Ne bileyim ben, her halde yürüyerek gelmedim!»

Teğmen, «Bırak şimdi lâtifeyi!» diye sabırsızlık ifâde eden bir sesle mırıldandı. «Ne demek istediğimi pekalâda anlamış bulunuyorsun... Ne oldu, neler cereyan etti, işte ben bunu öğrenmek istiyorum.»

Michael ona cevap vereceğine, bana hitap etti : «Tim McGregor, size ne söyledi, doktor Laing?» diye sordu.

— «Teğmen McDermott'a anlattıklarımı söyledi. Corine'in parasına el sürmek istemiyor. Senin vâris olmanı arzu ediyor.»

— «Ne istiyormuş, ne istiyormuş?»

Michael'ın hayreti kendisine bir hareket yaptırmıştı her halde. Nitekim canının yandığını belirtir şekilde inledi.

— «Sebep neymiş peki buna?»

— «Bana kalırsa, Tim, Corinne hakkındaki düşüncelerini değiştirmiş olacak.»

McDermott, «Bak, Michael,» diye müdahale etti, «Tim, biraz önce buradaydı... Dikkatimi çeken bir şeyler gördüm. Gözünün altında ve yanağında morartılar vardı. Bana kalırsa sen ona karısının ne mal olduğunu söyledin, o da seni bu hâle soktu... Yanılmıyorum, değil mi?»

Michael, bir iki dakika kadar konuşmadı. Sonra,

«Ben âdi herifin biriyim, değil mi?» diye mırıldandı. «Siz de öyle bulmuyor musunuz?»

— «Kendine istediğin vasfı yakıştırmakta serbestsin, oğlum, bu beni alâkadar etmez... Bununla beraber, müsaadenle söylediğini paylaşacağım geliyor... Ama anlama-
madığım bir nokta var : Hâdisenin cereyan tarzı şâyet bu ise, McGregor hakkı olan mirâsı neden sana bırakıyor?»

— «Doktor Laing bunu size söylemiş olsa gerektir. McGregor'lar, doğruluktan hiçbir zaman ayrılmayan bir âiledir. Allahtan korkarlar. İşte Tim bunun için karısının parasına el sürmek istemiyor.»

McDermott, öfkesini zor yeniyordu her halde. Birden, «Anlaşıyor,» dedi, «demek sen karısı hakkında bildiklerini McGregor'a söyledin, o da müstehak olduğun yumruğu sana yapıştırdı... Tamam mı? Yoksa benim bildiğim sizi birbirinize düşürecek başka bir şey yok ortada.»

— «Evet. Ben de size bunu söylemek üzereydim. Söylenen yalanlar için de artık ne karar verirsiniz verin, tensibinize kalmış bir şey bu! Benden, başka bir şey öğrenemezsiniz bundan sonra. Şimdi rica edeceğim, beni rahat bırakın da, kendimi toparlamaya çalışayım. Hem uykuya ihtiyacım var.»

Teğmenle birlikte dışarı çıktık.

— «Söyle bakalım, dostum,» dedim, «şimdi ne yapacaksın? Araştırmalarını hangi yön üzerinde toplayacaksın?»

Sualime cevap vermedi ve, «Sen bu Tim McGregor'a karşı bir sempati duyuyorsun, değil mi, Laing?» diye bir sual sordu.

— «Maalesef öyle.» dedim. «Yalnız ona değil, adları bu meseleye karışmış olanların hepsine karşı sempati duyuyorum.»

— «Bunu tahmin etmiştim. İşin başından beri anlamıştım bunu.»

Bir an durdu. Sonra, «Laing,» dedi, «senden rica et-

sem de bu meseleyle artık alâkadar olmaktan vazgeçsen! Yo, yo, sakın yanlış anlama sözlerimi, bu işde bana büyük yardımın oldu... Zekânın derecesini takdir ederim. Mis O'Hara ve sen olmasaydın, ben cesedin nilüfer çiçekli havuzda bulunduğunu hiçbir zaman akledemezdim. Ricamın sebebi bambaşka... Şey... Anlatabiliyor muyum bilmiem, sevilen bir insanın tevkif edilmesi, bazılarını çok müteessir eder... Hele böyle bir tevkifin yapıldığı sırada hazır bulunmak, daha kötü bir durum arzeder.»

— «Rica ederim, dostum, rica ederim, hislerini gayet iyi anlıyorum... Dediğin gibi olsun!»

McDermott'un teklifi, gerçekten de hoşuma gitmişti. Zirâ böyle bir şey beni müşkül bir durumdan kurtaracaktı. Katilin kim olduğunu anladığım halde bunu McDermott'a söyleyememek, beni zor bir durumla karşı karşıya getirinişti. Hem canım ben aldanmış olamaz mıydım? Şüphe yahut kanaatlerim doğru muydu bakalım? Mamafih, ne olursa olsun konuşmayacak, fakat suçsuz bir insanın tehlikeyle karşılaştığını görünce, bildiklerini söyleyecektim.

Aynı sabah, Prentiss'i bürosunda ziyaret ettim. Meseleyle bundan böyle alâkalanamayacağımı bildirdim. Sözlerini sonuna kadar dinledikten sonra : «İşte buna memnun oldum, Laing!» dedi. «Kendisine her ne kadar değer veriyorsam da, şu sizin McDermott, bu meselenin esrarını kolay kolay çözenmeyecek. Samimî olarak söylüyorum, en iyisi Corinne Douglas'ın öldürülüşüyle alâkalı tahkikata son verilmeli ve dosya ortadan kaldırılmalı... Bu meselenin esrârı da çözülmezse, ne çıkar sanki? Zâten bu kız hepimizin canını sıktı. Az belâ çıkarmacı karşımıza. Kendisi öldü ama, bir delikanlının intihar etmesine de sebep oldu...»

— «Fikirlerinizi paylaşırım, Prentiss ama, McDermott hakkındaki sözlerinizi kabul edemeni. O, kimserinin yardımını olmadan bu meseleyi halledebilecek biridir.»

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Prentiss, «Turner konuştu mu sizinle?» diye sordu.

— «Evet.»

— «Güzel. (Masanın üzerindeki evrakı karıştırdı.) Rastgeldiğiniz takdirde kendisine söyleyin, ben sözlerine inanıyorum. Mesele kapanmış demektir.»

Turner namına ona teşekkür edip, yanından ayrıldım. Evime giderek birkaç saat uyumaya karar verdim. Hastahânedeki geçen uykusuz gece, beni bir hayli yorgun düşürmüştü.

Doktorun ve hastabakıcıların ısrarlarına rağmen, Michael öğleden sonra hastahânedeki çıktı. Aynı akşam beni ziyâret etti.

— «Doktor Laing!» dedi. «Hapishânedeki çıktıktan sonra aklımda bir şey vardı, size söylemek istiyordun... Bunu dün sabah büronuza geldiğim zaman da söylemek isterdim ama, olmadı işte. Kuzum, McDermott'un beni serbest bıraktırmasına sebep olan şey nedir? Gûya siz suçsuzluğumu isbat eden bir şey bulmuşsunuz. Nedir bu?»

— «Corinne'in el çantası. Ama bu çantayı ben bulmadım. Senin suçsuz olduğunu isbat etmek için, bunu bizzat katil getirdi.»

Tevkif edildiği akşam cereyan eden hâdiseyi ona anlattım.

Bir süre ağzını açmadı. Sonra, «Ne gariptir ki,» dedi, «Corinne'in parasına sahip olmakla beraber, ben artık bu parayı arzu etmiyorum!»

Ne demek istediğini anlamıştım ama, sesimi çıkarmadım.

Genç adam. «Ben bir avanak gibi hareket ettim.» diye yeniden konuştu. «Ne yaparsınız, Douglas'lar böyle oluyor işte! Tahliye edildikten sonra fakülteye geldiğimde, Giuseppe'nin bana yol verdiğini öğrendim. Bu benim çok canımı sıktı. Çünkü başka bir yerde iş bulabileceğimi ummuyor ve Corinne'in öldürülmesiyle bana yüklenen

şüphelerden tam mânâsiyle kurtulduğumu sanmıyordum. Sonra bana âit olduğunu bildiğim paranın, bir şans eseri Tim McGregor'a geçmiş olduğunu düşündüm. Corinne'in defin merâsiminden sonra onu telefonla aradım, beni çiçek bahçesinde bulmasını söyledim.

«Randevuya geldi. Ben o zaman bir cinâyet işlemekten de beter bir harekette bulundum. Ona Corinne hakkında bir şeyler bildiğimi söyledim. Sonra da mirâsın yarısını bana bıraktığı takdirde, kimselere bir şey çıtlatmayacağıma dâir söz verdim... Turner tek bir kelime söylemedi. Söylemedi ama, kendimi korumama fırsat vermeden her tarafıma yumruk indirmeye başladı. Beni öylece bıraktı... Kocası olduğu için, Corinne'in mirâsının kendisine düştüğünü düşünmüş ve bunu benimsemişti. Kendisine tarafımdan anlatılan hususlar, onu uzun uzun düşündürmüş olacak. İşte bunun için şimdi hiçbir şey tenezzül etmiyor. (Bir sigara yaktı.) Yaptığın harekete çok pişmanım, doktor Laing! Şâyet dün şu çanta meselesini bilseydim, o şekilde davranmazdım!»

— «Güzel, güzel, çok güzel! Sana şunu söylemeliyim, Mike : Ben artık bu meseleyle meşgul olmuyorum. Teğmen McDermott, yalnız başına yürütecek bu işi.»

Sorucu bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Birden, «Anlaşılan siz bir şeyler biliyorsunuz.» diye konuştu.

— «Evet, biliyorum ama, elimde delil yok.»

— «O halde memnun oldum. O akşam işimden ayrıldığımda, onu yolun kenarında görmüştüm. Ama Corinne'i farketmemiştim. Çünkü sokak fenerinin direği, onunla benim aramda kalınmış olacaktı. Siz duruşma sırasında Corinne'in yanındaki adamın tütün köktüğünü söylediğiniz zaman, cinâyetle o tesadüfü birbirine bağlamak gelmedi aklıma...»

— «Bak, Michael, katilin kimliği hakkında elimde tam bir delil bulunmadıkça, kafamdaki tahminleri kimseye söylememem gerekiyor. Ama sen bana bir delil ge-

tirecek olursan, işle alâkalanmamaya karar verdiğin halde, vazifem bunu teğmen McDermott'a bildirmektir!»

Gülmeye başladı. Sonra yeniden ciddileşti.

— «Dün sabah siz yapmış olduğum hareketin Corinne'in öldürülmesine sebep olduğunı belirttiğiniz zaman, doğru söylüyordunuz... Evet, olanlar beni de müteessir etti ama, şâyet benim yüzümden ikinci bir cinâyet işlenseydi, teessürüm daha da fazlalaşır. Corinne, kahpenin biriydi, doktor Laing, ahlâksız kahpenin biriydi! Ahlâksızlık iliklerine kadar işlemiştir... Kimliğini tâyin edemediğini söylediğiniz katil onu öldürmeseydi, bu işi başka biri yapacaktı muhakkak. Zirâ ölmeden önce, zavallı Curtis'in intihar etmesine sebep oldu... Tim'in geleceğini mahvetmek üzereydi. Şimdilik bize düşen bir iş var : Mâdemki ne siz, ne de ben sağlam bir bilgiye sahip değiliz, o takdirde şüphelerimizi yine kendimize saklamamız gerekiyor. Varsın teğmen McDermott işin içinden çıkmaya baksın! Elinizi verir misiniz, lûtfen, doktor Laing!»

Uzattığını eli samimiyetle sıktı. Sonra yanımdan ayrıldı. Yirmi dört saat içinde, tam iki defâdır karınu aldatıyordum. Ama bu defa, böyle bir düşünce beni müteessir etmedi.

XVII

Bu hâdiseleri tâkip eden on gün içinde, derslerimin çokluğuna ve ilkbahar imtihanlarının yaklaşmakta olmasına sevindim. Günün bütün saatlerinde meşgul sayılırdım. Öyle ki, Corinne Douglas'ın öldürülüşünü düşünecek vaktim yoktu. McDermott fakülteye gelmiyordu. Yahut geliyordu da, bana uğramıyordu. Ama biliyordum, yine bu esrarengiz meseleyle meşgul oluyordu.

Yaptığı araştırmalar müsbet bir neticeye bağlanacak ve bazı tevkifler yapılacak mıydı acaba? Burası meçhuldii.

Corinne Douglas'ın ölümünden bu yana, onbeş gün geçmişti. Gazeteler her ne kadar bu meseleyle alâkalı yazılar yazıyorsa da, bunlar ikinci, yahut üçüncü sahifelerde yer alıyordu artık. Prentiss'in temenni ettiği gibi, mesele belki de unutulup gidecekti. Ama kader bunun böyle olmasını istemedi.

Üçüncü Cumaertesi günü, McGregor yanıma geldi.

— «Meşgul müsünüz, Patrick?» dedi. «Bir iki dakikanızı hasredebilir misiniz bana?»

— «Ne demek, isterseniz on dakika, olsun, Mac! Haa, aklıma geldi, Tim nasıl, iyi mi?»

İçini çekti ve bir sandalyeye ilişti.

— «Maalesef pek iyi değil. (İskoç şivesi, her zamankinden daha fazla kulağa çarpıyordu.) Kardeşim, Corinne'le alâkalı her şeyi öğrendi. Doğrusu ya, bu mesele çocukcağızı çok üzdü. Bir süre ne yapacağını bilemedi...»

— «Biliyorum, biliyorum, ben de müteessirim. Michael da müteessir.»

McGregor, Michael için bir şey söylemedi. Sâdece, «Fakat ben buraya Tim'den bahsetmek için gelinedim.» dedi. «Sana cinâyetten...evet, cinâyetten söz etmek istiyordum.»

Gülümsedim ve : «İyi hoş ama, Mac,» dedim, «ben artık bu meseleyle meşgul olmuyorum. Bilmiyor muydun yoksa? Ama bununla alâkalı bir fikrin varsa, bunu doğrudan doğruya teğmenc iletebilirsin...»

— «Bak, bu hoşuma gitmedi işte! Katili yakalamak için, ben bir plân hazırladım. Tek başıma yapacağım bu işi. Ama sanmam ki, teğmen McDermott bundan hoşlan-sın.»

Şaşırmıştım. Hayretle, «Nasıl? Bir plân nı hazırladın?» diye sordum.

— «Evet, bir plân. Mamafih, bunda hiçbir kötülük yok. Şey... Pat, sen bana yardımcı olur muydun acaba?»

— «Önce ne yapmak istediğini öğrenelim de, düşü-nürüz.»

— «İzah edeyim : Hepimiz biliyoruz ki, katil, beş yahut altı şüpheliden biridir. Adlarını saymaya lüzum yok. Bunları sen de biliyorsun. Gel gelelim. bilmediğimiz bir şey varsa, o da katilin altı kişiden hangisi olduğudur. Bana öyle geliyor ki, bu suale hiç kimse sağlam bir cevap veremeyecek. Halbuki insan biraz cesâret, biraz da basiretle hareket ettiği takdirde, meselenin esrarı hemen çözümlüverir. Katil, arkasında bıraktığı izleri büyük bir maharetle ortadan kaldırmış bulunuyor. Plânımı şudur : Şüphelilerden her birine birer mektup yazarak katilin kim olduğunun tarafımdan bilindiğini bildirecek ve kendisini bu akşam sekizde evimde beklediğimi söyleyeceğim. Suçsuz olanlar, buna pek tabîî ki omuz silkecekler, kollarını bile kıpırdatmayacaklar... Ama katil kendisiyle bir anlaşma yapmak istediğimi sanarak randevuye gelecektir Sen ricamı kabul edecek olursan, bu akşam sekize doğru evime gelir ve bir yerde gizlenirsin.. Sonra da katille yapacağını konuşmayı dinlersin. Adamı böylece yakalamış oluruz. Beğendin mi fikrimi?»

Yine gülümseyerek, «Bak, dostum,» dedini, «yoksa sen katilin bu dolmayı yutacağını mı sanıyorsun? Bu «HER ŞEY ANLAŞILDI. KAÇMANIN ÇÂRELERİNİ ARA!» demektir... Böyle bir durum karşısında, ondan dokuz kişi kaçmaya, dolayısıyla kendini kurtarmaya bakar. Hayır, Mac, hayır, başarıyla nitelenecek bir iş değildir bu! Mesele nedir diyecek ya şüphelilerin hepsi birden gelecek olursa, o zaman ne yaparsın?»

McGregor bunu düşünmemiş olacak ki, bir süre konuşmadı. Sonra, «Yo, yo,» dedi, «sannam ki hepsi birden gelsin... Hem ben mektupları çoktan gönderdim. Artık neticeyi beklemekten başka bir şey yapamayız. Söyle, Pat, bana yardım edeceksin, değil mi?»

Plânı pek beğenmediğini için, cevap vermekte tereddüt ediyordum. Nihayet, «Hiç anlamıyorum, Mac,» dedim, «sen neden bu şekilde hareket ediyorsun? Corinne Douglas'ın ne mal olduğunu sen de benim gibi biliyor-

sun, onu öldürdüğü için neden birinin ille de cezaya çar-
pılmasını istiyorsun?»

Sualimi cevaplandırmadan önce, McGregor uzun bir süre düşündü. Sonra, «Buraya gelişimin Tim'le bir alâkası olmadığını söylemiştim biraz önce...» dedi. «Ama sözlerim tamamiyle doğru değildir. Dostun McDermott, kardeşimi dün de sorguya çekmiş... Bu ne demektir bilir misin? Adam. Tim'in suçlu olduğuna inanıyor. Bunu kafasına koymuş bir defa, artık ne desek boş... Ben bir şeyler yapmadığım takdirde, günün birinde onu tevkif etmesi işden bile değil. İşte bunu önlemek istiyorum. Katilin yakalanmasını niçin istiyorum, anladın mı şimdi?»

— «Evet, anladım.»

—« Çok güzel. O halde bana yardım edeceksin demektir. Bu akşam gelecek misin?»

— «Pekalâ, geleceğime dâir söz veriyorum!»

— «Teşekkür ederim, Pat! Sana güvenmekte haklı değilmiy mişim?»

Gitmek üzere ayağa kalktı. Sonra durakladı ve : «Unutmadan söyleyeyim,» dedi, «geldiğin zaman arka kapıdan girersen iyi edersin... Katil, kendisine bir tuzak kurduğumu sanarak evin ön kapısını gözetlemeye kalkar belki. Senin eve girdiğini görmemeli.»

McGregor gittikten sonra, bir süre hareketsiz kalarak ne yapmam gerektiğini kendi kendime sordum. Kurulan tuzak, hiçbir işe yaramayacaktı her halde. Kanaa-tim bu merkezdeydi.

İşin başından beri cereyan eden hâdiseleri yeniden düşündüm. Zihnimi kurcalayan en kuvvetli nokta, Corinne'in fakülteden kovulmasıyla alâkalı sözleriydi. Aca-ba Janet Lee, Corinne'in sözlerini bana tam olarak mı nakletmişti? Mühim değilmiş gibi görünen, aslında ise gayet mühim olan daha başka sözler nakil sırasında unu-tulmuş olmasındı?

Yazı masamın üzerinde duran telefona yapışıp, yur-

du aradım. Sonra Janet Lee'yle konuşmak istediğimi bildirdim.

Genç kızın sesini alınca, «Mis Lee!» dedim. «Ben doktor Laing! Corinne Douglas'la alâkalı bir husus var ki, bunu size sormak istiyorum.»

— «Buyurun, söyleyin, doktor Laing! Ne sormak istiyorsunuz?»

— «Corinne Douglas fakülteden kolay kolay kovulmayacağını size söylemişti ya, işte ben yapılan konuşmayı, eksiksiz olarak bana nakletmenizi istiyorum. Hafızanızı yoklayın ve bana bunu söyleyin, lûtfen!»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra genç kız yavaş yavaş konuştu :

— «Hatırlıyabildiğim kadarını nakledeceğim...» dedi. «Corinne, «Beni kovacaklarını sanıyorlar .. Ama alandıklarının farkında bile değiller. Biri var ki, istersem bu kovulma işini durdurması için kendisine başvuracağımı biliyor... Söylediğim kimse, ya onların fikirlerini değiştirtir, yahut da, ne yapacağımı ben bilirim...» demişti.»

— «Onun «Elimin altında biri var ki...» değil de, «biri var ki, istersem bu kovulma işini durdurması için kendisine başvuracağımı biliyor.» dediğinden tam olarak emin misiniz? Çok rica ederim, Mis Lee, hâfızanızı bir defa daha iyice yoklayın ve öyle cevap verin! Çok mühim bir noktadır bu!»

Genç kız, «Elbette eminim.» diye tereddüt etmeden cevap verdi. «Corinne aynen öyle demişti.»

— «Teşekkür ederim.»

Reseptörü yerine koyacağım sırada, Janet Lee, «Doktor Laing!» diye seslendi. «Siz Corinne'in kinı tarafından öldürüldüğünü öğrendiniz, değil mi? Yoksa bu...yoksa bu...»

— «Tim McGregor mudur dernek istiyorsunuz yoksa?» diye sordum.

— «Oh, hayır, hayır! Kim olduğunu söylemeyi bana, ne olursunuz!»

Janet'in sesi titriyordu.

Tam öğle vakti, Turner beni telefonla aradı.

— «Pat! Ne dersin sen bu işe? Bu sabahki postada namıma yazılmış bir mektup vardı. Aslında buna mektup değil de, mesaj demek daha doğru olacak... Bak, okuyayım da dinle!»

Katlanmış olan bir kâğıdın hışırtısını duydum. Turner, «Okuyorum...» dedi. «BEN CORINNE'İ ÖLDÜRENİN KİM OLDUĞUNU BİLİYORUM. BUNU İSBAT EDEBİLİRİM. KATİL, BU MESELE HAKKINDA BENİMLE KONUŞMAK ÜZERE BU AKŞAM SAAT 8'DE EVİME GELMEZSE, YARIN SABAH POLİSE BAŞVURACAĞIM. İMZA : FERGUS MCGREGOR...» Söylesenc dostum, bizim koca Mac ne yapmak istiyor? Niyeti ne olabilir?»

— «Sen ne düşünüyorsun?»

— «Ne düşüneceğim, McGregor, Corinne'in tarafımdan öldürülmüş olduğunu sanıyor... Benden bir itiraf koparmak istiyor. Ama ben böyle bir tuzağa düşer miyim hiç? Aklını kaçırmış galiba bizim Mac!»

— «Her neyse, sen ne yapmak niyetindesin?»

— «Vallahi pusulayı alıp teğmen McDermott'a teslim etmek geçiyor içimden... Ne dersin fikrime?»

— «Yerinde olsam, o şekilde hareket etmezdim. Öyle yaptığın takdirde, Corinne'le alâkalı hikâye yeniden hortlar... Hazır Prentiss bu meseleyle meşgul olmaktan vazgeçmişken, yeniden ortaya çıkmasını önlemeye çalışmalı.»

Turner, «Doğru, doğru...» diye mırıldandı. «Bak, hiç düşünmemiştim bunu!»

Sonra, «Yerimde olsan ne yapardın, Pat?» diye sordu.

— «Bu kâğıt parçasında yazılı olanlara alırtı bile etmezdim. Bence McGregor bir blöf yapmıştır. Aynı mesajı başkalarına da göndermiştir muhakkak.»

Turner reseptörü yerine koymuştu. Telefonla Michael Douglas'ı arayarak kısa bir konuşma yaptım. Sonra Devidere'i aradım.

— «Derry!» dedim. «Senden yine bir ricamı var. Gördüklerini bana bildireceksin... Yâni gözlerine ihtiyâcını var demek istiyorum. Yardım edersin bana, değil mi?»

Genç kız, «Senin hiçbir ricâni geri çevirmeyeceğimi bilirsin, Pat!» diye hemen cevap verdi. «Neyi görmemi istiyorsun?»

— «McGregor'un oturduğu evin civarı hakkında bilgi vereceksin bana!»

— «Hay Allah! Hepsi bu mu? Fakültenin bahçesine yakın olan evlerin hepsi birbirine benzer âdetâ. Sağ ve solunda aynı şeyler vardır. Evlerin ön tarafında kazıklar-la kapılmış beyaz bir bölme, bunun ortasında bir parmaklık bulunur. Parmaklığın baş tarafında da üzeri beyaz çakıldaşlı bir yol vardır ki, evlerin sundurmalarına kadar uzanır. İç tarafta, parmaklığa iki metre mesafede bir çınar ağacı yer alır.»

— «İnsan evde bulunduğu zaman, bu çınar ağacı parmaklıklı kapının görülmesine mâni olur mu?»

Devidere, «Sanırım.» dedi. «Ama kapının önünde bulunan bir kimse tabii parmaklığı görebilir. Her halde parmaklıktan da kapıyı görmek kabildir.»

— «Bak, Deryy, ben şunu öğrenmek istiyorum: Akşamın sekizinde, yahut da daha önce sokağın karşı tarafında bulunan bir insan, kimse tarafından görülmeden sundurmanın altında cereyan eden şeyleri seçebilir mi?»

Devidere, «Seçebileceğini sanırım.» diye biraz düşündükten sonra cevap verdi. «O taraf saat sekizde bile boş olur ama, oraya gizlenen bir insan, kimseye görünmeden evi gözetleyebilir.»

Devidere'den öğrendiğim bilgiler hakkında düşünceye vardığımdan, bir süre konuşmadım. Kazıklarla yapılmış bir bölme... Orta yerde bulunan ve parmaklığa iki metre mesafede olan bir çınar ağacı... Parmaklıkla sun-

durma arasındaki mesafenin açık oluşu... Bütün bunlar, zihnimi kurcalamaya başlamıştı. Ama orada başka bir şey de olsa gerekti. Ne var ki, ben bunun ne olabileceğini bilmiyordum. Bilmenekle beraber, öğrenmek istiyordum.

Birden bir şeyler anlar gibi oldum.

— «Derry!» dedim. «Ağaç, parmaklıklı kapının neresinde duruyor? Menteşelerin bulunduğu yerde mi, mandal tarafından mı?»

— «Mandal tarafında.»

İyi bir iz üzerindeyim. «Sana bir سوال daha, Derry!» dedim. Ama suali sormaktan vazgeçtim.

Genç kız, «Kuzum, ne oluyor, Allahaşkına?» diye sordu.

— «Bu suali sana sormasam daha iyi olacak, Derry! Çünkü sualime cevap verecek olursan, pişmanlık duyacağın muhakkaktır. Bununla beraber, bu akşam bana bir hizmette bulunabilir misin? Meselenin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama, bana yardım etmeni istiyorum.»

— «Ne demek, elbette yardım ederim sana! Söyle, ne yapmamı istiyorsun?»

— «Bu akşam yedi buçuğa doğru doktor McGregor'un evinin karşısında, yâni sokağın öbür tarafında durmanı istiyorum, dolayısıyla sen bulunduğun yerden beni göremezsın... Kim olursa olsun, şâyet birinin eve yaklaştığını ve parmaklıklı kapıdan içeri girer gibi olduğunu görürsen, onun bu hareketine mâni olmak için bir bahane bulacaksın... Saat sekizde şâyet biri gelmezse, o zaman karşıya geçecek ve parmaklıklı kapıdan içeri girmek ister gibi yapacaksın... Fakat kapıyı açma sakın! Mandala da el sürme! Her halde doktor McGregor o sırada sana sundurmadan seslenecek... Seslenmediği takdirde, sen ona seslen ve benim orada olup olmadığımı sor!»

— «Peki, doktor McGregor senin orada olduğunu

söylerse, ne yapacağım? İçeri mi gireceğim?»

— «Sakin ha! Ne olursa olsun, girmeyeceksin! O sırada ne olacak pek bilmiyorum ama, tarafından yapılması gereken bir hareket var: Telefonla teğmen McDermott'u arayacaksın... Benim nerede bulunduğumu söyleyecek ve hemen gelmesini ricâ edeceksin... Ama tenbih et, binânın arka kapısından girsin içeri! Sen orada durur ve benim işâretimi beklersin... Tamam mı?»

Genç kız, «Ama Pat, ben bu işden hiç hoşlanmadım!» diye endişeli bir tonla konuştu. «Baria öyle geliyor ki, sen bir tehlikeyle karşı karşıya bulunacaksın. Bu beni korkutuyor...»

— «Hiç tasa etme, Derry, ben hiçbir tehlikeyle karşı karşıya bulunmayacağım! (Genç kızın benim için korkmuş olması, kalbimi hoplatmıştı.) Unutma, Derry, ne olursun, unutma! Dikkatli ol! Ne olursa olsun, parmaklığa el sürmeyeceksin!»

Devidere, «Peki ama, Pat, niçin?» diye sordu. «İçeri girmek benim için tehlikeyse, senin için de tehlikeli olmaz mı?»

Birazcık da olsun, izahat vermek ihtiyacı duydum içimde.

— «Bak, yavrum, biz bu akşam Corinne Douglas'ın katilini yakalayabileceğiz galiba... Ama ölüm, şu çınar ağacında nöbet tutuyor her halde!»

XVIII

Akşamın alaca karanlığında, McGregor'un randevusuna gittim. Yolda yürürken, kulağıma yurddan doğru gelen tatlı bir melôdinin nağmesi çarpıverdi. Çocuklar eğleniyorlardı.

McGregor'un evinin bulunduğu sokağa girdiğim sırada, akşamın sessizliğini yırtan bir tabanca sesi duyul-

du. Kalbimin o anda durduğunu sandım. Çünkü tabanca sesi, Mc Gregor'un evinin bulunduğu taraftan gelmişti.

Adımlarımı mümkün olduğu kadar sıklaştırarak, yürümenii hızlaştırdım. Yoksa McGregor'un beklediği adam, randevuya daha önce mi gelmişti? İş işden geçmiş miydi acaba? Ama yandaki parmaklıktan içeri girdiğim zaman, McGregor'u orada buldum. Beni bekliyordu.

— «Fikrinden caydın diye endişelenmeye başlamıştım, Patrick! Sekize çeyrek var. Adam senden önce gelecek diye korkmuştum...»

— «Ben de öyle, ben de öyle...»

Sonra, «Kuzum, Mac,» dedim, «Bir iki dakika önce bir ses duymuştum, neydi bu Allahaşkına?»

— «Bir ses mi duymuştun? Allah, Allah! Ne biçim bir sestir bu?»

— «Bir tabanca patlamıştı sanki. Ve atış buradan yapıldı gibi geldi bana.»

— «Garip şey! Belki de supapı zor kapanan bir arabaya ait egzoz sesiydi... Ben bir şey görmedim. Kimse de gelmiş değil, için rahat etsin!»

Beni sundurmanın dip tarafına kadar götürdü. Sonra, «Seninle burada oturacak ve bekleyeceğiz.» dedi. Sesinde bir şeye karar vermiş insanların sinirli hâli vardı. «Sen şu sandalyeyi alıp sütunun arka tarafında oturursan, yolda yürüyecek olan katil seni göremez...»

— «Peki adam sundurmanın altına girdiğinde, beni görmeyecek mi?»

McGregor, «O anda bunun ehemmiyeti yok.» diye cevap verdi. «Geçireceği şaşkınlık, belki de onu ele verecektir.»

— «Haa, aklıma geldi, Mac, Dick Turner senin ne yapmak istediğini anlamış olacak... Bana öğleden sonra telefon etti ve meseleyi anlattı.»

— «Zararı yok. Zâten ondan ciddî surette şüphelenmemiştim.»

— «Ciddî surette kimden şüpheleniyorsun peki?»

— «Kusura bakma, Patrick, bunu sana söyleyemeyeceğim!»

Bir sessizlik oldu. Devidere sokağın karşı tarafında bulunuyor ve sahneye girme saatini bekliyordu her halde... İçimde bir pişmanlık duydum: «Bu işi ona değil de, bir başkasına verseydim keşke...» diye düşündüm. Ne de olsa, tehlikeli bir işdi bu.

Bu düşünce sabrımı taşırdı. Nihâyet, «Tim bu akşam nerede acaba?» diye sordum. «Gitti mi yoksa?»

McGregor, «Nasıl?» diye birden sordu. Sonra sordugum sualin ne olduğunu anlamış olacak ki, «Öteberi almak üzere onu şehre gönderdim.» diye ekledi. «Her şey halledilinceye kadar, uzakta kalacak.»

Bir şöyle söylemedim. Daha doğrusu ne söyleyeceğimi tâyin edememiştim. Sâdece kalbimin atışlarını ve birkaç metre ötede ayakta duran McGregor'un nefes alışını duyuyordum. Saat, sekizi çoktan geçmiş olmalıydı... Devidere belki orada değildi... Belki de bir hâdise, oraya gelmesine mâni olmuştu. Bunun böyle olması için dua ettim. Zirâ Michael'la telefonda yaptığım konuşma, beni hiç de memnun etmemişti. Delikanlı, tavsiyemi dinleyecek miydi bakalım?

— «Saat kaç, k uzum?» diye sordum. Çünkü parmaklarım uyuşmuştu. Kol saatimin Braille kadranını yoklayamamıştım.

McGregor, «Sekize beş var.» dedi.

Demek beş dakika daha vardı! Devidere orada olmalıydı... Onu böyle bir tehlikeyle karşı karşıya bıraktığım için, kendi kendimi lânetledim. Genç kız, kendisine verdiğim tâlimatı harfi harfine tatbik edecek miydi bakalım? Ya katil umduğum gibi hareket etmezse, o zaman ne olacaktı?

Hemen yanı başımda hafif bir mâdenî ses duydum. Bunu duyunca da zâten gergin olan sinirlerim, beni ürpertiverdi.

Yavaşça, «Nedir bu gürültü» diye sordum.

McGregor, «Tabancanın emniyet mandalı,» diye cevap verdi. «Sen gelmeden önce aklıma geldi, adam, benim polise gitmeme mâni olmak ister belki dedim... İnsan her türlü ihtimali düşünmeli. Öteden beri duyarım, bir insan birini öldürdü mü, kendini kurtarmak için başkalarını da öldürmekten çekinmez.»

— «Yâni adam muhakkak gelir mi diyorsun sen?»

— «Elbette gelecek. Gelmemeye cesâret edernez.»

Boğucu ve ağır bir sessizlik oldu yine... Endişelerim yeniden ayaklandı.

Öğleden sonra bana telefon ettiğinde, neden Turner'e ricâda bulunmamış ve onun yardımını istememiştim? Bunun cevabı hazırды: Çünkü Turner, McGregor'un listesinde bulunanlardan biriydi. Derken aklıma bir fikir geldi: Sekize bir iki dakika daha vardı. Yurtlar da oraya iki adımlık yerdeydi. Turner'e telefon ederek kritik saatte Devidere'nın yerine geçmesini söyleyemez miydim sanki?

— «Bir daha bakar mısın, Mac,» dedim, «Saat kaç oldu acaba?»

Saatini çıkarmak üzere tabancayı bir yere koyduğunu duydum.

— «Sekize bir dakika var.» dedi.

Bir dakika! Sâdece bir dakika! Telefon etsem bile, Turner yetişemezdi. Yazık! Bu fikir, iş işden geçince gelmişti aklıma!

Vücudumu soğuk bir ter kapladı. Birden ayağa kalktım. Ne yapacağımı bilmiyordum ama. Tam o sırada Devidere'in sesi duyuldu:

— «Doktor McGregor! Patrick orada mı acaba? Müsaade ederseniz, kendisiyle konuşmak isterdim.»

McGregor da sandalyesinden fırladı ve: «Mis O'Hara!» diye bağırdı. «Parmaklıkları kapıyı açmayın sakın! Çınarda içi dolu bir tabanca var! Kapıyı açtığınız takdirde, patlayacaktır!»

XIX

Devidere yanımızdan ayrılınca, dizlerinin bağı çözüldü. Sandalyeye yığıldım. McGregor hâlâ ayakta idi. Sundurmanın sütunlarından birine dayanmış olsa gerek. Sık sık nefes alıyordu. Biraz sonra sandalyesine oturdu.

— «Demek sen bunu çoktan beri biliyordun ha, Patrick?» diye sordu. «Lâkin bana bir tuzak kurmak üzere bu kızcağızın yardımını istemeseydin keşke...»

Gülümsedim. «Evet, haklısın, Mac!» dedim. «Ne yazık ki yaptığım hatâyı geç anladım. Ah, ah! O beş dakikalık zamanı ne büyük bir heyecan ve endişe içinde geçirmiş olduğumu bir bilsen, durumumu takdir edersin... Korkunç bir şey olacak diye içim içimi yiyordu. Bir işkence olmuştu bu benim için.»

McGregor, «Peki... peki ağaçtaki dalavereyi nasıl tahmin etmiştin?» dedi.

— «İzah edeyim: Sen işlemiş olduğun cinâyeti, bir başkasının sırtına yüklemek istiyordun. Sana böyle biri lâzımdı. Ama böyle biri hayatta kalmamalıydı. Ölmeliydi muhakkak. Bu ölüm ya kazâ eseri olmalıydı, yahut da sen nefsini müdafaa etmek zorunda kalmalıydın. Pek tabii, buna ben de şahit olacaktım. Evine arka kapıdan girmemi tenbih ettiğin zaman, bahçe kapısında bir tuzak kurulmuş olduğunu derhal anladım. Otomatik bir tuzak olacaktı bu. O kapıdan girmemeni gerektiğine göre, başka bir şey düşünülemezdi. Bir ucu çınardaki tabancanın tetiğine, diğer ucu da parmaklıkları kapının mandalına bağlı bir sicim, içeri girmekte olan bir kimsenin vücuduna kurşunu saplıyacaktı. Doğrusu ya bu, çok iyi düşünülmüş bir tuzaktı.»

— «Evet, Patrick, her şeyi iyi tahmin etmişsin! Aklima koymuştum, bahçeye girenin bana doğru ateş ettiğini iddia edecek ve kendimi müdafaa etmek için de

kendi tabancamı ateşlediğimi söyleyecektim... Ama iş bu kadarla bitmiyordu. Yapılması gereken bir iş daha vardı. Hiç vakit geçirmeden parmaklığa koşacak ve vurulan kimsenin eline ikinci tabancayı tutuşturarak ağaçtaki silâhı alacaktım. Her şeyi ona göre tasarlamıştım. Benden şüphe edilmesine imkân yoktu hemen hemen. Nihayet ben nefisini müdafaa etme zorunda olan bir insandın. Bana ateş edene, ben de ateş ederdim elbette... Yapılacak soruşturmada, sen sözlerimi doğrulayacak, hattâ gerekirse yemin bile edecektin. Yalnız çok özür dilerim, Patrick, içinde bulunduğum zor durumdan kurtulmak üzere senin körlüğünden faydalanmayı düşündüm! Affet beni!»

— «Peki ama polis, katilin tabancasına âit kurşunu aramaya kalkmaz mıydı?

Davranışım oldukça tuhaftı doğrusu! McGregor, ikinci defa katil olmaya kalkıyor ve ben bunu ehemmiyetsiz bir şeymiş gibi telâkki ederek bu mesele hakkında onunla âdeta sohbet ediyordum!

— «Evet,» dedim, «nasıl izah edecektin bunu?»

McGregor, «Evet, büyük bir gaftı bu.» diye konuştu. «Yapmış olduğum gafı, sen buraya gelmeden bir iki dakika önce hatırladım. Hemen dışarı çıktım ve sundurmanın sütunlarından birine ateş ettim. Sen bunu duymuşsun. Ama ben bunun bir otomobilden geldiğini söyledim sana...»

— «Peki, Mac, tuzağa düşecek olan kimse kimdi sence? Michael Douglas mı?»

— «Evet. Ona yazdığım pusula, diğerlerinden farklıydı. Kendisini niçin görmek istediğimi yazmamış, sâdece saat sekizde evime gelmesini rica etmiştim. Demin söylediğin gibi, suçumu sırtına yükleyebileceğim biri lâzımdı bana... Böylece Tim'in üzerindeki şüpheleri bertaraf etmeye muvaffak olacaktım. Michael, Corinne hakkında bildiklerini kardeşime söylemekle, hiç de iyi bir

harekette bulunmamıştı. (Birden durdu.) Peki ama, Mike randevuya niçin gelmedi acaba?»

Öğleden sonra Michael'a telefon ettiğimi, ona söylemedim.

Kısa bir sessizlikten sonra, «Bak, Mac!» dedim. «Ben Devidere'e tenbihte bulunmuştum... Evine dönünce, teğmen McDermott'a telefon edecek ve onun buraya gelmesini söyleyccekti. Mamafih kızın hiçbirşeyden haberi yok.»

McGregor, «Anlıyorum, anlıyorum...» diye ağır ağır konuştu. Sonra, «İçeri girip Tim'e bir şeyler yazmama müsaade eder misin, Patrick?» diye sordu. «Söz veriyorum, kaçacak filân değilim...»

Bu şekilde söz vermesine rağmen, istediği gibi hareket etmekte serbest olduğunu söyledim. Ama McGregor, umduğumdan da çabuk döndü.

Karşımdaki sandalyeye oturdu ve: «Her halde sen bütün bunların nasıl başladığını ve her şeyin nasıl cereyan ettiğini öğrenmek istersin...» dedi. «Teğmenin gelişine kadar vakit geçirmiş oluruz.»

— «Hay hay... Memnun olurdum.»

Piposunu yaktı ve anlatmaya başladı:

— «Bu meselenin başlamasından bir, yahut iki gün önceydi. İmzâsız bir mektup aldım. O zaman bunun Michael Douglas tarafından gönderildiğini düşünmüştüm ama, şimdi bundan eminim. Bu mektup, Corinne Douglas hakkında bana bir sürü bilgi veriyordu... Genç kız, ahlâksızın biriydi... Bir erkekten diğerine koşmak ve kucaktan kucağa geçmek, onun için normal bir şeydi. Mektubun son satırlarında, Corinne'in şimdi de Tim'i baştan çıkarmak üzere olduğu belirtiliyordu...

«Başka zaman olsaydı, böyle imzâsız bir mektuba ehemmiyet bile vermez içinde yazılı olanlara güler geçerdim. Ama Tim'le alâkalı olan pasaj, beni endişeye düşürdü. Kardeşimle bir konuşma yaparak ortadaki dedikoduların doğru olup olmadığını sordum... Tim, Corin-

ne Douglas'la gerçekten de alâkadar olduğunu saklamadı, hattâ kız muvafakat ettiği takdirde onunla evlenmek istediğini söyledi.

«Aramızda bir münakaşa başladı. Kardeşimin gözlerini açmaya çalıştım. Böyle bir kızın âile kadını olamayacağını söyledim. Ne var ki, Corinne kardeşimi büyülemişti bir defâ... Ne desem boştu. Ben konuştukça, o inat ediyor, sözlerimi dinlememeye bakıyordu. Onu mâkul bir şekilde düşündürmeye muvaffak olamayacağımı anlamıştım. Israr ettiğim takdirde, kardeşim benden büsbütün soğuyacaktı... Böyle bir şey ise onu kıza daha fazla yaklaştıracaktı...

«İçimde yer etmeye başlayan endişeler beni o kadar üzmeye başladı ki ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. İşte o sırada Prentiss bir akşam bizi yanına çağırdı ve genç kızın fakülteden çıkarılması gerektiğini ileri sürdü. Buna çok sevindim. Beni harap eden dertten kurtulacağını nihayet. Kız bir defâ defolunca, Tim onu zamanla unutabilecekti... O akşam evime döndüğüm sırada, içimde bir rahatlık hissediyordum.

«Turner'le senden ayrılmış, evimin bulunduğu sokağa girmiştin. Corinne Douglas karanlık içinde birden peyda oluverdi. Benimle konuşmak istediğini söyledi. Kafa tutacağını sanarak evime kadar gelmesini istedim. Teklifimi reddetti ve fakülteye doğru yürümemizin daha doğru olacağını bildirdi. Her halde Tim'in evde bulunacağını hesap ediyor ve bana söyleyeceği sözlerini onun tarafından işitilmesini istemiyordu.

«Bir süreç yürüdük. Sonra kız fakülteden kovulmasının kat'i olarak kararlaştırılıp kararlaştırılmadığını sordu. Ona böyle bir karar alınmış olduğunu söyledim. Gülmeye başladı. «Vay vay!» dedi. «Demek benim öyle kolayca kovulabilceğimi sanıyorsunuz siz ha? Şaşarım bu akla doğrusu! Ben size bir şey söyleyeyim mi, alınan kararın tatbik edilmemesi için siz öneyak olacaksınız!» Sözlerinden hiçbir mânâ çıkaramadığımı bildirdim ona..

Bir cevap vermek üzereydi ki, seni gördük birden... Bize doğru geliyordun... Sokak fenerinin arkasına gizlendik ve orada bulunuşumuzu farketmeyeceğini düşündük... Bunu farketsen bile, bilhassa benim kim olduğumu kolay kolay anlayamazdın...»

— «Evet Mac, nitekim öyle oldu, seni tanıyamadım! Fakültede tütün kullanan o kadar çok insan var ki, bunların kimliğinin benim gibi bir kör tarafından öyle bir anda tefrik edilmesi kolay iş değil...»

McGregor, «Sen geçtikten sonra, Corinne b ana aynı gün öğleden sonra Tim'le evlenmiş olduğunu söyledi.» diye yeniden anlatmaya başladı. «Kovulduğu takdirde, Tim'in de kendisiyle birlikte gitmesini temin edecekti. Bu evlenmeyi iptal ettirmek için gereken kanunî işi yapacağımı söylemek suretiyle onu tehdit ettim. Sinsi sinsi güldü ve bunun imkânsız bir şey olduğunu, zirâ gerek kendisinin, gerekse Tim'in reşit olduklarını ifâde etti... Sonra da bir tehdit savurdu: Eğer ben kararından vazgeçmesi için Prentiss nezdinde bir müdahalede bulunmazsam, Corinne, Tim'i yanımdan uzaklaştırmakla kalmayacak, aynı zamanda da kariyerini mahvedecekti.. Yâni ona kendisinin ne gibi bir mahlûk olduğunu söyleyecek ve onunla evlenmesine sebep olan ânînin mâhiyetini açıklayacaktı. Böyle bir şey, kardeşimin ünlü bir operatör olma emelini bir anda mahvedecek vasıfta bir felâket demekti. Kızın böyle bir kötülük yapacak bir insan olduğunu anlamıştım. Onun gibi bir kahpe, maksadına erişmek için, zavallı bir delikanlının geleceğini körletmekten çekinmezdi. Ah, Patrick, melek yüzlü olup da nazarları şeytanın nazarlarından farksız olan bir kızın sana nasıl baktığını bir bilse böyle bir şeyle karşılaşmayacağın için sevinirdin! Ona büyük bir tiksintiyle bakıyordum... O da şeytanî bakışlarla beni süzüyordu. İşte o anda kendimi tutamadım ve hayatta hiçbir kadına yapmadığım hareketi yaptım, Corinne'i tokatladım.

«Böyle bir şey beklemiyordu her halde. Tokatım da

bir yumruktan farksızdı hani. Corinne neye uğradığını şaşırđı. Başı demir direğe çarpmıştı. İlkin öldüğünü sanarak korktum. Ama yere eğilerek baktım ve yaşadığını tesbit ettim. O anda bir fikir geldi aklıma. Timi, ancak Corinne'in ölmesiyle kurtulabilirdi... O ölünce, kardeşim bir süre üzölür, arkasından ağlardı ama, sonunda da her şeyi unutuverirdi. Karar verdim: Başlanmış olduğum işi, neticelendirecektim.

«Ama vaktiyle zor bir ameliyatla karşılaştığım zamanlar nasıl düşünceye varmışsam, o anda da öyle olduğunu müşahede ettim. Birkaç dakika önce, Michael Douglas'ı çalışmakta olduğu lekeci dükkânından çıkarken görmüş, kapıyı kilitlemediğini farketmiştim. Bu, bana bir fikir verdi.

«Kızla konuştuğum sırada, bizi kimse görmemişti. Yalnız sen önümüzden geçmiştin, hepsi o kadar... Ona vurduğumu gören bir kimse de yoktu ortada. Sokağın hâlâ تنها olup olmadığını anlamak üzere, sağa sola baktım. Sonra Corinne'i yerden kaldırıp kollarıma aldım ve lekeci dükkânına götürdüm.

«İçerisi karanlıktı. Ama ben oradan geçebilecek biri tarafından görülebileceğimizi düşünerek ışığı yakmadım. Baygın kız kollarımda olduğu halde atölyeye kadar gidebildim. Temizleme fırçalarının orada bulunduğunu biliyordum. Orada Corinne'in parmağındaki alyansı çıkardım ve omuzunda asılı duran çantasının içine koydum. Sonra çantayı karıştırdım ve elime geçen evlenme cüzdanını cebime yerleştirdim. Aklımca kızın Tim'le evlenmiş olduğunu gizlemek istiyordum.. Fakat sonra bunun büyük bir tedbirsizlik olduğunu anlamakta gecikmedim. Evet affedilmez bir tedbirsizlikti bu... Çünkü polisler evlenme işini öğrendikleri takdirde, karısını öldürdü diye Tim'den şüpheleneceklerdi...»

Konuştuğu sırada piposu sönmüş olduğundan, Mc Gregor bir kibrit çaktı ve yeniden anlatmaya koyuldu:

«Neyse, lâfı uzatmayalım... Fırılardan birinin kapa-

ğını kaldırdım... Corinne'i fıçıya koydum, sonra da ka-
pağı yeniden kapadım. Tetraklorürün öldürücü buharı,
onun birkaç saat içinde ölmesini sağlayacaktı. Sonra
mendilimi çıkarıp önce fıçının kenarlarını, sonra da el-
lemiş olduğum diğer eşyalar üzerindeki parmak izleri-
mi sildim... Arkama bile bakmadan dışarı çıktım. Söy-
leyeceğim sözler sana belki garip görünecektir, Patrick
ama, kendimi bir suçlu yerine koymuyordum! Sanki bir
insan değil, de tehlikeli bir hayvan öldürmüştüm!»

— «O sırada şüpheleri Michael Douglas'ın üzerine
yıkma gibi bir şey düşünmemiş miydin. Mac?»

— «Hayır. Onu hiç düşünmedim. Giuseppe ertesi
sabah aşağı indiğinde, genç kızın cesediyle karşılaşacak-
tı... Ertesi gün öğleden sonra, cesedi çiçek bahçesindeki
havuzda çırılçıplak görünce geçirmiş olduğum şoku im-
kânı yok tasavvur edemezsin, Patrick! Ama elimde olma-
yarak Michael'i bu işin içine soktuğumu anlayınca, her
şeyi bir hâle yola koymayı düşündüm... Corinne'i öldür-
ren kimsenin serbestçe dolaşmakta olduğunu isbat etmek
için, çantayı sana getirdim. Her ne olursa olsun, bir fi-
kir vardı kafamın içinde: Suçsuz bir insanın benim yeri-
me cezalandırılmasına gönlüm râzı değildi. Bu cinâyetle
alâkalı esrarın hiçbir zaman çözülmemesini temenni edi-
yordum hep.»

— «Ben de, ben de aynı temennide bulunuyordum,
Mac! Corinne Douglas fakültede kalmak için sana güve-
niyordu. Bunu anlamıştım. Ama delil yoktu elimde. Bu
delilleri bulmak, benim için yinc de kabil olurdu. Ama
istemedim. Araştırma yapmaktan vazgeçtim. Fakat bu
akşam senin bir şeyler yapmak üzere olduğunu anlayın-
ca, işle yeniden alâkalandım. Hoşuma gitsin, yahut git-
mesindi, bu işle yinc meşgul olacaktım.»

McGregor, «Ah, ah!» diye hayıflandı. «Ne de olsa hiç
kimse Allahın ve insanların kanunlarını istediği gibi çiğ-
neyemiyor!»

Bir süre konuşmadık. McGregor yeniden konuşma-

ya başladığı zaman, kelimeler ağzından güçlükle dökülüyordu.

— «Patrick! Bana bir vaadde bulunur musun acaba? Öyle yap ki, Tim gerçeği bütün çıplaklığıyla  ğrenmesin!»

— «Peki, dostum, söz veriyorum, kardeşin bildiğimiz şeyleri hiçbir zaman  ğrenemeyecek!»

Ona s mim  bir şekilde söz vermiştim.   n ki    ek bahçesindeki konuşmadan beri Tim'in her şeyi öğrendiğini bilmiyordum.

McGregor, «Teşekkür ederim, Patrick!» dedi.

Başka bir şey söylemedi. Aramızda tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sâdece onun intizamsız bir şekilde nefes alışı duyuluyordu.

Sonra hafif bir ses geldi kulağıma. McGregor'un yerc düşen piposuydu bu her halde.

Tam o sırada yan sokaklardan birinde bir arabanın durduğunu işittim. McDermott'tu bu muhakkak. Ayağa kalkıp bir iki adım attım.

Teğmen, k   ek kapıyı açtı ve: «Hey, Laing!» diye bağırdı. «Ne oluyor burada? Ben senin Douglas meselesiyle artık al kalanmadığını sanıyordum.»

— «Ben de öyle sanıyordum ama, olmadı işte. Başından sonuna kadar bu işle meşgul olmam gerekiyor muş meğer.»

Olanı biteni ona kısaca izah ettim.

Sözlerimi bitirince, «Demek katil, kardeşi değil de, McGregor,  yle mi?» diye sordu. « nanması g   bir şey bu!»

Sonra, «Nerede şimdi kendisi?» dedi.

— «Merak etme, kaçmadı! Sen geldiğin zaman, benimle birlikte sundurmanın altında duruyordu.»

McDermott, eve doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Ben de arkasındaydım. Peronun basamaklarını çıktı ve McGregor'un oturduğu sandalyeye yaklaştı.

— «Doktor McGregor!» diye seslendi.

Ama birden durdu.

— «Ne oldu?» diye sordum. «Kaçmış mı yoksa?»

McDermott, «Kaçmamış... Kaçmamış ama, on dakika kadar önce ölmüş!» diye ağır ağır konuştu.

XX

Evime döndüğümde, Devidere beni sundurmanın altında bekliyordu. McGregor'un intihar etmiş olduğunu öğrenince, hemen ağlamaya başladı. Fakat kendini çabuk toparladı ve söylediğim sözleri kabul etti: McGregor'un intihar etmesi, en uygun hal çâresiydi.

Sonra genç kız, «Çok acı çekti mi acaba, Pat?» diye sordu. «Gerçi biliyorum, o bir cinâyet işlemiştir ama, ben onun yine de acı çekmesini istemezdim.»

— «McCrak etme, Derry, merak etme, McGregor ölürken fazla acı çekmemiştir! Adli tabip Tim'e bir şeyler yazmak üzere içeri girdiğinde, onun bir siyanür kapsülü almış olduğunu söyledi. Dediğine göre, kapsül, siyanürün tesirini geciktirmiş ve McGregor meselenin esrarını bana anlatabilmiş. Kapsül eriyince de, zehir kendisine düşen işi hemencecik yapıvermiş.»

Devidere, bir ürperti geçirdi. Sonra da, «Eve girdiği zaman, sen onun ne yapacağını biliyor muydun?» diye sordu.

— «Evet, aklıma böyle bir şey gelmemiş değildi.» diye itiraf ettim. «Fakat bunu McDermott'a söylemek, yersiz bir hareket olacaktır. Bir husus daha var, böyle bir şeye mâni olmak istesem bile, bunu nasıl yapabilirdim?»

Devidere eliyle elimi okşadı ve ne demek istediğimi anlamış olduğunu belli etti. Gecenin serinliğinde birkaç dakika hiç konuşmadık. Sonra genç kız, «Katilin doktor

McGregor olduğunu nasıl anlamıştın, Pat?» diye sordu. «Biliyordun bunu, değil mi? Bu akşamdan önce biliyordun...»

— «Evet, bir haftadır biliyordum. Corinne'ın Bob Curtis'ten ayrılıp Tim McGregor'la evlenmek istemesinin sebebini öğrendiğim zaman, meseleyi anlamıştım. Kız, Tim'i sevdiği için evlenmemiştii onunla. Doktor McGregor onun fakülteden kovulmasıyla alâkalı kararı bozdurtmadığı takdirde, bu evlenme işini bir silâh olarak kullanacaktı. Kadınlar vardır, enellerine erişmek için her şeyi yaparlar. İşte Corinne de onlardan biriydi. Bunu Turner meselesinde de isbat etmiştir Corinne. Başarı gösteremediği matematik dersinde işine yarasan diye, Turner'i de elinin altında bulundurmıştır.»

— «Şu halde Janet Lee'ye bahsettiği kimse Dick Turner değil, McGregor'du...»

— «Evet. Corinne, Janet Lee'yle konuşurken, eğer profesörlerden birini «elde etmiş» olduğunu söyleseydi, bu, o kimsenin Turner olduğu şüphesini çıkarırdı ortaya. Ama o öyle dememiş, «birini elde edebileceğini» ifâde etmişti. Yâni o anda böyle birinin «kafese girmemiş» olduğunu söylemek istiyordu. O gün öğleden sonra Timi McGregor'la evlenerek, bunu temin etti.

«Sonra bir nokta daha var ki, ben bunun üzerinde durmak ihtiyacını da hissettim. Curtis intihar ettiği sırada Turner, Clay Griffith'e bir söz söylemişti... İşte bu söz de bütün şüpheliler içinde, Corinne Douglas'ı öldürmeye en elverişli kimsenin McGregor olduğunu isbatlıyordu. Mc Gregor'un suçlu olduğunu gösteren başka ipuçları da vardı... Meselâ Curtis'in intiharıyla alâkalı olarak restoranda konuştuğumuz zamanki sözleri... Tim öfkeyle yanımızdan ayrılmıştı. Mc Gregor, «Yazık! Ben onun bu işe bu kadar müteessir olacağını sanmıyordum... Fakat Allaha şükür ki kendisi gençtir, kendini çabuk toparlar...» demişti.

«Ya nilüfer çiçekli havuzun başına geldiği zamanki

hareketine ne diyelim... Havuzun kenarında şaşkına dönmüştü âdeta. Birden, «Aman Allahım, Corinne Douglas bu!» diye haykırdı. Sonra da, «Peki aına, kim koymuş olabilir onu buraya?» diye sordu. Sanki kızın ölmüş olduğuna değil de, oraya nasıl getirilmiş olduğuna şaşıyordu...

«Şimdi de Cuma akşamı yoldan geçtiğim sırada, Corinne'in yanında bulunan erkeğe gelelim... Daha doğrusu tütün kokusuna... Tim, Cumaertesi günü öğleden sonra McDermott'un yanına gelip Corinne'le evlenmiş olduğunu bildirdiği zaman, ben aynı kokuyu hissetmiştim. İlk kokunun Tim'den geldiğini sandım. Dolayısıyla dikkatimi onun üzerinde topladım. Aslında ise, koku, onun oturduğu sandalyenin arkasında duran Mac'tan geliyordu.

«Ama bütün bunlar yeterli deliller değildi. Tütün kokusu da öyle. Fakültede tütün kullanan dünyâ kadar insan vardı. Düşüncelerimin hepsini McDermott'a söylememeyi tercih ediyordum. Çünkü biliyordum, hiçbir jüri hafif ve şüpheli delillere dayanarak bir karara varmazdı.

«Fakat McGregor bu sabah beni bulup da kardeşini muhtemel bir tevkife karşı korumak üzere bir plân hazırladığını ve böylece katile bir tuzak kurduğunu söyleyince, işi bırakmış olmama rağmen, meseleyle yeniden meşgul olmaya karar verdim. Gerçi Corinne Douglas'ın öldürülmesi beni hiç müteessir etmemişti, nihâyet su destisi su yolunda kırılmış ve genç kız belâsını bulmuştu, ama vicdanım ikinci bir cinâyetin işlenmesine râzı değildi... Suçsuz bir insanın öldürülmesine seyirci kalamazdım. Plânın gayesi, birinci cinâyetin suçlusunu âdalete teslim etmektir.

«Michael Douglas, Cuma günü işinden çıktığı zaman sokağın karşı tarafında McGregoru gördüğünü bana söylemişti. Fakat Corinne'i görmemişti. Daha o anda McGregor'un arananı suçlu olduğunu anlayıverdim. Lâkin

oradan geçtiğini saat hakkında dakikası dakikasına bir şey söyleyemezdim. Sonra McGregor, oralarda birkaç dakika dolaşmış olduğunu bildirebilirdi. Ama ben onun ikinci cinâyetini işleyeceği sırada, kendi kendini ele verebileceğini düşündüm.»

Devidere, «Yâni McGregor, parmaklıklı kapıyı açmamam hususunda bana seslenince, kurmuş olduğu tuzak meydana çıkacaktı, öyle mi?» diye sordu.

— «Evet. Ah, sevgili Derry! Orada otururken ne büyük bir işkence içinde kıvrandığımı sana târif edemem. Ya başına bir hal gelseydi, ne yapardım ben o zaman?»

— «Bence yersiz bir endişe bu! Çünkü sen bana parmaklıklı kapıyı açmamamı söylemiştin... Tehlikede olan sendin aslında, Pat! Şöyle bir düşün: Kendisinden şüphe ettiğini öğrenseydi, McGregor seni de öldürürdü... Nitekim yanında ikinci bir tabanca daha varmış.»

— «Beni öldürmeye teşebbüs edeceğini pek sanmazdım. McGregor, sevki tabîyle hareket eden bir katil değildir. Ancak bir gaye uğruna insan öldürür böyleleri... Corinne Douglas'ın katili olduğu hakkında kendisinden şüphe edildiğini anlamışsa, beni de niçin öldürsündü? Eline bir şey geçmezdi ki. Biliyor musun, Derry, Corinne'in cesedinin meydana çıkmasından bir süre sonra da kendisine sokulanlara hep zararı dokunduğunu söylemişti ki, bu bir gerçektir... Doğrudan doğruya, yahut değil, Corinne, Bob Curtis'in intiharından; Michael'in tevkif edilmesinden, Turner'in yarı gözden düşmüş gibi olmasından ve nihâyet McGregor'un ölümünden mes'uldür... Dahası da var, Tim'in büyük bir kederle karşılaşmasına sebep olacaktır. Çünkü zavallı delikanlı, şırdı her şeyi ni kaybetmiş durumdadır.»

Devidere, «Yeo, hiç de değil.» diye itiraz etti. «Tim'in önünde bir gelecek var. Üniversiteyi bitirip hayâta atılacaktır. Çünkü ağabeyinin temennilerini biliyor. Corinne

ne'i unuttuktan sonra da, kendisini seven bir Janet'in bulunduğunu hatırlayacak ve onunla evlenecektir.»

— «Evet, doğru söylüyorsun ama, Janet'in yanına gidebilecek mi bakalım? Buna cesâret edebilecek mi?»

— «O gidemezse, Janet ona gidecektir. Şu erkekler çok tuhaf ınahlûklardır vesselâm! Birtakım fikirlere saplanarak hiçbir... evet, hiçbir ehemmiyeti olmayan kusurlar yüzünden evlenmek istedikleri genç kızlara açılmazlar!»

Devidere, Tim McGregor'la Janet Lee'den bahsetmiyordu aslında. Bunu derhal anladım. Genç kız, kendisine söylemeye cesâret edemediğim hislerime tercüman oluyordu.

Fırsatı kaçırmadım. «Derry!» dedim. «Yoksa sen... (Sustun. Ayakta olsaydım, heyecandan oraya yığılıverirdim her halde.) Yoksa sen...»

Devidere, «Evet, iyi anladın!» diyerek sözümü kesti. «Patrick Laing! Sen bana gelmedin ama, ben sana geliyorum! Seninle evlenmeye hazırım!»

8

6

Fiatı

7,50

Liradır.